

ЕЛИЗАБЕТ АДЛАЪР

*Къде ще бъдете,
когато любовта идва
чукайки на вратата ви?*

ПОКАНА ЗА ПРОВАНС

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ПОКАНА ЗА ПРОВАНС

Превод: Силвия Ненкова

chitanka.info

В Южна Франция, тайните са вплетени в огрения от слънцето пейзаж като лози и като превъзходното вино, те стават все по-желани с всяка изминала година.

Франи Мартен не познава много добре този свят. Единственото, което иска, докато прекарва живота си в своята малка къща в Калифорния, е да се влюби. Мечтата ѝ почти се сбъдва, но сърцето ѝ е разбито още веднъж. И тогава тя получава загадъчно писмо, което променя всичко с поканата за семейна среща в Прованс...

ПРОЛОГ

Почти никога нищо не се променя в селцето Мартен-де-Прованс. В кафенето, на терасата, вече има пластмасови столове, а не ламаринени, тентата е зелена, а не синя, но кафене „Де Коломб“ е все същото и все още е собственост на семейство Жаре, които го управляват от десетилетия. Не се е променило и протичкото меню. Ни най-малко от трийсет години насам. Магазинът на Алиер си е все там — под извитата арка. Пресните плодове и зеленчуци са поставени в дървени щайги, които грижливо са подредени отвън, с етикети, внимателно изписани на ръка. Каменният шадраван все така мързеливо ромони, а в неговата сянка са се излегли две кучета. Старци, с барети на главите, са насядали по дървените пейки, стиснали бастуни в ръце, и гледат как край тях минава този малък свят. Вратите на малката църква, чиято родова боя вече се лющи, са отворени и по стъпалата към нея се изкачва жена в жълта лятна рокля, в ръце с букет ярки и свежи цветя. Дори миризмите на селцето са все същите. То мирише на кафе и печено пиле, на тамян и узрели пъпеши, и на коне.

Дълга каменна стена очертава границите на земите на замъка, прекосява ливадата и стига чак до площада, от който излизат няколко павирани улички и се издигат от двете страни на скалистите хълмове. А по тях, от двете им страни, са „накацали“ живописни къщи. На върха на най-високия хълм се намира „Сен Силвестър“, стара, малка крепост, чиито стени са вкопани дълбоко в скалите. Сега крепостта е истински рай за художниците и за туристите, които идват тук за годишния летен фестивал, който се провежда в някогашния манастир, едва виждащ се сред цветовете на лавандулата. Неговото голямо бронзово звънче все така отброява изтичането на времето.

Тополи очертават границите на ливадата, която пък обточва земите на замъка, и техните клони образуват зелен тунел над главите на хората, а слънчевата светлина се процежда през тях и се разпилява като златни монети. Големите колони са украсени на върха с каменни грифони и се издигат от двете страни на входа на замъка. Те все още са

там, да, но вече носят белезите на векове силни ветрове. А зад тях, през големите железни врати, се намира алеята, обточена от двете страни от кипариси, която води право до замъка с името „Дивите рози“.

Вляво от него има тревни площи и на слънчевата светлина, в далечината, като сребро, проблясва езеро. А после пред погледа изниква замъкът, подобен на стара фреска на фона на скалистите хълмове и на остроото било на планината, която се вижда като пурпурна на заден фон.

Къщата грее в меко охрено жълто на вечерната слънчева светлина, покривът е на места извит. Водата на фонтана ромони мелодично на терасата, покрита с цветя, а огромни кестени хвърлят благодатна сянка. Разбира се, през лятото големите врати са винаги отворени, за да пропускат свежия морски бриз. А някога те са били отворени, за да посрещнат с добре дошли и гостите.

Сега Рафаела Мартен стои сама в огрения от слънцето коридор на замъка. Отвън се чуват песните на птиците, после изведнъж настава тишина. Тя се подpira на бастуна си и зарейва поглед над красивата гледка — към езерото и чудния японски мост, построен от нейния прадядо, който води до малко островче. През горещите летни нощи, когато беше още малко момиченце, тя прекосяваше езерото по моста, за да спи гола в малката беседка, далеч от любопитни очи, а топлият бриз галеше неспокойното ѝ младо телце.

„Ах... младост, помисли си Рафаела и се усмихна на спомените. Беше толкова отдавна... Тогава всичко изглеждаше възможно.“

Денят е горещ, но подът, покрит с паркет, е хладен под босите ѝ ходила. Дори сега, тя обича да ходи боса. Червената ѝ циганска пола се вее около глезените ѝ, докато върви. Това е същата пола, която носеше в деня, когато срещна мъжа, който се превърна в любовта на живота ѝ и който със сигурност не беше съпругът ѝ.

Тя поглежда с горчивина образа си в големите огледала в стил рококо, поставени в стените на коридора — сивата коса, прибрана в хлабав кок, сухата и сбръчкана кожа, силно изразения нос, който дори в младостта ѝ беше придавал арогантен вид, и меките пълни устни, които сякаш мамеха, даваха напразни обещания. Само очите ѝ бяха същите, с тежки клепачи и сини като Средиземно море, което не беше чак толкова далеч. Някога тя плуваше в него всеки слънчев летен ден.

Сега Рафаела живее сама в замъка и само Хей, нейният иконом англичанин и най-скъп приятел, се грижи за нея. Хей е нисък, с дълги и много слаби крайници и мършаво, лишено от красота, лице на момче кокни. Той беше иконом на семейство Мартен повече от петдесет години и беше почти толкова стар колкото и самата Рафаела.

Няма нещо, което Хей да не знае за Рафаела. Той беше с нея, когато тя беше млада и жизнена и тогава управляваше нейната малка империя — замъка и лозята. Беше с нея през добрите времена, както и през лошите. Тя нямаше тайни от него.

Някога къщата беше огласяна от детски гласове и смях, от щастливите им писъци, които долитаха от басейна, от тупкането на топките за тенис по червения корт, от дрънченето на леда в чашите за коктейл. И тогава слънцето залязваше като червена огнена топка зад каменистите хълмове. Но сега вратите са заключени, стаите не са в толкова добър вид, красивите мебели са покрити с прах. Семейството отдавна го няма, то се е разпиляло по четирите краища на света, разпръснато от скандали за пари и жени, уплашено от загадъчни смъртни случаи.

Рафаела се подпира на бастуна, заслушана в звуците на миналото. Часовникът на дядо ѝ тиктака. Изжужава пчела, хваната в капана на прозореца. Във въздуха витае самота, долавя се ароматът на диви рози, дали името на замъка.

На Рафаела се струва, че замъкът умира заради тази самота. Той има нужда от младост и енергия, от любов и смях. Има нужда от семейство, което да преодолее миналото и да го върне към живот.

Тя най-после взема решение, връща се в къщата и подсвирва на кучетата да се приберат. Те дотичват, като драскат с лапи по паркета. По-едрото, на бели и кафяви петна, се казва Луиз, женско е и ушите му са увиснали, а очите — тъжни и то много прилича на кучетата на някогашните френски крале. Другото се казва Мими — малък черен пудел. То е доста по-дребно от Луиз, макар че не го знае. По кучешкото летоброене, те са почти толкова стари, колкото и самата Рафаела.

— Хайде, децата ми — казва тя и им се усмихва, защото в сърцето си ги чувства като свои деца. А те я обичат така, както нейните отрочета никога не са я обичали. — Време е да се впуснем в действие.

Тя отива в стаята си и сядва зад бюрото. Луиз се изляга в краката ѝ, задъхваща се и изплезила език, а Мими, привлечена от лакираните в

яркочервено нокти, започва да ближе ходилата ѝ. Рафаела изважда от чекмеджето големи квадратни кремави картички, на които с тъмносини букви е написано името на замъка и адресът. После хваща писалката и бавно, с трепереща ръка, започва да пише.

ЧАСТ I ПОКАНИТЕ

*„Страстта е страдание,
болест.*

Тя е черна.

Ревнуваш от всичко.

*Няма светлина, нито
хармония.“*

Жорж
Сименон

ГЛАВА 1

Поканата, която щеше да промени живота на Франи Мартен, пристигна в пощенската ѝ кутия в последния ден на месец юли, когато всички дървета по улицата бяха потънали в зеленина, но тя дори не я забеляза. Беше прекалено разтревожена за приятеля си Маркърс, който в момента беше доста далеч от нея. Трябваше да се срещне с него вечерта. Беше ѝ казал, че трябва да поговорят. Тя се беше съгласила с усмивка, която той не можеше да види, защото говореха по телефона, беше ѝ казал още, че изпитва нужда да я види. И сега Франи нервно се питаше дали в думите му нямаше нещо зловещо, нещо, което да заплашва нейния свят.

Тъкмо тръгваше от местната ветеринарна клиника, в която работеше. Както винаги, когато стъклените врати се затваряха след нея, тя обърна глава само за да провери, че името все още продължава да е изписано там. Сърцето ѝ все още се разтуптяваше, когато виждаше буквите, защото се беше борила дълго, докато заеме това работно място. Там също така беше отбелязано, че тя е дипломиран ветеринарен хирург, и сърцето ѝ се свиваше от мъка, че баща ѝ не може да види това. Той щеше да е толкова горд с нея заради начина, по който се беше справила след смъртта му. Беше я оставил съвсем сама в света още седемнайсетгодишна. Той щеше да е горд с борбата ѝ да влезе в колежа и да завърши, от упоритостта ѝ след това да завърши медицинското училище, докато в същото време безкрайно сменя работата си — като детегледачка, чистачка в частни домове, сервитьорка, всяка работа, която би ѝ помогнала да свърже двата края.

Франи изглеждаше като всяко русокосо, типично калифорнийско момиче, но дълбоко в сърцето си тя все още беше малкото момиченце от малкия градец в Орегон. Бяха изминали десет години, откакто беше поела надолу по крайбрежието в раздрънкана стара кола с новата ветеринарна диплома в ръце и празен джоб, за да търси нов живот. Онзи мечтан живот, който включваше успех в новата кариера и, разбира се, любов и брак, което автоматично щеше да доведе до деца и семейство. Особено се надяваше да има семейство, защото никога не

беше имала такава. Въздъхна, когато си спомни тези свои мечти. Досега се беше сбъднала само онази част, която се отнасяше до кариерата. Е, може би не беше чак толкова зле това, че се беше сбъднала поне една от нейните четири мечти.

Отвори вратата на прашния бял „Експлорър Спорт“ и трепна, защото изведнъж почувства как я заля горещината на деня. Пусна климатичната инсталация, радиото, включи двигателя и пое по „Мейн“. Движението беше истински ад, както винаги, нима не беше свикнала вече? Наложиха се да спрем на светофара, извади огледалото си и провери външния си вид. Беше ѝ горещо, беше без грим, косата ѝ висеше отзад на дебела, хлабаво сплетена плитка. Под очите ѝ — сини, с форма на бадем, се забелязваха пурпурните сенки на изтощението. Очите ѝ бяха необичайни, красиви. Дължеше ги на майка си, която беше норвежка. В момента изглеждаше ужасно и знаеше, че Маркъс ще го забележи и ще направи някакъв коментар, защото Маркъс си беше такъв — винаги намираще слабите ѝ места.

Всъщност, като се изключат сините очи, русата коса и името ѝ — майка ѝ беше голяма почитателка на Дж. Д. Селинджър — Франи не дължеше много друго на майка си норвежката, която просто ги беше изоставила заради „по-добри възможности“, когато Франи беше едва тригодишна. Тя умря няколко години по-късно и самотната малка Франи не беше почувствала нищо, освен че когато порасна, започна да изпитва вина от липсата на чувства по този повод. Но майка ѝ беше непознат човек и дори още по-лошо, човек, когото тя не искаше да познава.

Беше различно, когато умря баща ѝ. Тя беше съкрушена. Той беше неин приятел, подкрепяше я, той беше скалата, върху която полагаше всичкия товар в своя живот. И изведнъж — катастрофа, която ѝ отне всичко това. Някак си успя и намери сили да живее и да следва плана, който беше нейна цел. Защото това щеше да очаква и баща ѝ от нея. И онова, което хората виждаха, когато срещаха хубавичката русокоса ветеринарна лекарка от малкото градче, не беше точно това, което очакваха или което получаваха от нея. Под меката ѝ приятна външност, имаше стоманена жилка, изкована в трудни времена. Тя имаше нужда от нея, за да оцелее в големия свят.

Въздъхна и реши да мисли за нещо друго. Например за красивата немска овчарка, чийто живот беше спасила днес. А после се беше

справила с трудната задача да стабилизира състоянието на нейната собственичка — дългокрако момиче от Лос Анджелис, облечено в колоездачни шорти и тениска, която разкриваше пъпа ѝ, в който имаше златна обеца.

— Всичко се случи само за миг — хлипаше момичето. — Той затича след топката, колата го връхлетя и го подхвърли във въздуха. И дори не спря... Той е всичко, което имам.

Франи беше избърсала сълзите ѝ с хартиени носни кърпички, беше я успокоила с горещо кафе и прегръдка през раменете. Тя имаше нежно и добро сърце, изпитваше съчувствие и имаше талант да го изрази, беше нежна по душа и винаги готова да изслуша и да предложи помощ. И винаги се раздаваше на околните, което не ѝ оставяше време за нея самата. Което означаваше, разбира се, че въпреки непрекъснатите оплаквания на Маркърс, след вечеря тя щеше да се върне в клиниката, за да провери какво е състоянието на кучето. Ако се наложеше, щеше да остане там цяла нощ. Просто беше устроена така.

Нервираше се, когато движението напредваше така бавно, както в случая. Най-после успя да завие вдясно по „Монтана“, после вляво по една потънала в зеленина странична уличка и да спре пред малка къщичка, строена през 1930, която беше нейният дом. Нейният първи истински дом. Е, нейният и на банката. Без съмнение, той беше малък, но ѝ беше скъп след онези недобре осветени стаички в сивите части на градовете, единственото, което можеше да си позволи преди дипломирането. В сравнение с тях, къщичката ѝ изглеждаше като палат.

Къщата беше разположена малко навътре от улицата и до нея водеше тясна павирана пътечка, от двете страни, на която растеше трева. Беше боядисана в горско зелено. Четири стъпала водеха до красива малка веранда, която просто плачеше за люлеещ се стол от онези, които бяха с поставка за очилата за четене и за краката. Само че Франи още не беше успяла да спести пари, за да си го купи.

Намери място за паркиране и изскочи от колата, отиде до пощенската си кутия, за да вземе обичайния пакет от сметки, каталози и други неща, които не заслужаваха нейното внимание. И дори не забеляза квадратния кремав плик с френската марка. Взе стъпалата, които водеха към верандата, по две, после направи оставащите две крачки до входната врата, където, както винаги, се спъна в хлопащата

дъска, която се канеше да оправи като че ли от години. Помисли си, че тя наистина е опасна и е по-добре да направи нещо още същия уикенд.

За нещастие, въпреки че обичаше животните, тя нямаше нито куче, нито котка у дома, които да я посрещнат, защото нямаше нужното време, което да им отдели и от което те имаха нужда. И малката къща ѝ се струваше прекалено тиха, прекалено смълчана. Хвърли пощата върху кухненския плот, където имаше много пакети, останали след изяждането на готова пакетирана храна, и букети полуизсъхнали цветя. През шест от седемте дни на седмицата в къщата цареше бъркотия. На седмия, неделя, не някой друг, а тя почистваше. Днес беше едва сряда и нещата ѝ се подаваха от чекмеджетата и шкафовете, мръсни чаши от кафе бяха поставени върху разгърнатите и непочетени книги и списания, пътека от разхвърляни дрехи водеше към банята, накъдето тя тръгна и сега и започна да хвърля още дрехи върху купчинките на пода. Не беше родена така разхвърляна и немарлива, това беше резултат на факта, че времето, никога не ѝ достигаше. А защо беше така? Дали защото беше родена без усет за времето или беше прекалено заета?

Едва успя да вземе душ и да навлече нещо — дънки, бяла тениска и да се загърне в шал, защото нощно време откъм океана подухваше хладен ветреца, обу тюркоазени чехли и сложи фалшивите тюркоазени обеци, които беше купила от магазина на ъгъла и които ѝ се бяха сторили толкова секси, макар че тази вечер изобщо не се чувстваше секси. Прекалено много се тревожеше за срещата си с Маркъс.

Спря се, колкото да се погледне в огледалото, и подръпна малко тениската с надеждата Маркъс да не я изгледа с онзи свой хладен преценяващ поглед, който ѝ казваше без думи, че изглежда така, сякаш едва е успяла да се погрижи за себе си. Което беше истина. Разпусна свободно тежката си светлоруса коса и щедро се парфюмира. Бузите ѝ се бяха зачервили от бързането и тя изглеждаше на деветнайсет вместо на трийсет и пет.

Подреди набързо — прибра нещата, разхвърляни по мебелите, потупа с ръце възглавничките, подреди старите вестници на куп — защото Маркъс винаги се връщаше с нея и мразеше, както той я наричаше, „тази бъркотия“ нейните красиви, но евтини и в ярки цветове, мебели.

Качи се пак в автомобила и пое по „Калифорния Инклайн“, откъдето излезе на магистралата. Вляво от нея проблясваше океанът, подобен на прозрачна синьо-зелена купа, по пътеките край плажа бягаха привържениците на здравословния начин на живот, малки деца играеха щастливо сред вълните и никак не искаха да дойде краят на този слънчев летен ден.

Тя си спомни съвсем ясно нощта, в която беше срещнала Маркър за първи път — класическия висок и тъмнокос, красив, мъж със срамежлива усмивка и смел поглед, който беше срещнал нейния над масата преди година. Беше на вечерята по случай рождения ден на приятелка. Той беше с красиво момиче, на което не обръщаше особено внимание. Вместо това, гледаше непрекъснато към Франи — като че ли не можеше да откъсне очи от нея. Франи отпиваше от виното си и се опитваше да се държи хладно, като от време на време му хвърляше погледи над ръба на чашата и се питаше дали не греши по отношение на това, какво вижда в очите му. Не грешеше, защото по-късно той отиде при нея и ѝ каза, че има най-прекрасните, вълшебни сини очи. „Като че ли мога да потъна в тях. Като че ли те познавам отдавна, може би дори от някой друг живот“.

Никой друг не ѝ беше говорил така преди и тя, разбира се, беше впечатлена и разчувствана, така че, когато той я помоли за телефонния ѝ номер, тя му го даде. Когато се прибра, на телефонния ѝ секретар я чакаше съобщение.

„Не мога да престана да мисля за теб, гласеше то. Моля те, кажи, че ще вечеряш с мен утре вечер.“

Франи го намираще неустоим — като растението коча трева, едно вдишване и ти се замайва главата, полудяваш. За нещастие, Маркър живееше в Атланта, където беше в бизнеса с недвижими имоти, и в момента строяха нови жилища за самотни хора. Идваше в Лос Анджелис два пъти в месеца, после обеща да го прави по-често. През първите няколко месеца главата ѝ беше замаяна от новите усещания. Правеха любов непрекъснато или поне през времето, в което той беше с нея. Изпращаше ѝ цветя и често ѝ се обаждаше просто за да ѝ каже „лека нощ“. По-късно обаче вече беше прекалено зает, за да идва до Лос Анджелис, а и когато идваше, беше някак далечен. Умът му като че ли беше другаде.

Франи все още не искаше да го признае, но в сърцето си знаеше и се питаше дали няма да е по-добре да приключи връзката веднага и така да спаси гордостта си. Разбираше, че Маркъс се държи лошо с нея и че тя проявява глупост, като приема това, но той беше като лош навик, от който не можеше да се отърси. Продължаваше да се надява, че греши и че той наистина я обича.

Беше така потънала в мислите си за Маркъс, че почти се блъсна в автомобила пред себе си. Този път въздишката ѝ се изтръгна дълбоко отвътре. Единственото сигурно нещо в живота ѝ беше, че както обикновено беше пропуснала обяда. Нямахме време и сега умираше от глад. Надяваше се, че Маркъс няма да прояви критичност към здравия ѝ апетит. По дяволите, ако пък го направеше, тя щеше да му каже да изчезне от живота ѝ. Упс, ето че почти пропусна завоя. Зави бързо, без да обръща внимание на воя на клаксоните. Колата набра скорост по „Ченъл Драйв“ и спря пред заведението на Джорджо.

Тя грабна износената си вече кафява чанта и като си спомни прекалено късно, че се канеше да я смени с някоя по-малка и по-стилна, приглади разрешената си от вятъра коса, остави колата на момчето от заведението и влезе вътре, за да посрещне съдбата си, каквато и да беше тя.

ГЛАВА 2

Италианският ресторант беше претъпкан, но предлагаше задушевна атмосфера. Във въздуха се носеше шумът от множество разговори и чуването на чашите за вино, приятния аромат на макарони със сос и женски парфюми.

— Резервацията на мистър Маркс — каза Франи на усмихнатата сервитьорка.

Момичето погледна в списъка.

— Мистър Маркс още не е пристигнал. Искате ли да го изчакате на масата?

Франи отговори с „да“ и успя да се провре между претъпканите маси до една в ъгъла. Поръча си чаша „Кианти“ и започна да се оглежда наоколо. Не идваше често тук и обичаше да гледа елегантно облечените хора, които се отнасяха към това място като към ресторанта на ъгъла на техния квартал. Започна да изучава с поглед младото семейство на съседната маса. Помисли си, с щастлива завист, колко съвършени изглеждат, толкова красиви и щастливи с двамата си малки синове и очевидно още едно бебе на път. Бяха пример за това, към което, както се предполага, всички млади хора трябва да се стремят, докато тя... Е, тя не успяваше в тази насока.

Отпи от виното, взе менюто и се загледа в него, доволна, че този път не е тя тази, която закъснява. Към нея се приближи сервитьорката, придружена от красива висока жена в елегантна черна рокля, с прибрана назад черна коса. Беше лъскава като добре гледана котка.

— Мис Мартен? — запита жената. Франи кимна и я погледна озадачена, леко усмихната. — Аз съм Клеър Маркс — каза жената и Франи беше обзета от лошо предчувствие. — Съпругата на Маркс — добави жената спокойно. — Той реши, че вече е време да се срещнем.

Франи почувства как кръвта се дръпва от лицето ѝ.

— Бившата му съпруга? — успя да запита тя, нежелаяща да признае истината.

— Неговата съпруга, мис Мартен.

Погледите им се срещнаха. Очите на Клеър Маркс бяха кафяви и любопитни, а тези на Франи — тъмносини и шокирани. Смутена и объркана, Франи си помисли, че това не може да се случва с нея. Само преди два часа, на работа, тя беше силната жена, тази, която беше прегърнала момичето, за да го успокои, тази, която шепнеше окуражителни думи. А сега беше смалена до нула и беше изгубила и ума, и дума. Само за миг, любовната ѝ връзка с Маркърс се беше обезсмислила. Тя втренчи поглед в чашата с вино, стиснала я толкова силно, че можеше да я счупи. Не искаше да срещне погледа на Клеър Маркс.

Клеър издърпа стола срещу нея и седна. Направи знак на келнера, помоли за чаша вино, после отново посвети вниманието си на Франи.

— Разбира се, Маркърс не ви е казал, че е женен — каза спокойно тя. — Никога не го прави. Оставя на мен да оправям кашите. Истинско лайно е, но... — Тя сви рамене. — Повечето мъже са такива, не мислите ли?

Франи погледна Клеър и се запита дали тя няма да се разкреци, да я обвини пред целия ресторант в това, че е била „другата жена“. Огледа се диво, за да види възможностите за бързо бягство, но масите бяха прекалено близо една до друга и никак нямаше да е лесно да се провере бързо между тях. И, за кураж, тя изпи виното си на три бързи глътки.

Келнерът се появи, за да вземе поръчката им.

— Мисля, че можем и да хапнем, щом вече сме тук — каза Клеър, хвърли бърз поглед на менюто и си поръча „лангостино фетучини“.

Келнерът ѝ се усмихна одобрително, защото това беше специалитетът на заведението. Обърна се с очакване към Франи, която си пое дълбоко дъх. Не можеше просто да седи тук и да вечеря със съпругата на Маркърс. Разбира се, че не можеше. Трябваше веднага да си тръгне. Изведнъж, гневът кипна в нея. По дяволите, не! Нямаше да се остави на тази кучка!

— Ще взема картофи и доматиен сос, моля — каза тя със свито гърло и едва позна гласа си. — И още една чаша „Кианти“ — добави безразсъдно.

Клеър Маркс опря лакти на масата, скръсти ръце под брадичката си и мълчаливо я загледа. Шумът от разговорите се носеше край ушите на Франи, главата ѝ се замая. Боляха я гърдите. Господи, разбира се, там беше сърцето ѝ. Очите ѝ също я боляха. От взирането в съпругата на любовника ѝ. Съвършените черти, пригладената черна коса, съвършената и много скъпа черна рокля, съвършените перлени обеци. И платиненият пръстен, обсипан с диаманти, който носеше на третия пръст на лявата си ръка.

На Франи изведнъж ѝ стана студено и тя наметна раменете си със синия, плетен на една кука, шал. Чувстваше се не на място, недостатъчно елегантна. Отпи от виното и дългите ѝ обеци, които някога беше намирала за много хубави, се удариха в чашата.

— Хубави обеци — каза Клеър Маркс и Франи я изгледа втренчено.

Беше сигурна, че Клеър знае, че те са евтини и че това не е комплимент. Запита се мрачно защо Маркът въобще си беше направил труда да поддържа връзка с нея, след като има толкова красива съпруга.

— Гледаш ме и се питаш защо го е направил, нали? — каза Клеър. — Искам да кажа, че аз съм олицетворение на мис Америка, нали така? И някога наистина бях. Е, не мис Америка, а мис Джорджия. Да, бях просто момиче от малък град, когато го срещнах. Млада и невинна. Както и да е, с Маркът сме женени от седем години. И ти, Франи, си седмата жена, на която трябва да кажа „сбогом“ от негово име. Не е ли истински рекорд?

Франи просто седеше и мълчеше. Беше се вкаменила като труп. Знаеше, че Клеър я гледа със съжаление. После Клеър пресуши чашата си и каза:

— Да върви по дяволите. Защо да не си поръчаме цяла бутилка? Все пак, това е празнуване. Свобода за теб и тъй като напуснах Маркът, свобода и за мен. И този път наистина го направих. Няма повече да стоя при този неверен кучи син. И не само това, Франи Мартен, ще го съдя и ще взема всеки цент, който успея, и повярвай ми, скъпа, това ще е много.

Хубавото ѝ лице се озари от усмивка. Кафявите ѝ очи заблестяха и тя изведнъж заприлича на дяволито малко момиченце.

— Маркърс наистина ли те изпрати да ми кажеш това? — запита Франи.

— Разбира се. Той никога не е можел сам да свърши мръсната работа, но отсега нататък ще му се наложи. Ти, Франи Мартен, си последната, на която ще го кажа. Напускам.

Франи отпи голяма глътка вино.

— Е, Маркърс може да върви по дяволите! — каза тя високо и младото семейство от съседната маса се обърна и я изгледа.

— Да хапнем — каза Клеър. — Любовта, или нейната липса, наистина могат да накарат жената да яде много.

Франи си взе от своето блюдо. Имаше страхотен вкус.

— Може би си права, мисис Маркс — каза тя, като почти се задави с името.

— Пийни малко вода — предложи услужливо Клеър.

— Разбира се, че съм права.

Клеър не беше казала истината на Франи за миналото си. Всъщност то беше такова, че тя дори не искаше да си спомня за него. Франи не беше глупачка. Тя беше ветеринарен лекар, беше образована, беше постигнала успех в кариерата, докато тя трябваше да се учи пътем, така да се каже. Тя се наведе напред и погледна Франи в очите.

— Ние едва се познаваме — каза тя, — но се чувствам така, сякаш те познавам от години.

— О, мили Боже! — ахна Франи шокирана. — Точно това каза и Маркърс, когато се видяхме за първи път.

— Обзалагам се, че също така е казал, че това сигурно е от някой друг живот — каза Клеър и Франи втренчи поглед в нея. — О, да — добави Клеър. — На мен също го каза. Маркърс е много предсказуем.

Раздели деликатно черупката на една мида, глътна я наведнъж, после облиза пръстите си.

— Е, какво ще правиш сега? Искаш ли да му се противопоставиш? Маркърс изпрати мен, което означава, че ще се крие от теб.

Сълзите залепнаха за миглите на Франи.

— Ти защо остана при него, след като си знаела какво става?

— По същата причина, по която го правят милиони други жени, скъпа. Понякога го наричаме любов, понякога — глупост. Няма значение как го наричаме, мъжът може да е като болест, от която

никога не се възстановяваш. — Усмивката на Клеър беше пълна с горчивина, когато срещна погледа на Франи. — Мога само да кажа, че съжалявам.

— Аз го мразя. — Франи отново отпи от виното си. — Мразя го, защото ме заблуди, измами. — Сега стоманената ѝ същност взе връх и тя прие истината.

— Както и да е — каза, — аз знаех. Дълбоко в сърцето си знаех, че всичко е свършило.

Клеър втренчи поглед в нея изненадана.

— Е, браво на теб, Франи Мартен. Мислех те за кротка жена, лесно примиряваща се. Грешила съм.

Франи избърса сълзите с един пръст и изведнъж се почувства по-добре.

— Мисля, че имам нужда от малко тирамису — каза тя твърдо.

— Разбира се, нещо сладко. Сладкото винаги действа добре на разбитото сърце — съгласи се Клеър. — Повярвай ми, то не е разбито — добави тя. — Маркърс не притежава качествата, необходими, за да се разбие едно женско сърце. Той причинява само малко страдание. Трябва да имаш душа, за да разбиеш сърце. — Тя въздъхна. — Предполагам, че аз също нямам, защото и аз не съм разбила ничие сърце.

Франи ожесточено заби лъжицата си в сметаната на тортата, като в същото време искаше това да са очите на Маркърс.

— Е, аз пък имам душа и смятам да я запазя.

— Хм. Направи го — каза Клеър. — Запази душата си непокътната. Накрая се оказва, че това е всичко, което имаме.

Доядоха тортата в мълчание, а келнерът наля остатъка от виното им в чашите. Като се опитваше с всички сили да запази поне част от достойнството си, Франи каза:

— Искам да ти благодаря за това, което току-що направи. Със сигурност не съм очаквала, че някога ще седя тук със съпругата на Маркърс. — Гледаше замислено дъното на чашата си. — Най-странното е, че... Е, ти си откровена и пряма и много мила с мен. Да ти кажа истината, Клеър, аз те харесвам. При други обстоятелства, мисля, че може би щяхме да си допаднем.

Клеър знаеше много точно какво има предвид тя.

— Скъпа, това е просто контрастът с трудностите, които Маркът ти е създавал напоследък, с това, че непрекъснато е намирал какво да критикува, с оплакванията му за външния ти вид или заради закъсненията ти. — Франи ахна от изумление, а Клеър вдигна ръка в знак да не я прекъсва. — Така постъпва с всичките си жени. Това е част от недотам доброто му самочувствие и желанието му да си го изкара на жените. Нека първо да ѝ кажем, че е красива, секси и забавна... А после да ѝ смачкаме фасона. Да я натикаме в земята, да я смажем, да я поставим под себе си, а Маркът винаги да е на върха. Там обича да бъде той. Обича чувството за превъзходство, независимо как ще го постигне. — Тя сви рамене. — Разбира се, тогава играта свършва и е време да намери нова плячка.

Погледът на Клеър омекна, когато срещна този на Франи, който издаваше колко е наранена.

— Не се самообвинявай, скъпа. Аз също съм била в това положение. Той просто е лошо момче, а онова, от което ти имаш нужда, Франи Мартен, е друг тип мъж. Мъж, който ще се грижи за теб, който ще се интересува дали си щастлива, мъж, за когото няма да се тревожиш дали не избива комплексите си чрез теб. Всъщност аз също имам нужда от такъв мъж. — Тя въздъхна. — Но къде ли да ги намерим?

— Бог знае! — Франи хвърли поглед към щастливата двойка на съседната маса, които тъкмо прибираха децата и принадлежностите си, готови да си тръгнат.

— Очевидно има и такива мъже по света — добави тя с копнеж.

Клеър я погледна с облекчение.

— Страхувах се, че ще ти причиня болка, но ти го приемаш добре. Знаеш ли какво, Франи? В сърцето си ние сме просто две невинни и добродушни момичета от малки градчета.

Под масата, Клеър кръстоса суеверно пръсти. Казаното не беше пълната истина, макар че може би трябваше да започне с това. Чувството на облекчение накара Франи да се усмихне. Тя отметна глава назад и пресуши чашата си. Като я гледаше, Клеър каза:

— По-добре ще е аз да те закарам до дома ти. — Знаеше колко вино е изпила Франи и колко разтревожена е все още. — Навън ме чака лимузина.

Франи не можеше да си спомни кога за последен път се беше возила в лимузина. Сигурно беше на абитуриентския ѝ бал. Но тя все пак си имаше гордост. Не можеше да позволи на съпругата на Маркър да я закара до дома ѝ.

— Всичко е наред. Моята кола също е отвън — каза тя.

— Да, знам, но и двете пихме много вино, а моята кола има шофьор. Защо не вземеш ключовете си от момчето на паркинга и не го предупредиш, че ще дойдеш за колата си утре?

Изведнъж Франи се почувства прекалено уморена, за да спори. Затърси в чантата си кредитната карта, за да плати с чек, но Клеър я изпревари.

— Ще оставим сметката на Маркър — каза тя и двете се засмяха, когато Клеър подписа сметката свободно, със замах.

После, хванати за ръце, те излязоха навън.

ГЛАВА 3

Малко след това седяха в дългата черна лимузина пред къщата на Франи. Както обикновено, тя беше забравила да остави някоя крушка светната и изведнъж си помисли, че къщата изглежда много малка, тъмна и самотна.

— Е, вече съм си у дома — каза тя сякаш да се защити. — Приятелите ми казват, че къщата повече прилича на Орегон, отколкото на Лос Анджелис, което вероятно е така, защото аз съм повече от Орегон, отколкото от Лос Анджелис.

— Хубава е — каза Клеър и сложи червило на устните си, без да се гледа в огледало.

— А ти къде живееш? — запита Франи.

— Взех си само един куфар, скъпа. — Клеър посочи скъпите вещи, струпани в лимузината, които бяха нейният багаж в момента. Не беше позволила на шофьора да ги сложи в багажника, защото искаше да знае къде са във всеки момент. Практически, това беше всичко, което имаше. — Предполагам, че ще отседна в хотел „Шатърс“ за през нощта. А утре ще помисля какво да правя.

Внезапно, като удар от гръм, Франи разбра, че тъй като беше напуснала Маркъс, Клеър в момента е без дом. Тя беше толкова мила с нея, прояви такова разбиране и не изглеждаше справедливо да я отпрати в нощта. Те бяха нещо като сестри сега, когато бяха споделили опита си с Маркъс. И двете не знаеха какво да очакват от бъдещето.

— Защо не влезеш да изпием по един чай от лайка? — предложи тя.

— Защо не? Нощта едва започва, а ние сме съвсем сами — каза Клеър и слезе изискано от лимузината, цялата само дълги крака и високи токчета. — Само че аз предпочитам кафе — добави тя. Забави се минутка на верандата, после каза с копнеж, който извикваше съчувствие: — Странно и забавно е, но винаги съм мечтала за малка къща с веранда и люлеещ се стол.

— А аз винаги съм мечтала за малка къща и съпруг — каза Франи.

Погледите им се срещнаха и двете се закикотиха, а Франи започна опити да пъхне ключа в ключалката. Най-после отвори вратата и двете стъпиха предпазливо върху скърцащата хлабава дъска и влязоха в къщата.

Клеър веднага се почувства у дома си и започна да възкликва с възхищение при вида на цветните битови рогозки, масичките за кафе от петдесетте години, античното френско огледало. Разгледа снимките, поставени в рамки, помириса ароматизираните свещи, постави компактдиск и усили звука, без да обърне ни най-малко внимание на общата бъркотия.

Франи сложи кафето да се вари — без кофеин, разбира се. Извади кутия сладки, все още неразопакована, и я постави, с две набързо измити чаши, върху синя салфетка за студено сервиране.

— Кафето идва! — каза тя и остави таблата на ниската табуретка, покрита с червено кадифе, до босите ходила на Клеър.

Тя се беше излегнала на дивана и изглеждаше така, сякаш живееше тук, със затворени очи, помръдваща пръстите на краката си в такт с песента на Род Стюарт. После дори запя с него с ниския си гърлен, секси глас, усмихната на себе си, с което накара Франи също да се засмее, Клеър беше различна от жените, които тя познаваше. Не само че беше завидно красива и шик, беше също много естествена и добра по душа.

Клеър седна и каза, с което оцени усилията на Франи:

— Точно от това има нужда едно момиче. — Усмихна ѝ се. — Чашка добро кафе и Род Стюарт. — Хвърли поглед на малката купчинка поща, която Франи беше захвърлила, и забеляза плика с френската марка. — Кой ти пише чак от Франция? — Вдигна ръка с широка усмивка. — Сигурно друг женен любовник, за когото нищо не знам!

Озадачена, Франи също започна да разглежда големия квадратен кремав плик. Тя не познаваше никого във Франция. Отвори го и прочете адреса на глас.

— Замъкът „Дивите рози“, Мартен-де-Прованс. Прадядо ми Мартен е французин — каза тя — изненадана. — Но никога не съм знаела откъде точно е. Имало голяма семейна свада или нещо такова и той си тръгнал оттам, за да дойде да живее тук. Не мисля, че е проговорил на семейството си повече.

— Прочети го. Може би ще разбереш защо — каза Клеър.
Франи вече четеше:

„Скъпа Франи,

Пиша ти, за да те поканя на семейната среща на семейство Мартен тук, у дома. Разбира се, ти не ме познаваш, но всички вие, на които изпращам тези покани, сте мои роднини. Вие сте братовчеди, може би далечни, наистина, но все пак сте от семейството.

Моля те да дойдеш на 20 септември и да останеш три седмици. С теб ще се свърже туристическа агенция и ще направи необходимите резервации.

Ще се радвам да се запозная с теб и да ти покажа стария замък. Мисля, че тук ще ти хареса и ще ти бъде забавно да се запознаеш с братовчедите си, които ще пристигнат от най-различни краища на света. Но вие имате кръвна връзка, а аз винаги съм вярвала, че кръвта вода не става.

Аз съм вече много стара и искам да събера отново членовете на семейството. Моля те, не ме разочаровай.“

Беше подписано: *Рафаела Мартен*. Нищо в подписа не издаваше да е направен с трепереща ръка. Франи отново го прочете. После отново и отново.

— О! — каза тя накрая. — О, не! Не мога да повярвам! Това е смешно. Разбира се, че не мога да отида.

Клеър размърда пръстите на краката си и мързеливо се прозина.

— Да отидеш къде?

— В замъка в Прованс за семейната среща. Семейство, за което дори не съм знаела, че съществува. Само чуй това, Клеър — каза тя и отново прочете поканата.

— Никога не съм чувала за Рафаела Мартен, която казва, че е моя леля. А за семейство Мартен знам само, че пралядо ми много ги е мразел, и баща ми казваше, че е имал причини за това. Той също никога не отиде до Прованс да се срещне със семейството си, така че защо аз да го правя?

— Защо? — Клеър рязко изправи гръб. — Заради приключението, разбира се. Исусе, само ми дай такава възможност и ще тръгна на минутата.

— Така ли?

Франи погледна замислено, със съмнение, поканата. Рафаела Мартен беше стара. Искаше само да събере отново семейството в замъка, дома на техните деди, както го наричаше. Франи се отпусна на канапето и се сети, че в момента животът ѝ е празен и че няма нищо, освен работата си. „Нямам никого, помисли си тя, готова смело да приеме фактите. Само животните, а и дори те не принадлежат на мен. Маркът вече го няма. Отново се провалих в любовта. Никога не съм имала семейство. Винаги сме били само татко и аз. Никога не съм имала време да се замисля дали не съм самотна. Самотна ли съм? Затова ли позволих на Маркът да вземе частица от мен, от живота ми, за да може да удовлетвори собствените си нужди?“

Отпусна се на дивана до Клеър, все още стиснала поканата в ръка, втренчена с празен поглед пред себе си. „Коя съм аз все пак, освен приятната млада ветеринарна лекарка в местната клиника, тази, на която всички могат да разчитат да остане да работи извънредно дори в неделя... Не се тревожи, Франи ще се справи, казват. И нима не се справям винаги?“

Винаги беше искала да е част от семейство, макар да не беше очаквала то да дойде чак толкова отдалече. Ей така изведнъж вече имаше леля и дори братовчеди. И всички те щяха да се срещнат в романтичен стар замък в Прованс, земята на слънчевата светлина, на маслиновите дръвчета и виното. „Семеен дом, помисли си тя с копнеж, замък, в който семейство Мартен са живели в продължение на векове“.

Погледна красивата Клеър, която седеше в края на дивана, явно в очакване. Чувстваше се така, сякаш я познаваше от години, много по-дълго от онзи кучи син Маркът.

— Окей, може би все пак ще отида — каза тя предпазливо, с което накара Клеър да се засмее.

— Какво имаш да губиш? — запита тя. — Работата ще те чака, когато се върнеш.

— А Маркът няма — каза Франи безизразно.

— Дяволски си права, няма, бейби, и можеш да си благодарна за това на щастливата си звезда! — Клеър я погледна с наклонена на една

страна глава, замислена. — Просто го направи, Франи Мартен — каза тя. — Това е възможността на живота ти.

И Франи ѝ се усмихна лъчезарно, облекчена, че не се налага тя да вземе решението. Клеър беше тук и ѝ помагаше.

— Добре тогава, ще отида — каза тя и кой знае по каква причина, изведнъж се почувства страшно самотна. — Хей — каза тя импулсивно на Клеър, — защо не останеш тук тази нощ? Диванът е достатъчно удобен, а и ще направя още кафе. — Погледна Клеър с надежда, а тя сбърчи нос.

— Без кофеин? — запита тя.

Франи се засмя.

— Утре ще отида до „Старбакс“ и ще купя кафе с кофеин. Това ще е първото, което ще свърша — обеща тя.

— Сключихме сделка — каза Клеър. — Но при едно условие. Няма да говорим повече за Маркъс.

Франи отново се засмя.

— Готово — каза тя и отиде да свари още кафе и да намери възглавница и одеяло.

ГЛАВА 4

Джейк Бронсън влезе в бара на хотел „Четири сезона“ в Манхатън и се спря за миг, за да попие сцената с очи. Доста женски глави се обърнаха да го изгледат, замислени кой ли може да е той. Висок, с мускулесто и стегнато тяло, облечен в дънки, в старо кашмирено сако и синя риза, с красиво лице, което говореше за богат житейски опит. Носеше каубойски ботуши — единствената отстъпка пред момчешката му мечта да стане собственик на ранчо — а тъмната му гъста коса беше прекалено дълга, защото смяташе, че подстригването е загуба на време, а и имаше навик да прокарва длан през косата си. Тази негова длан също имаше богат житейски опит и знаеше как да повали мъж и как да успокои нервен кон.

Когато се усмихваше, както сега, светлите му очи се присвиваха. Усмивката му беше предназначена за позната, която видя, докато сядаше до бара и си поръчваше бира. Не обичаше сладките питиета в чаши за мартини.

— И сложете много лед — добави той.

Това беше негова особеност — обичаше бирата си на точката на замръзването. Извади поканата от джоба си и отново я прочете. Беше на четирийсет и четири години, а последния път, когато видя Рафаела Мартен, беше на шестнайсет и дори беше малко влюбен в нея. За него тя беше съвършената по-възрастна жена — красива, очарователна, интелигентна, чувствена, пълна с енергия и любов към живота. А беше, също така, и любовница на баща му.

Дотогава Джейк прекарваше времето си, затворен в хасиендата на баща си в Аржентина, където без малко щеше да подивее, защото нямаше кой да го спира. Баща му, Лукас Бронсън, беше играч на поло с международна известност и плейбой, чиято професия му позволяваше да пътува по света. Майката на Джейк, американска красавица от добро нюйоркско семейство, беше умряла, когато той беше малък, след което баща му го беше завел да живее в хасиендата. Беше го отгледала една старица, която той наричаше Абуелита или „баба“, макар тя да не му беше роднина и да говореше само испански, а единствената му

компания бяха каубоите, с които яздеше на воля сред пампасите. Докато се грижеха за говедата, те тренираха и конете, а така малките кончета ставаха идеалните състезатели на поло. Всъщност Джейк можеше да язди, така да се каже, още преди да проходи, а амбицията му беше да има свое собствено ранчо. Но животът го беше повел по различна пътека.

Когато беше на шестнайсет, баща му неочаквано го извика в Прованс и целият му живот се промени. Пристигна в замъка като невеж юноша с един-единствен малък куфар, в който нямаше нищо, освен две износени ризи и старите му ботуши. Но Рафаела успя да прояви разбиране към самотното момче, което беше на прага да стане мъж. Научи го на цивилизовани обноски и държание в обществото, направи го част от семейството си, беше като майка за него. Цяла година, животът му се струваше пълен и завършен, макар баща му всъщност да не го искаше там. Накрая, разбира се, той беше принуден да се противопостави на баща си и да тръгне по пътя си в живота съвсем сам. Продължаваше да поддържа връзка с Рафаела през годините. Писа ѝ за завършването си в Анаполис, за това, че са го избрали за морското разузнаване, за ранната си женитба с „едно прекрасно момиче“, което беше прекалено красиво, за да бъде описано, и може би прекалено младо, за да води установен и заседнал живот с морския офицер, който винаги беше някъде другаде, но не и с него. Като сватбен подарък, Рафаела им изпрати масивен стар сребърен свещник, на който Джейк винаги се беше възхищавал и който беше притежание на семейството ѝ в продължение на почти два века.

След две години, когато младото семейство претърпя катастрофа, тя писа на Джейк и му предложи подслон в замъка, но той отказа. Не можеше да понася компанията на хората. Писа ѝ, че в момента няма нужда от никого и може да се справи и сам. „Точно както винаги си правил“, отбеляза Рафаела.

Животът продължаваше. Всяка Коледа той получаваше картичка, но никога не се върна в замъка, който, за кратко и щастливо време от своя живот, беше наричал свой дом.

Когато се случи нещастieto със семейството му, Джейк напусна флотата и морското разузнаване и накрая, след като цяла година се мота по баровете в напразни опити да удави мъката си, започна свой собствен бизнес по мениджмънт. Така се наричаше онова, което

някога, старомодно, означаваше „частен детектив“, след като офисите се обзавеدهа с компютри и база данни и в него навлязоха по-скоро млади момчета с научни дипломи, отколкото бивши ченгета с оръжия. За негова изненада, бизнесът му се оказа успешен и сега имаше седемстотин служители по целия свят. Беше добър в работата си. Не беше онова, което би избрал, но запълваше празнината в живота му и той беше благодарен за това.

В момента живееше в малко и сиво жилище в Сохо — място, което не говореше почти нищо за него. Той прекарваше много малко време там. Непрекъснато обикаляше света по работа — точно както някога баща му. Понякога, когато дивото го зовеше много силно, бягаше в планината, където си беше построил колиба от дървени трупи — само две стаи и предна веранда с перила, на които да подпира обутите си в ботуши крака, докато гледа как слънцето залязва в замиращи червени отблясъци над върховете на дърветата.

Единственият шум там беше песента на птиците и воят на вятъра във високите клони на дърветата. А единственото ценно нещо, което той притежаваше, беше сребърният свещник от осемнайсети век, подарен му от Рафаела като сватбен подарък. Той стоеше на обикновената дървена маса в кухнята и изглеждаше съвсем несъвместим с фугите му вещи. За Джейк, раят на земята беше точно в тези няколко самотни акра земя, на десет мили от най-близкия град и бар и на милиони години от напрежението на света на бизнеса.

Той притежаваше автомобил, който някога беше зелен, но сега беше доста ръждясал, едно бездомно куче, което беше прибрал от пътя и беше кръстил Престъпник, и един скопен кон, който беше нарекъл Мръсния Хари, защото никой друг не го искаше. И кучето, и конят живееха в конюшната на колибата. Разбира се, те предпочитаха да са с него, но приемаха безропотно съдбата си и го посрещаха весело, когато се върнеше отново у дома.

Джейк мислеше, че чувствата, които хранеше към тях, са най-близо до любовта от всичко, което можеше да изпитва в момента. Това не говореше добре за връзките му с жените, които бяха от най-различен тип. Може би това беше така, защото той нямаше много свободно време, за да ги поддържа и изгражда. Едно куче ще те чака винаги. Една жена няма.

Той погледна часовника си. Бяха изминали точно четири часа, откакто се беше обадил на Рафаела, за да ѝ каже, че приема поканата ѝ. Щеше да подреди отново графика си за тези седмици и да отложи всяка неотложна работа, за да е там през септември независимо какво щеше да е времето — дали щеше да има дъжд или слънце. Готов беше да се обзаложи, че животът му никога вече нямаше да е същият. Рафаела винаги имаше такъв ефект върху него.

Междувременно, той беше на път към Лос Анджелис. Колата щеше да го вземе след десет минути. Щеше да го откара до летище „Тетерборо“ в Ню Джърси, където го чакаше частният му реактивен самолет. Не очакваше това пътуване с нетърпение, но бизнесът си беше бизнес.

Отпи от бирата си. Беше добре изстудена и той се усмихна на бармана, за да изрази задоволството си. Започна да изучава списъка на поканените, който Рафаела му беше изпратила. Единственото непознато име беше това на Франи Мартен. Готов беше да се обзаложи, че и самата Рафаела не знае много за нея, освен това, че е дъщеря на Пол Мартен. Пол Мартен беше единственият брат на бащата на Рафаела. Което означаваше, че Франи Мартен можеше изведнъж да се окаже наследница на замък и състояние.

От офисите на Джейк можеха да проследят всички факти в живота ѝ само за броени часове. И го направиха. Сега той четеше нерадостната информация, която му разкриваше какъв човек е потенциалният наследник на замъка „Дивите рози“. Франи Мартен беше съвсем сама в света, ветеринарен лекар от Санта Моника, и се справяше отлично с работата си.

Представяше си я — обикновено и мило момиче от Орегон, малко трмаво и несръчно, малко провинциално, пристрастено към дънките и плетените шалове, с широка усмивка, която разкрива бели зъби, и тъжни тъмни очи. Беше готов да се обзаложи, че е от разсеяните жени, които дори блузата си не могат да закопчечат както трябва и които пият чай от лайка. Представяше си, че тя мирише леко на дезинфектант и коне, миризма, примесена с тази на парфюм.

Детективът на Джейк също така беше открил, че тя има приятел. Маркърс Маркс живееше в Атланта и беше женен. Джейк се запита мимоходом как така жена, която се предполага, че е интелигентна, може да се забърка в такава ситуация. После, тъй като и без това беше

на път за Лос Анджелис, реши, че е по-добре само да провери каква е Франи Мартен. Независимо от произхода, изгледите за наследство могат да направят всяка жена хищник.

ГЛАВА 5

На следващия ден Джейк паркира взетия под наем сребрист „Мустанг“ пред с нищо неотличаващата се квадратна сграда близо до „Мейн стрийт“ във Венис Бийч, Калифорния. На стъклената врата, с големи златисти букви, беше изписано „Ветеринарна клиника“. Отдолу, с по-малки, но пак златисти, букви бяха изписани три имена. Това на Франи Мартен беше последно, защото, както предположи Джейк, тя беше последният партньор. Той кимна с глава, като си мислеше, че тя сигурно се гордее с това. Беше истинско постижение, като се имаше предвид, че съдбата винаги беше против нея, че беше останала съвсем сама в света и без финансова подкрепа още на седемнайсет години. Може би тя все пак не беше толкова лоша. Но не беше готов да се обзаложи за това. Мисълта за голямо наследство и пари може да направи странни неща дори с най-приятните и мили хора.

Вътре имаше редица столове, а на тях седяха хора, прегърнали котки, които сякаш бяха разтревожени. Други държаха кучета на каишки, които душеха разтревожено пода и скимтяха несигурно, защото това беше непозната територия. Младата жена на рецепцията се казваше Линдзи — така пишеше на значката, забодена на зеленото ѝ поло. Тя му се усмихна мило и го запита с какво би могла да му помогне.

Джейк ѝ каза, че е нов в квартала и е чул, че доктор Мартен е много добра в професията си. Каза, че наистина много обича кучето си и се тревожи за него, затова иска да ѝ се представи — да се запознаят и да е сигурен, че двамата ще се разбират добре. Линдзи се усмихна и каза, че разбира и че доктор Мартен е почти приключила със спешния случай и ще се радва да обсъди въпроса за кучето му с него.

Джейк седна до един скимтящ булдог с кървясали очи. Започна да разгръща едно от списанията на масата и да се чуди каква всъщност е разликата между пухкавата персийска котка на картинката и черните пантери, които обикаляха около колибата му в търсене на храна.

Някъде по пътя на еволюцията те бяха свързани, но като гледаше извънредно скъпата котка, той не беше много сигурен къде и как.

— Оттук, моля, мистър Бронсън — каза Линдзи и го въведе в малка стая с обичайната маса и оборудване от стомана. — Доктор Мартен ще бъде при вас след минута.

Джейк се облегна на масата със скръстени ръце и зачака. Вратата към съседната стая беше отворена и той виждаше огромна оранжева котка и нейния също толкова огромен и дебел собственик.

— Разберете — казваше доктор Мартен остро, — ужилването по езика е много опасно за всяко животно, особено за котка. Езикът на Мармалад се е подул и той почти не може да диша. За щастие, погрижихме се за това, както и да му вкараме малко кислород. Отокът е спаднал и той вече може да диша сам. В момента хленчи и се самосъжालява, но дори пи малко вода. Добре е.

Тя имаше нисък, сладък глас и Джейк откри, че слуша внимателно и се опитва да долови думите. Зърна гърба ѝ и се усмихна. Беше отгатнал достатъчно правилно. Тя беше висока, с дълги крайници и малко несръчна в бялата си докторска престилка и дънки, но косата ѝ беше светлоруса, а не тъмна. Носеше я сплетена на дебела плетка, а няколко кичура се виеха свободно около врата ѝ. Беше готов да се обзаложи на всичко, че тя пие чай от лайка.

Той все още се усмихваше, когато тя се обърна и го залови да я гледа. Изненадана, отговори на усмивката му.

— Ще дойда след минутка! — извика и отново посвети вниманието си на пациента си и неговия собственик.

— Най-добре ще е — каза тя още по-остро, — ако вие и котаракът не ядете нищо известно време. И двамата имате достатъчно мазнини, за да се справите, но приемането на вода е задължително. Мармалад ще трябва да остане тук, докато не остана напълно доволна от състоянието му.

— Права сте — съгласи се малодушно собственикът. — Ще направя това, което е най-добро за него.

— Аз също — каза тя. — Но искам да ми обещаете, че ще направите и това, което е най-добро за вас. Не можете да продължавате така, Рони. Трябва да се вземете в ръце, да се запишете в някой клуб за намаляване на теглото, да пазите диета, да посещавате гимнастически салон или, страхувам се, няма да мине много време и Мармалад ще

има нужда от нов собственик. — Тя го потупа по ръката и се отдалечи. — Обадете ми се след два часа и ще ви кажа как е той.

Джейк вдигна вежди изненадан. Доктор Мартен не се страхуваше да бъде откровена. Тя влезе забързано в стаята.

— И така — каза тя и го погледна с усмивката на приятно, хубаво провинциално момиче, — какво мога да направя за вас, мистър... — Погледна картичката, която Линдзи ѝ беше дала. — Мистър Бронсън?

Изглежда го с присвити очи, които бяха зашеметяващо сини, с цвета на норвежки фиорд в началото на лятото. Погледът ѝ беше толкова директен, толкова неочаквано искрен, че за секунда Джейк изгуби ума и дума.

— Нов съм в квартала. Исках просто да се срещна с вас, за да се уверя, че кучето ми ще има добър ветеринар. Знаете как е.

Тя кимна, смръщила загрижено вежди.

— Разбира се, знам. И много ми се иска повече хора да идват, преди да е станал някой спешен случай. Винаги помага, ако познаваш животното и собственика, както вероятно сте се досетили от сценката, разиграла се в съседната стая. — Тя се засмя и разтърси глава. — Понякога откровеността не е излишна. Не мислите, че нараних чувствата му, нали?

Ясните ѝ очи потъмняха и Джейк разбра, че никак не би искала да нарани, когото и да било.

— Постъпихте както трябва — побърза да я увери той. — Вероятно спасихте живота и на собственика, не само на животното.

Франи Мартен го огледа внимателно — като жена, а не просто като мила и симпатична ветеринарна лекарка. Той беше привлекателен, различен от обикновените калифорнийци и я гледаше така, че неочаквано чак пръстите на краката ѝ започнаха да тръпнат.

— Това не е моя работа — побърза да каже тя, — но Рони е приятен човек и не обичам да го виждам разстроен. Освен това знам колко много обича Мармалад. Хайде, разкажете ми за кучето си, мистър Бронсън.

— Джейк — каза той бързо.

— То се казва Джейк? Хубаво име.

Тя също се облегна на стоманената маса със скръстени ръце, заинтересувана.

— Всъщност кучето ми се казва Престъпник. Аз съм Джейк.

Тя втренчи поглед в него шокирана.

— Кръстили сте кучето си Престъпник? Но това е ужасно!

— Не и ако знаете колко е дяволито и палаво, как се държи и какви пакости прави — каза Джейк. — Но е най-доброто куче. Не знам какво щях да правя без него.

Франи постави длан на ръката му и леко я стисна. Очите ѝ бяха искрени, показваха разбиране.

— Искане ми се всички хора да се чувстваха така по отношение на домашните си любимци.

— Престъпник не е домашен любимец. Той е най-добрият ми приятел — каза Джейк и се запита дали случайно не е полудял. Никога не разкриваше чувствата си пред когото и да било, камо ли пред жена.

— Разбирам — каза тя тихо. — Ще съм тук за вас и Престъпник, ако възникне нужда. Но все още не съм сигурна, че кучето ви трябва да носи това ужасно име.

После тя пак му се усмихна лъчезарно и му подаде ръка.

— Доведете го за обичайните инжекции, мистър Бронсън. Трябва да се направят ваксините, нали знаете. И не се тревожете. Аз ще се грижа добре за него.

После тя махна леко с ръка и вече я нямаше. Джейк долови слаб полъх на някакъв сладък парфюм и... това беше. Той беше просто мъж, дошъл да разговаря за кучето си с ветеринарния лекар. А тя беше просто ветеринарен лекар, който си вършеше работата. Поне така си каза Джейк по-късно, седнал в колата, припомнящ си докосването на дланта ѝ и аромата на парфюма ѝ, твърдата нотка в гласа ѝ, докато казваше на дебелия собственик, че трябва да отслабне. И като мислеше за това, той се засмя на глас.

Помисли си, че доктор Мартен е приятен човек. Не беше жена, която ще тръгне да преследва състояние. Беше естествена, приятна, с най-изумителните очи, които, ако беше ядосана, сигурно пронизваха.

ГЛАВА 6

Джейк отседна в хотел „Пенинсюла“. Там му харесваше заради градината, в която тесни виещи се пътечки, от двете страни на които растителността беше като в джунглата, водеха до фонтаните и малките къщички. Ако затвореше очи и успееше да изолира шума от движението в Лос Анджелис, почти би могъл да си представи, че е някъде в провинцията, вместо наскред Бевърли Хилс.

Като избягна да мине покрай закрития басейн, който беше мястото, където се събираха холивудските агенти и бъдещите кинозвезди, той отиде до бара и си поръча бира. Там беше тихо, а той имаше нужда да помисли. Освен това, барманът го познаваше и чашата му беше като излязла от фризера — както винаги.

— Как е бизнесът? — запита барманът.

— Много добре, благодаря.

Джейк се отпусна на кожения стол и се замисли колко доволна щеше да остане Рафаела, когато се запознаеше с племенницата си. При това, с „милата си и приятна“ племенница. Може би това щеше да компенсира донякъде онези двама сина, донесли единствено разочарование, които може би щяха, а може би — не, да дойдат на семейната среща. Трябваше да направи нещо за това — да отиде да види Феликс и да се опита да го убеди да дойде у дома си и да се помири с майка си. А после да се опита да намери Ален, макар Ален винаги да е бил мистериозният мъж — никой никога не знаеше къде е той. Не че Феликс се интересуваше. Той мразеше брат си със страст, която беше изумителна. И Джейк не го обвиняваше.

Отпи от бирата си. Извън хотела, автомобилите все така профучаваха по улиците, птичките пееха, телефоните звъняха. Мирисът на цветята, поставени в коридорите, му напомняха за парфюма на Франи Мартен. Хвана се, че се пита как ли ще изглежда тя със свободно пусната коса — като жена, а не като ветеринарен лекар. Запита се какъв ли е личният ѝ живот, в какво жилище живее, какви са приятелите ѝ, дали тя също има куче, което е най-добрата ѝ компания. Запита се още дали тя знае, че има връзка с женен мъж.

Спомни си нежното докосване на дланта ѝ, искрената загриженост в красивите ѝ очи. Знаеше, че тя не е разглезено момиче, с каквито Холивуд беше пълен, не е момиче, което търси лесния успех, не е красавица, която ще се превърне в съпруга трофей, не е нетърпелива наследница, която ще сграбчи всичко, до което се докопа. Тя беше такава, каквато е, за разлика от всички други жени, които той познаваше.

Погледна стоманения си часовник. Също както мразеше скъпите коктейли и скъпите чаши, така мразеше и скъпите часовници. Пет часът. Малко късно, за да поканиш жена на вечеря, но какво, по дяволите, който не рискува, не печели. Усмивваше се, докато набираше номера на ветеринарната клиника. После помоли за разговор с доктор Мартен.

— На телефона е доктор Мартен — каза тя със слънчев глас, който той чувстваше, че познава много добре, макар да беше я видял само веднъж и то само за няколко минути.

— Джейк Бронсън — каза той. — Видях ви днес по повод кучето си.

— Престъпник. Помня. О, надявам се, че не е станало нещо?

В гласа ѝ отново се долавяше загриженост.

— Нищо не е станало — каза той. — Аз просто... Ами, докторе, макар да си казах, че няма шанс жена като вас да е свободна за вечерта, все пак реших да се обадя, за да проверя. Дали искате да вечеряте с мен? — каза той и се удиви сам на себе си за надеждата, която изпитваше.

— О! Е... Хм... Вечеря...

Той почти долавяше мислите ѝ: „Напълно непознат и дори не водеше кучето със себе си...“

— Не се тревожете, аз не съм престъпник — каза той. — Не преследвам жените. Чуйте, какво ще кажете за заведението на Джо? Близо е до клиниката. Ще вечеряме на двора, ще има много други хора, така че няма за какво да се тревожите.

— Как четете мислите ми?

— Всяка разумна жена би разсъждавала като вас, когато я покани напълно непознат мъж.

— Е, благодаря ви, ще се радвам да вечерям с вас, тогава — съгласи се неочаквано тя, като че ли се страхуваше, че ако не го

направи веднага, може да промени решението си. — Ще ми бъде приятно. Около осем? Добре ли е?

— Осем часът тогава — съгласи се той и затвори с усмивка.

Джейк беше под хладката вода на душа, когато разбра, че в плана за вечерта има недостатък. Беше се срещнал с Франи Мартен под фалшив предлог, не можеше да й каже, че е искал да види що за човек е тя, нито можеше да й каже, че ще бъде на семейната среща, свикана от Рафаела. Това беше тайна на Рафаела. Излезе от банята и грабна слушалката на телефона, макар от него още да капеше вода. Щеше да й се обади веднага и да отмени срещата.

Но какво извинение би могъл да й предложи? Че нещо се е случило за петте минути, след които я беше поканил на среща? Че изведнъж се е разболял? Нито едното, нито другото извинение звучеше достатъчно правдоподобно. Не, щеше да отиде на вечерята и да се надява, че тя ще му прости по-късно, когато разбере каква е истината.

Питаше се още дали не трябва да я предупреди за Маркълс, но се сети, че се предполага, че той не знае нищо за личния й живот. Предположи, че тя просто ще открие това някой ден. Е, да не би той пък да беше някакъв светец, който не знаеше, че жените понякога имат женени любовници? Всеки жънеше, каквото посее, включително и доктор Мартен. Тя беше просто още една жена с несполучлива любовна връзка.

ГЛАВА 7

Заведението на Джо на „Абът Кини“ във Венис не беше голямо, но в задната част имаше вътрешен двор и се радваше на клиентела, състояща се от младото градско поколение, което се наслаждаваше на хубавата храна, на възможността да си побъбри на чист въздух и на усещането, че са специални, което Джо успяваше да им създаде.

— Мистър Бронсън вече е тук — каза той на Франи и я заведе до маса в ъгъла на двора.

Франи хвърли тревожен поглед на часовника си. Беше закъсняла с двайсет минути. Джейк се изправи на крака, когато я видя да се приближава — като русокоса циганка в свободно развяващата се пола, дълги обеци и множество гривни. Той се усмихна — тя изглеждаше така, сякаш наистина можеше да предсказва бъдещето. Косата ѝ беше свободно пусната, а сините ѝ очи хвърляха искри. Тя му се усмихна.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя и му подаде ръка.

Той я пое и ѝ се усмихна в отговор. Беше по-доволен, отколкото имаше право, че я вижда.

— Извинена си, защото си работеща жена.

Тя отметна косата назад от челото си и го погледна сериозно. Без съмнение го сравняваше с гаджето си, помисли си Джейк. Беше експерт в четенето на чужди мисли. Сега долови, че под нежната външност на русокосата хубавица се крие твърда и силна жена — като мека праскова с твърда костилка. Като знаеше миналото ѝ, той разбираше, че вътрешната ѝ сила е тази, която ѝ помага да върви напред в живота.

Франи се чувстваше така, като че ли той можеше да надникне в живота ѝ, в душата ѝ. Изведнъж изпита огромна радост, че ще вечеря с Джейк Бронсън, вместо да си седи завита в стария юрган, подпряна на куп възглавници в опити да избяга, да се скрие, от истината за връзката си с Маркъс.

Той я запита какво ще пие.

— Нещо розово, подходящо за жени — каза тя, с което го изненада. — И да има алкохол в него. — Тя се усмихна. — Денят ми

беше много дълъг.

Той извика келнера и Франи започна да изучава менюто с надеждата, че той няма да чуе как стомахът ѝ къркори от глад. Отново беше пропуснала обяда.

— Ще започна с миди, а после ще продължа с агнешко — каза тя и го погледна виновно. — Умирам от глад, все не успявам да обядвам.

— Приятно е да видиш жена със здрав апетит. Аз също обичам да похапвам. Ще платя вечерята. — Той вдигна ръка, когато тя понечи да възрази. — Аз те поканих — каза той. — Освен това, трябва да ти докажа, че съм джентълмен.

Тя отпи от питието си.

— А такъв ли си?

— Наричали са ме и по друг начин през живота ми, но все още се надявам, че съм такъв.

— Странно, аз никога не съм мислила за себе си като за „лейди“ — Франи се засмя. — Предполагам, че никога не съм имала време да се упражнявам като такава. Винаги съм била жена, която прави кариера — каза тя, сякаш се присмиваше на себе си. — Нали знаеш, от тези жени, които си пробиват път в живота, такива неща.

— Изглежда, си успяла — каза той, когато храната пристигна и келнерът наля вино в чашите им.

— И така — каза тя, осъзнала, че не знае нищо за него, освен това, че има куче, — с какво се занимаваш?

— В детективския бизнес съм. Охрана и сигурност — каза той.

— Искаш да кажеш, че си... бодигард!

— Компанията ми обучава бодигардове за милиардери и международни знаменитости. Осигуряваме тяхната безопасност. Проучвам също така произхода и живота на хората, които те наемат на работа, както и големите компании, откривам какви проблеми имат.

— Тогава, ти си частен детектив?

— Нещо такова...

Тя се облегна назад, повече от изумена.

— Мислех, че всичко това е като холивудски балон, който всеки момент може да се пукне. Не познавам хора, които се занимават с това. И дори мислех, че не съществуват.

— Ами, ето ме мен.

— От плът и кръв — каза тя, изпълнена с благоговение. — Обзалагам се, че пътуваш много.

— Така е.

— Бих искала да пътувам — каза тя с копнеж и Джейк се усмихна, защото се сети за поканата, която беше получила. — И все пак, всичките тези полети, закъснения, дългите опашки при проверките за сигурност сигурно са уморителни.

— Имам частен самолет.

Франи изправи гръб. Отметна косата си назад и го изгледа с присвити очи.

— Имаш собствен реактивен самолет?

— Не е голям. Принадлежи на компанията ми и е вече на няколко години.

— О, мили Боже! Никога не съм срещала човек, който има собствен самолет. Сигурно си много богат.

Той се засмя.

— Той просто ми е необходим, за да си върша работата. Не мога винаги да разчитам на авиолиниите.

— И така — каза тя, откровена както винаги, — защо още не си женен за някоя щастливка? Освен ако не си женен, разбира се?

До този момент не се беше замислила за това. Май беше забравила, че женените мъже също канят жени на вечеря.

— Напоследък не съм срещал жена, за която да искам да се оженя — каза той, малко по-хладно отпреди.

Франи прехапа устни, защото разбра, че е отишла прекалено далеч. Каза:

— Съжалявам.

Той смени темата.

— Каква е работата на ветеринарния лекар? Имаш ли много клиенти като Рони и Мармалад, или обикновено се занимаваш само с животните?

По време на вечерята, Франи го забавлява с разни истории от практиката си. После му разказа за бедната немска овчарка.

— О, това ми напомня — каза тя, като погледна часовника си, — че трябва да се върна в клиниката, за да проверя състоянието й.

— Ти си предана на работата си, нали? — каза той и тя кимна.

— Не би могло да бъде иначе — каза простичко тя и видя в очите му разбиране.

— Хайде, разкажи ми за себе си, не за животните — каза той и й наля още вино. Погледна я и погледите им се срещнаха. — Искам да знам повече за теб, за истинското ти аз.

— Ами, аз съм от Орегон. Баща ми беше собственик на малко лозе. Изгуби и малкото пари, които имаше, когато то беше поразено от листни въшки. Мама ни напусна, когато бях още много малка. Не я познавах, тя не ми липсваше и когато умря, макар все още да изпитвам вина, не почувствах нищо. — Тя го погледна разтревожено. Дали не разкриваше прекалено много? Не мислеше така. Знаеше, че той я разбира. — Мислиш ли, че това е ужасно?

Той сви рамене.

— Аз също не познавах майка си. Тя също ни напусна, когато бях малък.

— Разкажи ми — каза тя нетърпеливо, подпря главата си на един лакът и го загледа с очакване.

И Джейк ѝ разказа за ранните си години в Аржентина и за отношенията с баща си. Описа ѝ акрите пампаси и гаучосите, които му бяха приятели. Разказа ѝ колко много обичаше бързите малки коне, които по-късно ставаха понита за поло и биваха продавани на ценители по целия свят.

— Аз бях много самотно дете. А ти? — внезапно го запита тя.

Той не беше изненадан от въпроса ѝ. Двамата се разбираха може би защото имаше нещо общо в миналото им. Кимна, извънредно сериозен.

— Това е самота, която познават само хора, които са я преживели — каза тихо той.

Тя инстинктивно протегна ръка през масата и хвана дланта му.

— Но е била полезна и за теб. Справил си се, станал си това, което си.

Той се усмихна.

— И кой точно съм аз, Франи Мартен? Кого виждаш срещу себе си?

— Виждам приятен и мил човек — каза тя простичко. — Питаш откъде знам ли? Същата интуиция, която ми помага и при работата с

животните. Някак си знам кои от тях са добри и кои — зли и могат да ме ухапят. Не мисля, че ти ще ме ухапеш, Джейк Бронсън.

Той се усмихна.

— И така — каза тя, — какво те накара да напуснеш Аржентина?

— Две жени. — Джейк въртеше чашата в пръстите си. — Влюбих се и в двете. Първата беше много красива, опитна в живота французайка. Бях само на шестнайсет, а тя беше прехвърлила четирийсет. Тя беше първата ми любов и аз я обичам до ден-днешен.

— Колко романтично! — каза тихо Франи. — Че си още влюбен в първата си любов. Но, тогава, коя е втората?

— Тя се казваше Аманда. Бяхме млади. Оженихме се. Тя умря.

Джейк избягваше погледа ѝ. Изведнъж изпита тревога, умора. Никога не говореше за миналото си с жени, рядко споделяше с тях дори настоящето си. Но Франи затвори очи — като че ли почувства болката му.

— Много съжалявам — каза тя накрая.

Той сви рамене.

— Беше много отдавна.

— А сега?

— Сега? О, построих си малка колиба в планината. Държа коня си там, стар и скопен е и никой друг не го иска. Там са още Престъпник и две диви котки, които идват, ако има храна наоколо. Там намирам истинска самота, тишина, мир и спокойствие. — Той отново сви рамене. — Това ме дарява с щастие.

Тя кимна. Под градската външност и динамичност се криеше един по-различен мъж.

— А ти? — запита я той.

— Дълго време въобще не разбирах, че съм самотна. Докато татко не умря, просто бях много заета. После разбрах, че съм самотна. Нямах семейство, нямах кой да се грижи за мен, никой не се интересуваше дали ще успея или... — Тя вдигна примирено рамене. — Или ще остана келнерка до края на живота си. Така че се стегнах и продължих да живея. Докато завърша колежа, работих на четири места. И накрая станах ветеринарен лекар. — Тя отново сви рамене. — И знаеш ли какво? Все още съм самотна.

Той я гледаше така, сякаш наистина разбираше какво иска да каже тя. Може би все пак беше казала твърде много.

— Трябва да отида да видя пациентите си — каза тя.

Той плати сметката, а тя събра чантата и ума си и се приготви да тръгне. Застанаха пред заведението и зачакаха момчето от паркинга да докара колите им. Джейк запитва дали не може да отиде с нея и Франи отговори:

— Защо не?

Върнаха се в клиниката и прегледаха немската овчарка, която лежеше спокойно. Вратът ѝ беше хванат в скоба, за да не може да ближе раните си. Джейк загледа как Франи коленичи до кучето. Тя го погали, то я погледна умолително.

— Не се тревожи, мило момче — чу я той да прошепва, — ще се справиш, ще бъдеш добре. аз ще се погрижа за теб.

Кучето махна с опашка, все едно разбираше думите ѝ.

Излязоха отново навън и Франи се обади на собственичката на кучето от мобилния си телефон, за да ѝ каже, че то е добре и че ще се оправи.

— А сега — какво? — запитва Джейк.

— Отивам си у дома. Ще събуя обувките си и ще си направя чай от лайка. Мисля, че тази вечер прекарах страхотно.

Тя погали ръката му по дължината — жест, който не беше секси, а просто приятелски.

— Бих могъл да изпия чаша чай от лайка с теб — каза той с копнеж, който тя усети.

— Добре, ще ти приготвя чай, после ще те изпратя у дома ти да спиш, защото съм наистина много уморена.

Джейк с усмивка отбеляза, че тя е пряма както обикновено — никакви глупости. Само с няколко думи постави правилата и му даде да разбере къде му е мястото.

ГЛАВА 8

Паркираха пред малката зелена къща, слязоха от колите и се загледаха. Тя изведнъж започна да се колебае. И той знаеше много добре какви мисли минават през главата ѝ. Той все пак беше непознат, а тя се канеше да го покани в дома си.

— Ако не искаш, всичко е наред — каза той. — Просто ще отида до „Старбакс“ и ще изпия едно кафе.

Тя разтърси глава и косата ѝ прошумоля като коприна.

— Ако съдържа прекалено много кофеин, няма да можеш да заспиш. Не, обещах ти чай от лайка и ще го получиш. Хайде, да влезем.

Както винаги, беше забравила да остави някоя крушка да свети, но се качи безпогрешно по степеналата. Джейк я последва, но стъпи върху хлабавата дъска и изкриви болезнено глезен.

— Исусе!

Тя се обърна и го погледна. Той стоеше на един крак — като щъркел. Прииска ѝ се да се засмее, но виждаше, че много го боли.

— О, Господи, толкова съжалявам! — ахна тя. — Трябваше да те предупредя.

— По-добре да беше го направила — каза той през стиснати зъби.

Тя отвори вратата и му помогна да седне на дивана, коленичи пред него, събу обувката му и прокара длан по глезена му, който бързо се подуваше.

Джейк гледаше русокосата ѝ глава, сведена над крака му. Пръстите ѝ бяха хладни и твърди, уверени. Каза си, че почти си струва болката. Тя се изправи на крака.

— Не е счупен, но е много зле изкълчен. Ако искаш, мога да те закарам до спешното отделение, а мога и сама да те превържа. Много съм добра в тези неща.

— Предпочитам да го направиш ти — каза той. — Чувствам се като немска овчарка — добави с усмивка, но тя вече се бе превърнала изцяло в лекар.

— По-добре качи крака си на дивана. Ето така, а аз ще поставя възглавничка под него. Ще донеса лед и превръзки.

Докато я нямаше, той огледа внимателно дома ѝ. Видя, че мебелите ѝ са стари и евтини. Само гардеробът в ъгъла беше хубав — френска антика, ако не грешеше — и той се запита дали Пол Мартен не го беше донесъл със себе си в Америка преди много години. Имаше много глинени гърнета с цветя, а ароматизираните свещи бяха просто навсякъде. Въпреки безпорядъка, той реши, че тук цари комфорт, който не беше далеч от спокойствието и удобството на неговата колиба. Определено му харесваше, а и мислеше, че този дом ѝ подхожда.

Тя се върна след минути, като носеше леген с вода и лед. Постави крака му в него и се усмихна, когато той трепна.

— Мислех, че си издръжлив и смел, та нали обучаваш бодигардове — каза присмехулно тя, после отиде в кухнята и той я чу да пълни чайника и да трака със съдовете.

Когато се върна, беше завързала косата си с черна панделка и носеше поднос с две димящи чашки чай, хапчета и пособия за превръзка.

— Изпий чая! — нареди тя. — Успокоява, отпуска те и те кара да се чувстваш добре. Вземи тези хапчета, ще отстранят болката.

Отново коленичи пред него, извади крака му от ледената вода, подсуши го и започна да стяга глезена му толкова силно, че той отново трепна.

— Готово! — каза тя накрая и звучеше съвсем като добрата лекарка, каквато беше.

— Благодаря — каза той и наистина беше благодарен.

Обаче също така се питаше как ще кара обратно до хотела. Освен това утре трябваше да е в Ню Йорк. Франи се върна с торбичка замразен грах и го постави върху крака му. После спусна щорите и запали свещите. Накрая запали огън в огнището. Когато пламъците започнаха да ближат ябълковите пънове, тя се върна обратно в Орегон, в детството си. Събу сандалите си и въздъхна доволно.

— Ето — каза тя и му се усмихна лъчезарно с красивата си усмивка, — сега вече можем да се отпуснем.

— Съжалявам — каза Джейк като се опитваше да не се разсейва от това, че полата ѝ се е вдигнала над коленете, при това коленете ѝ

бяха наистина хубави, краката ѝ бяха дълги и стройни, — че ти преча да си легнеш и да си починеш. Знам, че утре отново си на работа.

Тя отиде и седна до него, взе превързания му крак в скута си и притисна студения грах към превръзката. Това беше възможно най-малко романтичното положение, в което Джейк беше изпадал, но, странно, само усилваше нейния чар.

Погледите им се срещнаха.

— Здравей — прошепна тя.

— Здравей — прошепна в отговор той и после, как ли стана така, те се облегнаха един на друг.

„Не бива да правя това, мислеше Джейк, докато се приближаваше към нея. Когато разбере истината, тя ще ме намрази.“

„Не бива да правя това, каза си Франи. Току-що се запознахме... Аз всъщност не знам кой е той.“

Джейк се опита да я прегърне през раменете, но положението на телата им не разрешаваше. Вместо това Франи се отпусна по дължина на дивана и го прегърна тя. Той усещаше биенето на сърцето ѝ. Двамата се целунаха, но, странно, струваше му се, че главата му сякаш плува. Изведнъж се почувства като мъж от нечии сънища, в които мечтите се разгръщат смело.

— Това е от болкоуспокояващите — каза практичната Франи. — От тях ти се вие свят. Ще те закарам у дома ти, ако искаш.

„Не, не искам. Искам да остана тук с теб“, помисли си Джейк. Освен това, не можеше да я остави да го закара до хотела. Тя мислеше, че той живее в Лос Анджелис, и със сигурност това не беше моментът да ѝ каже, че лъже. А и вече едва можеше да помръдне.

Франи го гледаше, изпълнена със съмнения. Очите му бяха затворени и беше ясно, че никъде не може да отиде. Тя го повдигна, сложи ръка под раменете му и му помогна да доуцука до спалнята и да легне на леглото. Той се отпусна на възглавниците, изпъшка и отново се унесе. Не оставаше нищо друго, освен да го съблече. Разкопча ризата му и някак си успя да измъкне ръцете му от ръкавите и да го съблече. Не знаеше колко тежък може да бъде един заспал мъж. След това разкопча колана му. Поколеба се, преди да дръпне ципа. Никога преди не беше събличала мъж — те винаги го правеха сами. Но беше по-лесно, отколкото беше мислила, а и той изглеждаше още по-привлекателен в сините си боксерки. Тялото му беше мускулесто и

стегнато, кожата му — гладка и нежна... Побърза да го завие с юргана, изработен от пачуърк.

— Рай — измърмори Джейк. — Мисля, че намерих рая, Франи Мартен.

Тя се засмя и го целуна набързо по челото.

Като се върна в дневната, Франи постави компактдиск на Даяна Крол, която пееше за изгубена любов, и се отпусна на дивана. Докато отпиваше от лайковия си чай, се питаше какво прави. В леглото ѝ спеше непознат мъж — мъж, когото беше срещнала сутринта и когото едва познаваше. Дали не започваше да полудява?

А и го беше целунала. И то не беше показала кой знае колко финес, беше се държала като гимназистка на абитуриентския си бал. Усмихна се, като си припомни вкуса на устните му и леката тръпка, която беше пробягала по тялото му. Почти пожела да не му беше давала болкоуспокояващите, защото със сигурност щеше да ѝ хареса да го целува още.

Огънят беше намалял до златисти отблясъци, а тя беше много уморена. Съблече се, изгаси лампата, зави се с одеялото и затвори очи. Може би животът щеше да продължи и без Маркърс.

ГЛАВА 9

Франи се събуди в шест часа, както винаги. Седна и отметна косата си назад и се заслуша за някакъв шум от спалнята. Нищо. Прекоси стаята на пръсти и надникна през вратата, за да се увери, че всичко не е било само сън. Джейк беше все още там, лежеше спокойно по гръб и дори не хъркаше, както правеше Маркърс. Изглеждаше толкова добре, че едва се сдържа да не легне при него. На ялната дневна светлина тя реши, че вероятно беше добре, дето той си изкълчи глезена. Защото иначе тя можеше да се направи на глупачка.

Намери дънки и суичър, облече се бързо, качи се в колата и отиде до клиниката. Немската овчарка седеше на задните си крака и се оглеждаше. Тя разроши гъстата козина на врата ѝ и ѝ каза, че се справя добре, и благодари на Бога, задето се е вслушал в молитвите ѝ. Провери състоянието на раните на кучето, направи му инжекция с антибиотици, даде му прясна вода и малко храна. То замаха благодарно с опашка. „Ще се върна скоро“, прошепна му тя, потупа го за последен път, после се качи пак в колата и отиде до „Старбакс“. Поръча си двойно кафе без кофеин и лека закуска и взе кафе, двойно еспресо, за Джейк, защото реши, че той обича силно кафе. На път за вкъщи взе кесия с понички, от най-обикновените, без глазура. Върна се в къщата още преди той да се е събудил.

Очите на Джейк бяха още затворени, но той долавяше миризмата на парфюм и кафе. Запита се къде ли може да е, после си спомни, че е в леглото на Франи Мартен, и, за нещастие, сам. Опита да помръдне глезена си. Не почувства болка. Дали тя не беше някакъв гений?

После отвори очи и я видя да стои пред него с чаша кафе от „Старбакс“ в ръка, на вид съвсем като ангел, само че от Орегон. За момент се почувства объркан и сконфузен от това, че го е гледала, докато спи. В съня си човек е незащитен и уязвим — състояние, в което той обикновено не обичаше да изпада. Но в прекрасните ѝ очи имаше усмивка, косата ѝ отново беше сплетена на плитка, тя беше боса и без грим. Това беше страхотен начин да се започне денят, помисли си той с искрено чувство, което може би беше щастие.

— Здравей — каза тя и се усмихна приятно, напълно несъзнаваща ефекта, който имаше над него. — Кафе? — Повдигна чашата в покана.

Той се изправи до седнало положение, а тя седна в края на леглото и му подаде кафето.

— Как спа? — запита тя.

— Великолепно, благодаря. А ти? — Той се плесна, със закъсняло разкаяние, по челото. — О, Господи, нали ти заех леглото.

— И на дивана спях добре. Правила съм го и преди. — Тя отпи от своето кафе. — Твоето е двойно еспreso. Реших, че го харесваш силно.

Кафето беше толкова силно, че Джейк почти се задави, но той й се усмихна и каза, че всичко е наред.

— Как е глезенът ти? — запита тя.

Той почти беше забравил, че това е причината — единствената причина — да е в това легло. Размърда стъпало под одеялото.

— Доста добре — каза той, като много му се искаше да не беше така, за да може да остане още една нощ. Обаче трябваше да се върне в Ню Йорк.

— Мислиш ли, че можеш да вървиш?

— Ще се опитам.

Хвърли поглед на панталоните, сгънати внимателно и преметнати на един стол, ризата — върху тях.

— Погрижи се добре за мен.

— Обикновено го правя — каза тя весело. — Грижа се за пострадалите и болните, за наранените.

— Не бих казал, че съм точно наранен.

— Е, пострадал тогава. О, почти забравих. — Тя се изправи бързо, спъна се в обувките му, които бяха оставени наред стаята, но възстанови равновесието си, преди да е разляла много от кафето си. Грабна кесията с поничките от шкафа, където я беше оставила. — От обикновените са. — Отново го погледна със съмнение.

— Да не би да обичаш шоколад?

— Не. Никога не ям шоколад.

Той взе една поничка и набързо я лапна. Франи седна в края на леглото и внимателно отхапа от своята.

— Обикновено успявам да си приготвя закуска — каза тя. — Винаги ставам прекалено рано. Добре ми се отразява.

Подаде му кутията и той взе втора поничка. Не искаше да стане от леглото, не искаше въобще да се помръдне от мястото си, искаше да остане тук и да яде понички с Франи Мартен много, много дълго време.

— Мисля, че е по-добре вече да стана — каза неохотно.

Тя се засуети тревожно над него.

— Нека ти помогна.

Джейк сериозно се изкушаваше да я излъже, че изпитва силна болка, когато постави крака си на пода, но устоя на изкушението.

— Всичко е наред — каза той. — Ще се справя.

Тя го хвана през кръста, готова все пак да му помогне. Той се обърна и я погледна. Погледите им се срещнаха и сякаш стоята и времето застинаха. Тя се облегна на него, той хвана брадичката ѝ в дланта си и започна да я изпива с поглед. Придърпа лицето ѝ докато не почувства дъха ѝ. Имаше мирис на понички. В следващия миг вече я целуваше. Устните ѝ бяха толкова меки. Притисна я към себе си, искаше още и още. Сега тя го целуваше и двамата паднаха върху възглавниците, прегръщаха се и се целуваха, неспособни да откъснат устните си едни от други.

— Сладка си — прошепна той между целувките. — Толкова си сладка, Франи Мартен.

Името Мартен го върна рязко в реалността и той си спомни причината поради която беше тук. Отблъсна я. Отдръпна се на една ръка разстояние и я загледа, а в отговор тя го загледа удивено — питаше го, без думи, какво не е наред.

— Нищо — прошепна той, неспособен да ѝ устои. — Всичко е наред, Франи.

Отново я прегърна нежно, погали я по косата, отпусна панделката, с която беше завързана плитката ѝ, и косата ѝ се разпиля по гърдите му в копринен водопад. Тя погали с длани цялото му тяло и кожата му пламна. Той хвана ръцете ѝ със своята, целуна всеки пръст, плъзна език между тях, целуна нежните места от вътрешната страна на ръцете ѝ, погали гърдите ѝ, пое твърдите розови зърна в устата си, после спусна устни надолу по тялото ѝ, докато намери тайното ѝ местенце. Тя нададе стон и го помоли да не спира. Той я покри с

тялото си, опиянен от секси миризмата на нейното, отново усети дъха ѝ, когато устните ѝ потърсиха неговите. Той се отдръпна за миг, хвърли поглед на сакото си, после стана и извади презерватив от портмонето си. Тя го загледа как го слага, усмихна му се и каза:

— О, колко си голям!

И двамата се засмяха, паднаха на леглото и той отново я прегърна. А после дълго и бавно се любиха.

След това Джейк я държа в прегръдките си. И двамата не искаха да отделят телата си едно от друго. Тя се сгуши любовно в него, обсипа с целувки лицето му, врата му, всяко място, до което успя да достигне.

— Красива си — прошепна той и отново почувства щастието. — Красива си, доктор Франи Мартен.

— О! О, мили Боже! — Тя го отблъсна, седна и го загледа шокирана. — Закъснявам за работа!

— Толкова ли е важно? — каза безгрижно той, защото единственото, за което мислеше, беше дали да не прави още малко любов с нея.

— Важно? — Тя втренчи поглед в него, все едно беше луд. — Работата е второто ми аз! — Скочи от леглото и изтича в банята. Подаде глава през вратата. — Съжалявам, но наистина трябва да тръгвам — каза тя, върна се и отново го целуна.

— Разбирам те, Франи — каза тихо той. И тя му се усмихна, с което изрази доверието си.

— Хайде, вземи първо ти душ — каза тя и му помогна да стане. Избута го към банята и доби загрижен вид, като видя, че леко накуцва.

Франи се усмихваше, когато се върна в кухнята и започна да разтребва, ако може така да се нарече това, че постави мръсните чинии в мивката и почисти масата. Беше 7:30, а дори още не беше взела душ. Щеше да закъснее за работа за първи път в живота си.

След минути, Джейк излезе от спалнята напълно облечен. Косата му беше още мокра и той прокара длан през нея, а после и по наболата си брада, без да откъсва поглед от Франи. Тя стоеше несигурно, не знаеше какво да каже. Дали да не кажеше: „Радвам се, че успях да ти помогна и че прекара нощта тук.“ Или: „Хареса ми да правя любов с теб.“ Или: „Ще се видим ли скоро?“

Той ѝ спести затруднението. Постави длани на раменете ѝ, наклони лицето ѝ така, че да я погледне в очите, и каза:

— Благодаря ти, Франи Мартен. За всичко. Беше прекрасно.

За втори път устните им се срещнаха в сладка целувка, после той я пусна и закуцука към вратата. Тя чу как хлабавата дъска се разцепи, когато той стъпи за втори път върху нея, чу го да проклина и макар че не искаше, се засмя. Отбеляза, че той не беше казал, че ще ѝ се обади.

Побърза да вземе душ, облече се пак така набързо и кара с превишена скорост до клиниката, където, временно, забрави за Джейк, потопена в работата, която толкова много обичаше.

Следобед за нея пристигна голям букет лилии, които миришеха като цял тропически остров през лятото. На картичката, която ги придружаваше, пишеше:

„Не можах да намеря цветя с аромата на парфюма ти, така че, надявам се, тези ще ти харесат. Отново ти благодаря, Джейк.“

Маркъс беше забравен. Тя сякаш се носеше в облаците и с усмивка си спомняше нощта, прекарана с Джейк. Не беше обикновената среща между мъж и жена, но пък ако не беше изкълченият му глезен, двамата нямаше да се познават толкова добре. Беше сигурна, че той ще ѝ се обади по-късно.

Джейк обаче още не се беше обадил, когато стана време да си легне. Тя не смени чаршафите, защото искаше да положи глава там, където беше лежала неговата. И зарови лице във възглавницата, потърси неговата миризма. Мечтаеше за него. Знаеше, че ще се обади утре. Но той не го направи. Не се обади на следващия ден, нито на последващия. Франи престана да се усмихва и се запита дали да не му се обади тя, макар да знаеше, че не бива да го прави. Помоли секретарката за номера му, но Линдзи каза, че той не е оставил нито адрес, нито телефон. Линдзи продължи да говори нещо, но Франи не я чуваше. Тя се извърна нещастно встрани. Отново беше стигнала до дъното. Тя просто беше глупава — жена, която не знаеше как да се държи с мъжете. Винаги даваше прекалено много и ето какво се случваше с нея. Отново и отново. Прииска ѝ се Клеър да беше с нея,

но Клеър се беше върнала в Атланта, за да вземе още някои от нещата си. Реши, че няма да каже на Клеър за Джейк, защото просто не можеше да признае, че отново се е направила на глупачка толкова скоро след Маркърс.

През целия път обратно до Ню Йорк Джейк мисли за Франи. Знаеше колко много ще я боли, когато той не се обади. След всичко, което беше направила за него, и след прекрасните мигове, които бяха споделили. Но не можеше да направи нищо, освен да ѝ изпрати цветя. По дяволите, тя вече му липсваше. Искаше му се да може да ѝ каже истината, но трябваше да чака с надеждата, че ще успее някак да нагласи нещата, когато се видят отново в замъка.

ГЛАВА 10

Рафаела вървеше по пътеката под кестените, кучетата бягаха пред нея, а тя си представяше живота такъв, какъвто беше в миналото в горещите летни дни като този. В миналото тук непрекъснато се даваха партита, приятелите ѝ се събираха около нея, яздеха коне, организираха си пикници в лозята или обядваха дълго в кафенето на селото. Заемаха всички маси на терасата, разказваха си шеги и приказки, смееха се и пиеха „Перно“.

Тогава като че ли винаги имаше смях, храна, вино и красиви скъпи дрехи. Рафаела обичаше да се облича елегантно още от тригодишна, когато добре известната ѝ леля Маргьорит, сестра на майка ѝ, за която винаги казваха, че „не е добра“, ѝ донесе зимен тоалет от Париж. Той се състоеше от палтенце от червено кадифе и шапчица към него, обточена с бял хермелин. И за първи път тогава тя беше видяла образа си в големите огледала в коридора и изведнъж се беше почувствала бляскава, великолепна и женствена. Разбира се, майка ѝ беше казала, че изглежда като малък Дядо Коледа, но майка ѝ си беше такава. Марите Мартен не можеше да се нарече „свободен дух“ като сестра си, а и освен това, никога не беше харесвала дъщеря си.

Когато влезе в тийнейджърска възраст, висока и прекалено слаба с шия като на лебед, която изглеждаше толкова крехка, че сякаш се превиваше под тежестта на тъмната ѝ коса, тя се влюби завинаги в дрехите и започна да ги купува от Диор, Ив Сен Лоран, Живанши и Валентино. Повечето от тях все още пазеше в гардеробите на тавана просто защото ѝ бяха любими и не можеше да ги изхвърли.

Младите мъже, които я заобикаляха, винаги се влюбваха в нея. Те срещаха погледа ѝ и в техния винаги се съдържаше въпрос, а тя им се усмихваше, очарована от вниманието им и в същото време малко уплашена. Те ѝ казваха, че е красавица, което, тя знаеше, не беше вярно, но ѝ харесваше. Тя стана експерт във флиртуването, забавляваше се, наслаждаваше се на младостта си, наслаждаваше се на живота.

После се омъжи за Анри де Рокюбрюн, който прие нейното име заради клаузата относно наследството в попечителския тръст. Фамилията Мартен датираше още от времето на първия известен неин собственик, богат потомък на холандски колонисти от седемнайсети век в Бордо. Той беше купил по-голямата част от земята там — нещо обикновено по онова време, когато богатите можеха да купуват цели села и дори градове. Той беше положил основите на замъка, засял лозята и основал винарната.

Рафаела така и не разбра дали е била влюбена в Анри, или просто е била заслепена от блясъка на възрастта му. Той изглеждаше много по-зрял от младите мъже, които тя познаваше.

Анри я беше запознал с виното, беше я ухажвал неуморно. Дори я беше завел на пътуване с яхта — тя, естествено, имаше придружителка — по Егейско море. Там той беше отнел девствеността ѝ на белия пясък, докато шумът на морето ги оглушаваше, щурците им пееха, а остриите камъчета се забиваха в голата им кожа. Оттогава тя свързваше песента на щурците с правенето на любов.

Синът ѝ Феликс беше резултат от онази нощ, макар че от онова, което знаеше сега, мислеше, че Анри трябваше да бъде по-внимателен. Все пак тя беше само на деветнайсет години и беше още невинна, макар и умела във флиртуването. Това означаваше, че тя трябваше да се омъжи и да измине тясната пътека в църквата на село Сен Мартен, облечена в рокля от бял сатен с дълъг тежък шлейф. Огромният букет от лилии трябваше да скрие леко издутия ѝ корем.

Сега тя, като си помисли каква малка идиотка е била, се засмя. Анри се оказа студен и скучен човек, нещо, което не беше разбрала дотогава, очарована от вниманието и ухажването му, от това, че келнерите в скъпите ресторанти му се покланяха, че портиерите го поздравяваха, че го познаваха елегантни мъже и жени от парижкото общество, сред което той се движеше, докато тя беше току-що излязла от училище и не познаваше света.

Разбира се, Анри не ѝ върна името Мартен, когато тя го напусна. Той беше вече покойник и беше погребан до родителите ѝ и другите представители на фамилията Мартен в потъналото в цветя гробище извън селото.

Когато разбра, че не обича Анри и че той със сигурност никога не я беше обичал и се беше оженил за нея заради парите ѝ, тя

продължи да живее собствения си живот, да пълни замъка с приятелите си. Стана постоянен член на парижкото общество, което се събираше по кафенетата и на Лазурния бряг, където семейство Мартен имаше вила на брега на морето. Лятно време тя изтичваше от спалнята си на нагорещените плочки на терасата, после надолу по стъпалата, през градината и се потапяше в хладните морски води, които обгръщаха тялото ѝ като копринена рокля.

Флиртуваше с мъжете и, разбира се, имаше няколко връзки, но нищо сериозно. Докато не срещна Лукас Бронсън. Любовта ѝ пламна изведнъж и нищо не можеше да я спре.

Рафаела мислеше за това, колко забавен беше тогава животът, колко бляскави бяха онези години. Дали съжаляваше за тях? Ни най-малко. Не съжаляваше дори за Лукас. Съжаляваше само може би за това, че беше прахосвала времето — часове, дни и дори седмици, прекарани мързеливо, а годините никога не се връщаха. Беше постъпила глупаво по отношение на времето и сега то си отмъщаваше.

И в сърцето на всичко винаги стоеше замъкът.

ГЛАВА 11

Замъкът беше нейният дом, мястото, където беше сърцето на Рафаела, но лозята бяха истинската ѝ страст. Докато навърши двайсет и пет, Рафаела вече знаеше за виното колкото най-престижните производители, които бяха все мъже. Производството на вино беше област, където по онова време жените още не биваха допускани.

Тя се учеше от баща си и работеше във винарната, облечена като работниците — в син гащеризон, макар че ѝ се налагаше да навива ръкавите и крачолите и да го стяга с връв в талията. Тъмната ѝ коса беше прибрана и завързана с червена панделка, красивите ѝ нежни ръце бяха изцапани в пурпурночервено от гроздето, а главата ѝ беше замаяна от изпаренията от каците, в които гроздето ферментираше.

В студените и мрачни ранни пролетни утрини тя обикаляше лозята с баща си и поемаше големи глътки от студения и свеж въздух, който я опияняваше като виното. Стопяващата се вече светлина на луната осветяваше скрежа, който рядко се образуваше и за който баща ѝ казваше, че може само за броени часове да съсипе реколтата. Тя му помагаше да пръскат младите лози, за да ги предпазят от измръзване.

Рафаела беше тази, която засади отново дивите бели рози, дали име на замъка, в края на всеки ред лози. Розите бяха важни, защото вредителите щяха да атакуват първо тях и щяха да ги предупредят за опасността. Тя прекарваше и много безсънни нощи, за да преглежда счетоводните книги с баща си, който я научи как да сключва изгодни сделки с хората, които бутилираха виното. Той дори я взе със себе си в Португалия, където потърсиха нови източници на корк.

Хората казваха, че няма нещо, което Рафаела да не знае за виното. Тя мислеше, че е добре това, дето още може да се наслаждава на виното и да го пие, защото чиракуването ѝ в тази област беше дълго и трудно. Тя беше единствената наследница на фамилията Мартен и, когато баща ѝ умря, пълната отговорност за бизнеса, както и за работниците и за хората от селото, падна върху нейните рамене.

Макар да изглеждаше весела, фриволна и безгрижна, тя ръководеше винарната вещо и професионално. Разкри нови пазари в

Азия и Съединените щати и намери признание за своето вино, което беше с аромата на диви цветя и оставяше приятен вкус върху езика. Затова и всички го харесваха и вестник „Ню Йорк Таймс“ дори го рекламира на страниците си. Като видя рекламата, Рафаела с доволна усмивка си помисли, че това не е лошо. Виното ѝ обаче още не беше стигнало известността и признанието на „Бордо“.

Също така Рафаела се грижеше добре за работниците и селото и винаги беше там във време на криза или празник. Като дете, ходеше на училище заедно с децата на селяните и за всички тях тя беше Рафаела. Познаваше всяко семейство и знаеше техните имена, винаги знаеше кой е болен и кой напуска селото, за да работи в града, и кой се връща с подвита опашка, защото домът беше по-силен от всичко.

Всъщност любовта ѝ към замъка беше онова, което застана между нея и мъжа, който беше известен на всички като Любовника. Лукас Бронсън беше арогантен, красив и привлекателен номад, шампион на поло, скиталец по света, винаги неспокоен, вечно в движение, в търсене на следващото „голямо събитие“ в живота си. Лукас следваше мачовете по поло, прекосяваше страна след страна, без да мисли, със същата лекота, с която Рафаела планираше пикник. Тя, разбира се, не пътуваше с него, защото трябваше да се грижи за дома и за работата си. Дори любовта не можеше да задържи Лукас Бронсън на едно място. И дори след като го напусна, Рафаела вярваше — трябваше да вярва, защото иначе нямаше да може да го понесе — че Лукас наистина я беше обичал.

Преди десет години, Рафаела официално се беше „пенсионирала“ и беше предала управлението на лозята на Скот Харис. Обаче не можеше винаги да се сдържа да не се намесва от време на време просто за да види какво ще стане.

Скот беше австралиеца. Беше израснал в долината Бароса и, като нея, беше във винарския бизнес от момче. Сега тя очакваше с голямо нетърпение техните седмични „бизнес обеда“ в „Кафе де Колумб“. Всъщност, те бяха най-хубавото нещо в нейната седмица, докато не ѝ хрумна идеята за семейна среща. Сега всичко, за което можеше да мисли, всичко, за което копнееше, беше да събере отново семейството в замъка „Дивите рози“. Лелееше мисълта, че синовете ѝ ще се върнат при нея.

ГЛАВА 12

Жулиет Лаборд беше прекарала напълно задоволителен ден в пазаруване и хранене по заведенията и когато се върна у дома си, намери поканата в пощата си. Жулиет живееше сама в Ийст Сайд в Манхатън в голям, издържан в множество цветове, апартамент, пълен със семейни спомени. Беше жена с едро телосложение и въпреки че беше на възрастта на Рафаела, времето не беше толкова мило и щедро към нея. Тя нямаше и даденостите, с които Рафаела беше започнала живота си. О, но тя също беше популярна. Всички мъже я обожаваха. Като Рафаела, тя притежаваше онази искра, която носеше живот и вълнение. И още не я беше изгубила. Косата ѝ още беше огненочервена, очите ѝ — сини, а устните — примамливо розови. Загръщаше едрото си тяло в халати на цветя и приличаше на нечия баба на ваканция на Хаваите. Усмивката ѝ и топлината ѝ караха хората да забравят всичко това за минута и просто да искат да бъдат с нея.

Когато Жулиет видя големия квадратен плик с френската марка и познатия почерк на Рафаела, тя ахна изненадано, пусна чантите на земята и веднага го отвори. Прегледа набързо съдържанието на поканата, наклонила глава на една страна, притиснала длан до гърлото си, където усещаше учестеното тупкане на сърцето си. Писмото започваше с: „Мила моя“.

„Прекалено много години изминаха, откакто се видяхме за последен път. Прекалено много животи преминаха в миналото, прекалено много вода изтече под моста. Ние, които някога бяхме близки, изгубихме връзка. Аз се оттеглих в самота тук в замъка си, а ти започна да обикаляш света с твоя красив съпруг, армейския офицер, Бог да даде мир на душата му. На земята не е живял по-добър човек. Разбира се, думите ми се отнасят за Ръфъс, не за първия ти съпруг, който, като моя, по-добре да не споменаваме!

Ти живя на толкова много различни места, а аз останах тук да управлявам винарната, защото, ако помниш, тя винаги е била моята

страст, и да удавам мъките си в чаши шампанско в компанията на Хей. Може би ще се радваш да узнаеш, че той още е тук с мен, все още се меси в живота ми, все още е мой приятел, може би сега е единственият ми приятел, защото на кого още мога да разчитам? А, но аз забравих, има още двама. Нали помниш Джейк, сина на любовника ми? В едни по-щастливи времена, той прекара година тук. Аз все още го обичам, със сигурност повече от двамата ми синове, които се отделиха от мен преди години. Сигурно се сецаш за какво говоря, как би могла да забравиш нещо такова? Феликс замина, защото над него тегнеше облакът на подозрението в убийство, а Ален, защото го хванахме да краде от винарната и почти беше успял да предизвика банкрута ни. Откакто Феликс замина, а Ален беше изхвърлен, не съм чула нито дума, за който и да е от тях. Често се питам, Жулиет, дали не сбърках във възпитанието им? Дали не ги глезих прекалено много? Дали не ги обичах прекалено много? Дали не сгреших, че не повярвах на нито един от двамата, макар много да опитвах, когато твърдяха, че са невинни? Вероятно никога няма да узная отговора. А може би ще го узная, защото ги помолих да забравят миналото и ги поканих тук за семейната среща с надеждата, че ще успеем да си простим грешките и ще започнем живота отначало.

Кого друго съм поканила на семейната среща? Може би си задаваш този въпрос. Уви, не останаха много други. Една млада американка, потомка на брата на баща ми, Пол, който заминал за Америка след друг семеен скандал. Кавгата била за това, кой ще се ожени за Марите. Спечелил я баща ми и тя беше моя майка. Но може би кавгата всъщност е била за това, кой ще получи контрола над винарната. И това спечелил баща ми. Пол никога не се върна. Оженил се за друга жена, родил му се син, а този син имал дъщеря на име Франи Мартен. Поканих и Джейк, защото за мен той винаги е бил като син. И теб, моя мила Жулиет, защото след всичките тези години ти пак остана в сърцето ми.

Можеш да ме наречеш сантиментална старица (трябва да призная, че остаряваме), но искам в семейството ми отново да цари мир и да видя приятелите си отново. Не ме разочаровай, Жулиет.“

Така завършваше писмото — нещо като заповед, която накара Жулиет да се засмее. Беше подписано твърдо: „С любов, Рафаела.“

Жулиет седна на дивана, покрит с жълта дамаска, загърната в халата на цветя, с тракащи златни гривни, кученцата се покатериха в скута ѝ, нетърпеливи да получат вниманието ѝ.

— О, седнете долу, глупавичките ми! — каза тя и с обич ги избута встрани, а те седнаха до нея с недоволни изражения. — Е, не мислех, че някога ще се чуем или видим отново, Рафаела — каза тя на глас, — а ето ти сега изненада!

Облегна се назад на възглавниците със затворени очи и се усмихна, защото си спомни добрите времена, които бяха прекарвали заедно. Приятелството им беше старо, още от детските им години. Всъщност ако Рафаела не беше настояла да я заведе на обед в „Купола“ в Париж, Жулиет никога нямаше да срещне мъжа, за когото накрая се омъжи.

Беше отдавна, тогава и двете бяха млади и красиви, кипящи от живот, заливащи се в смях. Рафаела беше отишла в Париж, за да прекара няколко дни с Жулиет в нейния апартамент в една стара сграда в Сен Жермен.

В апартамента на Жулиет непрекъснато се отбиваха приятели, биваха изпращани цветя, отбиваха се нейни ухажори. Идваха още покани за коктейли, за балове с маски и за други събития. Тя ги оставяше на тоалетката с огледалото от седемнайсети век. А първият съпруг на Жулиет прекарваше по-голямата част от деня в малкия будоар зад ъгъла, където живееше неговата любовница. Двете малки деца на Жулиет непрекъснато влизаха и излизаха, преследвани от бавачките, крадяха шоколадови бонбони от кутиите и ги изпускаха върху диваните и табуретките, където оставяха зловещи кафяви петна, но Жулиет само се смееше щастливо.

Рафаела не разбираше чудната способност на Жулиет да се смее на всичко — на петната по дивана, на лошо подстригана коса, на грозна рокля. Жулиет, също така, нямаше вкус и винаги избираше погрешен цвят или материя, която прилепваше към едрото ѝ тяло. Макар да не можеше да се каже, че има вкус и усет към модата, тя шестваше из Париж и оставяше легион от разбити сърца след себе си. Докато не срещна майор Ръфъс Томас и не му даде сърцето си.

Рафаела беше с нея на въпросния обяд в „Купола“. Беше март, преди толкова години, слънцето току-що беше пробил облаците, а силният вятър безпощадно повдигаше полите им. Те изтичаха вътре, треперещи, през големите стъклени въртящи се врати, смееха се и пригласяха разрошените си коси, загръщаха се по-плътно в яките си от лисица, след това се настаниха до бара и си поръчаха две чаши шампанско. Ръфъс седеше недалеч от тях, елегантен в майорската си униформа, а кафявият му кожен колан блестеше като очите му.

— Виж колко е красив! — прошепна Жулиет твърде високо, както винаги.

Очите му бяха светлокафяви и блестяха, в тях се четеше копнеж и надежда. Рафаела беше много красива, тъмните ѝ къдрици бяха разрошени от вятъра, сините ѝ очи блестяха дяволито и отначало Жулиет помисли, че майорът се интересува от нея. Той непрекъснато хвърляше погледи към тях, докато двете се наслаждаваха на омарите. Тъй като беше британец и следователно срамежлив, той не смееше да ги заговори.

— Очевидно в този случай ще трябва аз да поема инициативата — прошепна Жулиет.

Усмихна му се с широката си лъчезарна усмивка и каза:

— Добре дошли в Париж!

Ръфъс отиде при тях, представи се и каза:

— Сега вече се чувствам съвсем у дома си.

Жулиет вече имаше очи само за него, затова Рафаела изгълта набързо дванайсетте омара, пресуши чашата си с шампанско и отиде да пазарува сама. Сега Жулиет си спомни, че точно в този ден Рафаела беше купила роклята от червен шифон от втората колекция на Сен Лоран за Диор.

Късно онази вечер Жулиет се прибра у дома си с поглед, натежал от нежност и нега, което предвещаваше беда. Рафаела предположи, че „бедата“ вече се е случила, и Жулиет ѝ призна това с високия си шепот, когато двете се затвориха в спалнята да се преоблекат за партито, на което трябваше да отидат.

— Няма да повярваш какво тяло има! — прошепна тя, като затвори твърдо вратата за каквито и да било новодошли. — Прилича на гръцка статуя, твърд е като мрамор, само че много по-жив и жизнен. — Тя се изкикоти, а погледът ѝ накара и Рафаела да се засмее. — Откъде

да знаем, че британците били толкова секси? — добави тя. — Искам да кажа, хората все говорят, че те са студени и емоционално съсипани още в млада възраст от садистичните си бавачки и пансионите, където се шири хомосексуализмът. Но не и Ръфъс. Той е топъл и любящ, обичлив като малко кученце, непрекъснато ме ближе и целува.

Тя взе Ръфъс със себе си при следващото си посещение в замъка. Дватама заеха голямата стая в източната кула и излизаха оттам само когато много огладнееха или когато Рафаела изпратеше Хей да им предаде оплакването ѝ, че има нужда от компания.

Жулиет се усмихна, като си спомни как кожата им беше непрекъснато поруменяла от споделената близост. Погледите им съдържаха тайни сексуални намеци и дори им беше трудно да държат ръцете си спокойно до телата си. Любовта и сексът насищаха въздуха около тях.

Тогава, един ден, съпругът ѝ се появи и ѝ направи скандал за неприличното поведение, а тя не му остана длъжна заради неговата любовница, която той имаше отдавна. За щастие, Рафаела успя да избута Жулиет встрани, преди да е успяла да пръсне мозъка на съпруга си с бутилка вино.

— Това е много добро вино, скъпа — запротестира тя. — Ако трябва да го удариш, направи го с някое по-долнокачествено.

После избута Ръфъс вн от стаята и накара Жулиет и съпруга ѝ да седнат един срещу друг. Те бяха католици и за развод не можеше и да става дума. Тя им предложи просто и мило да се разделят и да уредят финансовата страна на нещата помежду си.

Междувременно, Жулиет и децата дойдоха да живеят с Рафаела и нейните деца. Ръфъс беше професионален член на армията, каквито преди него са били баща му и дядо му, но идваше често в замъка — винаги, когато можеше да се отдели от полка си. Съпругът на Рафаела, отдавна изоставен, живееше в Париж. И сега всички в замъка се превърнаха в голямо, сплотено и щастливо семейство, организираха партита и за големите, и за малките, а дългите, горещи и мързеливи летни дни прекарваха във вилата на морския бряг, на нос Антиб, където към тях се присъединяваха много от приятелите им.

По-късно, когато съпругът ѝ умря, Жулиет най-после се омъжи за Ръфъс, като смело облече бяла рокля. Рафаела ѝ беше шаферка, великолепа, както винаги, в рокля от шифон от Диор. Жулиет

следваше Ръфъс в пътуванията му по света и те въобще не се разделяха.

Докато, преди десет години, той не умря и не разби сърцето ѝ завинаги.

Оттогава стаята в източната кула беше известна като „стаята на Жулиет“.

— Чудя се дали Рафаела е забравила това — каза си Жулиет сега. — Ако е така, аз ще ѝ припомня! — И тя се засмя високо, весело. — О, какви моменти сме имали само! — каза очарована. — И, помисли си, сега всичко ще се случи отново. Всъщност това ще бъде нещо като мистериите в книгите на Агата Кристи, всички събрани в къщата в провинцията, само че този път със сигурност се знае, че не икономът го е извършил. Тя отново се засмя, като мислеше за Хей, толкова възпитан и самодоволен, в ролята на убиец. Но тя все пак се беше питала за убийството в миналото и дали убиецът не беше Феликс. Или Ален.

Вдигна телефонната слушалка, без да обърне внимание на шестчасовата разлика във времето, набра номера на замъка, който ясно помнеше въпреки изминалите години.

Отговори Хей и когато каза коя е, той каза, че е знаел, че е тя, защото, кой друг би се обадил посред нощ и би говорил толкова високо. После я свърза с Рафаела.

— Ще дойдеш ли? — запита Рафаела, като че ли се бяха видели миналата седмица.

— Разбира се, че ще дойда. Не можеш да имаш голяма семейна среща без мен — каза Жулиет с широка усмивка. Чу как Рафаела въздъхна от облекчение и добави: — Но искам да се настаня в някогашната си стая в източната кула с гледката към езерото. И е по-добре да кажеш на Хей да изстуди от хубавото шампанско и да не се опитва да ме заблуди.

Рафаела се засмя, после двете заговориха тихо, с онази интимност, каквато има само между жени, дългогодишни приятелки. И бърбиха цели два часа, въпреки безумните телефонни такси.

ГЛАВА 13

Феликс Мартен заемаше помещение на четирийсет и четвъртия етаж на сграда с офиси, която доминираше над другите в Хонконг. Ако прекосявате залива на малкия ферибот, който кръстосва между Каулун и Сентръл, лъчите на залязващото слънце почти ще ви ослепят. Но вътре в сградата, разбира се, е хладно, няма никакъв блясък, само бронзова тишина.

Феликс се питаше как е възможно тишината да бъде бронзова. И все пак тя беше доловима — комбинация от светлина и липса на каквото и да е шум. Всички си бяха отишли за през нощта и той беше сам с климатичната инсталация и тихото жужене на компютрите, които измерваха пулса на света, устремен към по-големи печалби, насочен към обединяването на световния пазар. Екраните на компютрите проблясваха в приглушено зелено, кожените дивани бяха твърди и неудобни за спане, светлината на стоманените лампи беше остра и ъгловата, недостатъчна, за да чете.

На кого беше платил, за да обзаведе помещението? Феликс си задаваше този въпрос, докато наблюдаваше фериботите и забързаните бизнесмени, които се виждаха дребни като мравки, на път за бар „Тайкуун“ за по едно късно питие, за да се отпуснат след стреса на деня. После щяха да си отидат у дома за нова порция стрес — съпругите им щяха да подемат вечните си оплаквания, че не прекарват достатъчно време с тях, малките им деца щяха да нарушават спокойствието на дома, киселите тийнейджъри щяха да искат все повече и повече „неща“, които са им „абсолютно необходими“.

Феликс нямаше съпруга, макар на два пъти да беше имал възможност да се задоми. С изключение на една, всички жени, които познаваше, винаги искаха още. Все повече и повече. Големи къщи, по-скъпи дрехи, по-изискани бижута. И все повече от него. Бяха готови да обсебят душата му, притискаха го, докато накрая беше готов да ги убие. И това слагаше край на всякакви мисли за женитба.

Феликс, богатият ерген, беше известен като добра партия в обществото на Хонконг. Черната му коса вече беше доста прошарена,

носеше безупречно скроени и ушити костюми на райета, обувките му бяха ръчна лондонска изработка. Можеше да разговаря леко и небрежно на парти, знаеше как да се държи с една дама, даряваше щедри средства за благотворителност, организираше балове и вечери. И се появяваше на тези събития, обикновено в компанията на важна и красива дама. За него се говореше, че е заклет ерген, обаче Феликс не беше гей. Просто не искаше да се задържи с една-единствена жена. Жените му трябваша само за секс, а това той можеше да купи. Всичко, за което мислеше и за което мечтаеше — когато му останеше време — беше да печели още и още пари. Големи пари.

За нещастие, напоследък дори не му оставаше време да спи. За него сънят вече не беше част от живота. Колкото повече се опитваше, толкова по-малко му се удаваше да спи и накрая изпаднаше в състояние, когато ръцете му започваха неудържимо и неконтролируемо да треперят, понякога му се виеше свят, губеше равновесие или не помнеше какво е казал току-що.

Поканата лежеше неотворена точно в центъра на огромното му бюро. Той гледаше втренчено през прозореца и чакаше сигнала на портиера, че Джейк Бронсън е пристигнал, като Меркурий, със съобщение от миналото. Минало, за което той вече не искаше да мисли, макар в трудните моменти, когато не можеше да заспи — в три часа сутринта например, когато му се струваше, че неговият живот е застинал, докато този на другите е стремглаво устремен напред — да се сецаше за майка си, Рафаела. Представяше си я такава, каквато я беше видял за последен път, с преbledняло лице и трепереца. Това не беше нещо, за което му се искаше да мисли сега. Май беше по-добре да не се беше съгласявал на срещата с Джейк, макар някога те да бяха близки като братя.

Феликс беше в началото на двайсетте, когато Джейк пристигна в замъка. Ален също беше там, но той водеше свой личен таен живот и не се свърташе много в замъка или около тях. През повечето време бяха само той и Джейк.

Вътрешният телефон звънна и той натисна бутона.

— Мистър Бронсън е тук и иска да ви види, сър — каза портиерът.

— Изпратете го горе.

Феликс седна в голямото кожено кресло, в безопасност зад впечатляващото си бюро антика, и зачака посетителя си, като си играеше разсеяно с писмото на банката в Шанхай, което също чакаше неговото внимание.

Чу се шумът от отварянето на външната врата и той натисна бутона „Влез“, след което чу бързи стъпки да прекосяват мраморното антре. После се почука учтиво на вратата.

— Влез — каза той на френски, защото с Джейк винаги разговаряха на този език.

Не стана. Джейк се приближи на няколко фута, спря и го загледа. Феликс си помисли, че го изучава с поглед, и се почувства неудобно. Без съмнение, Джейк правеше сравнение с онзи Феликс, когото помнеше от последната им среща. Джейк изглеждаше добре, беше все още строен, косата му беше все още тъмна и гъста, походката — уверена, а погледът на сивите му очи като че ли стигаше до дъното на душата ти.

— Как си, Джейк?

— Благодаря, добре съм, Феликс. А ти?

Феликс кимна, с което искаше да каже, че е добре, и Джейк се усмихна широко.

— Все още не обичаш да говориш много, а?

— Като теб, предпочитам да действам. — Феликс взе сребърното ножче за разрязване на писма и се заигра с него със силните си пръсти.

— Казах на майка ти, че ще дойда в Хонконг. Тя ме помоли да се видя с теб.

Джейк гледаше ножчето с присвити очи. Феликс не каза нищо. Гледаше уморено кремавия плик с френската марка.

— Тук си известен, Феликс — каза Джейк. — В бизнес средите. Е, и преди, когато беше доста по-млад, в твоя край, имаше няколко статии във вестника за теб.

Феликс пак не каза нищо и Джейк продължи:

— Бременно момиче, намерено мъртво в подножието на скала? И подозираха теб, че си баща на детето? И че вероятно си я блъснал от скалата, което е било фатално за нея?

Феликс вдигна поглед от ножчето в ръцете си.

— Ако си дошъл тук само за да ме провокираш, Джейк, разговорът приключи.

Джейк вдигна подчертано преувеличено рамене.

— Разбира се, в онези дни нямаше ДНК анализи. Нищо не можеше да се докаже, но ти, Феликс, нямаше алиби, а Ален имаше. На какво и на кого трябваше да повярва майка ви?

— Майка ми въобще не ми даде шанс — каза гневно Феликс. — Тя дори не ме изслуша. И защо да го прави, когато Ален беше толкова убедителен. Той стовари вината на раменете ми. Майка ни никога не беше виждала истината, когато ставаше въпрос за Ален, тя беше заслепена от чара му и не виждаше грозотията и мръсотията, които се криеха отдолу. Докато не стана прекалено късно.

Джейк каза, вече по-меко:

— О, хайде, Феликс, това е просто детска ревност и завист. И двамата харесвахте момичето... Може би дори го обичахте. Така че, кажи ми каква е истината.

Феликс въздъхна. Изправи се, мина покрай Джейк и отиде до прозорците. Загледа се мрачно в гледката долу.

— Казах истината на майка ни тогава, а сега ще я кажа и на теб. Можеш да вярваш или не, както искаш. Това няма да ме направи по-виновен, нито ще намали вината на брат ми.

Обърна се, застана с ръце на гърба, извисяваща се фигура на бронзовата светлина.

— Кажи ми защо всъщност си тук, Джейк.

— Дойдох като пратеник от страна на майка ти. Тя е вече много стара, Феликс. Не ѝ остава много време и иска отново да види и двете си момчета.

Феликс се изсмя — кратък смях, който приличаше на лай.

— И аз трябва да се подчиня на заповедите ѝ и да притичам в скута ѝ?

— Това зависи изцяло и само от теб — каза тихо Джейк. — Ти, разбира се, ще постъпиш както искаш.

Феликс се обърна с гръб към него и погледът на Джейк обходи набързо бюрото и забеляза писмото от банката в Шанхай. В него се съобщаваше, че месечната стипендия, отпусната на Бао Чу Чинг и изпращана на адрес в Шанхай, се увеличава от трийсет на петдесет долара. Джейк запомни веднага номера на сметката и адреса. За него това, което беше важно, беше малкият размер на сумата. Трийсет

долара беше най-ниската средна заплата на работник и все пак Феликс я изплащаше всеки месец на тази жена.

— Ще помисля по въпроса — каза Феликс, все още загледан през прозореца и все още с гръб към Джейк.

— Майка ти само за това те моли. — Джейк се поколеба, после каза: — Трябва да предам същото съобщение и на Ален. Трябва да го намеря, Феликс.

— Ха! — Феликс се обърна, изпълнен с гняв. — Не може да бъде друго! Момчето на мама, нейният син. Без съмнение, той ще иска да се върне, за да предяви претенциите си към наследството. Е, съжалявам, че трябва да те разочаровам, Джейк, но нямам представа къде е Ален. Вероятно вече е мъртъв, ако е живял все по своя начин.

Джейк кимна. Отиде при Феликс и му подаде ръка.

— Някога бяхме приятели, Феликс — каза той, като срещна погледа му. — Ти беше мил с бездомното момче, което нищо не знаеше. Не съм го забравил, както и ти.

Феликс погледна протегнатата му ръка. Кимна сериозно.

— И теб не съм забравил, Джейк.

Двамата си стиснаха ръцете, после Джейк се обърна и тръгна бързо към вратата.

— Помисли си, Феликс — извика през рамо. — Това означава всичко за майка ти. А може би също и за теб. Надявам се да се видим в замъка.

Вратата се затвори след него, а Феликс втренчи поглед в плика. Почеркът на майка му вече не изглеждаше толкова сигурен. Приличаше на почерка на старица. Е, да, разбира се, тя е вече доста остаряла.

Отвори плика, извади поканата и я прочете. После започна да се смее.

— О, майко, ти си все същата стара лисица! — каза той със смях. — Искаш да събереш отново семейството, защото кръвта вода не става, така ли? Е, много лошо, майко, защото аз няма да дойда. Можеш сама да си събереш семейството, това е пътеката, която избра преди години. Този твой син няма да се върне у дома.

Много по-късно същата нощ тялото на Феликс Мартен беше открито на алеята, по която се извършваха доставките, зад голямата сграда с бронзовите стъкла. Очевидно беше паднал от големия

асансьор, който беше предназначен за много по-големи тежести. Приземил се бе на главата си и бе умрял на място. Лицето му беше смачкано и неузнаваемо. Отначало всички бяха съгласни, че е било самоубийство. После, като помислиха малко, вече не бяха така сигурни. Като много богати и властни мъже, Феликс имаше врагове. Мълвата се понесе бързо из цял Хонконг. Дали е било нещастен случай? Напоследък беше забелязано, че Феликс не стои много сигурно на краката си. Дали не е бил блъснат? Дали е било убийство?

Какъвто и да беше случаят, Феликс Мартен беше открил, за последен път, бронзовата тишина. Най-после беше заспал и това беше последният му сън. Със сигурност нямаше да присъства на семейната среща.

ГЛАВА 14

Джейк беше вече в Шанхай, когато научи за смъртта на Феликс от телевизията. Той беше в просторната, с климатична инсталация, стая в хотел „Гранд Хаят“, най-високата сграда в града и втората по височина в Азия. Пиеше зелен чай, донесен му веднага при пристигането му от келнера в бяло сако.

Джейк очакваше с нетърпение възможността да си легне и да се наспи. Беше станал отдавна и вече имаше остра нужда да вземе душ и да легне в истинско легло. Но шокиращата смърт на Феликс промени приятните изгледи това да стане.

Джейк веднага отиде до телефона и се свърза с връзките си в Хонконг, за да разбере какво е станало. Смръщи вежди, когато му казаха, че е било самоубийство. Аутопсията щеше да разкрие по-голяма част от истината. Още не беше казал на Рафаела, че е говорил със сина ѝ. А сега трябваше да ѝ се обади и да ѝ каже, че той е мъртъв.

Отпусна се в дълбокото кожено кресло, притиснал брадичка към гърдите си. Феликс му изглеждаше изпълнен с гняв, но определено не беше от типа хора, които се самоубиват. Това, разбира се, не означаваше, че не се е самоубил. Джейк познаваше много хора, които, на повърхността, изглеждаха нормални и потънали в типичното ежедневие, но страдаха от дълбока депресия. Започна да си задава въпроси за Феликс. Питаше се къде ли е Ален. Питаше се коя ли е жената на име Бао Чу Чинг, която живееше тук, в Шанхай, на номер двайсет и седми, апартамент 127 на „Ху Тонг Роуд“ и защо Феликс ѝ изпращаше трийсет долара месечно в продължение на десет години — сума, която току-що беше увеличил на петдесет.

Погледна часовника си. Във Франция беше десет часът сутринта. Въздъхна и набра номера на замъка като се мразеше за това, че трябва да предаде такива лоши новини.

Отговори Хей и звучеше много раздразнен, че го безпокоят.

— Тъкмо щях да заведа Рафаела до града, за да напазарува — каза той на Джейк. — Каза, че има нужда от нови обувки, макар че, Господ ми е свидетел, вече има достатъчно да отвори магазин.

— Това са женски неща — каза Джейк и се усмихна въпреки настроението си. После предаде на Хей лошите новини. Чу го как ахна, после настъпи дълга тишина. Знаеше, че Хей е помогнал на Рафаела да отгледа Феликс, така че това беше ужасен шок и за него.

— Много съжалявам, Хей — каза той. — Добре ли си?

От другата страна на линията долетя въздишка.

— Да, добре съм. Добре е, че съм тук, за да предам новините на Рафаела. Няма да го приеме лесно. Толкова се надяваше, че Феликс ще си дойде отново у дома. И сега това ще стане, но той ще бъде в ковчег.

— Искаш ли аз да ѝ кажа? — запита Джейк.

— Не, мой дълг е — каза Хей и думите му прозвучаха сериозно и тържествено, пълни с достойнство.

— По-добре е това да не става по телефона, нали разбираш. Ще мога да ѝ помогна, ако има нужда.

Джейк обеща да се обади по-късно, остави слушалката и се изпъна в креслото, втренчил празен поглед в стената. Замисли се отново за жената, Бао Чу Чинг, която получаваше пари от Феликс всеки месец и се запита дали тя няма някаква връзка с миналото, с нещо, което да е накарало Феликс да се самоубие. Или да накара някой друг да го убие.

Като забрави за топлия чай и мекото легло, той дълго стоя под хладната струя на душа, преоблече се и взе такси до „Ху Тонг Роуд“.

ГЛАВА 15

Джейк плати на шофьора и се огледа. Беше в един от най-бедните квартали на града — място, което туристите обикновено не посещаваха. Най-ниско платените работници живееха тук, в тези порутени дървени сгради с множество апартаменти. В мрака проблясваше синята светлина на телевизорите, във въздуха се носеше миризмата на задушени ястия и разложение. От едната страна на квартала беше широката магистрала, обточена със заслепяващи жълти халогенни лампи, тук-там имаше малки магазинчета, чието предназначение като че ли беше да запълват празното пространство, сенките бяха дълбоки, а назъбените контури на сградите се очертаваха във все още тъмното небе. Над всичко тук тегнеше знакът на мизерията. Тя се усещаше дори в лая на кучетата, в плача на децата, в гневните крясъци на жените, в тъжния вой на китайската музика.

Отново провери адреса. Апартамент 127 беше на приземния етаж, вляво от входа на четириетажната сграда. Докато гледаше, вратата на апартамента се отвори и навън излезе дете. Момиченце на около десет години, дребно и слабо, облечено в нещо, което приличаше на училищна униформа — сива пола и бяла блуза с къси ръкави. Тъмната коса беше подстригана късо и подчертаваше слабото вратле. То дори не го забеляза, просто мина покрай него, обуто в маратонки, стиснало навита банкнота в ръката си.

Джейк го проследи до аптеката, където го видя да говори със собственика. Мъжът взе парите, отвори сейфа, взе малък пакет и му го подаде. То забърза обратно и този път хвърли поглед на Джейк, като минаваше покрай него. Забеляза изненадата, която се изписа на лицето му, като видя, че той не е китаец. После вече го нямаше, потънало в сенките по улицата. След малко се прибра в бедния дом, за който плащаше Феликс Мартен.

Джейк беше видял ясно лицето му на светлината на лампата над вратата на аптеката. Мило, изненадано, с широко отворени очи. Сини очи, с лазурния цвят на Средиземно море в ярък летен ден. Очите на

Рафаела Мартен. Той се усмихна. Имаше и добри новини за Рафаела, все пак. Тя имаше внучка.

Но дали детето беше на Феликс? Или на Ален? Ето, това беше въпросът.

ГЛАВА 16

Рафаела стоеше пред вратата на старата стая на Феликс, която се намираше над входната врата, втрънчена в пиринчената топка, неспособна да я завърти и отвори. Сълзите сякаш бяха заседнали някъде и не можеха да стигнат до очите ѝ. Не можеше да заплаче и се питаше, както жените винаги правят, къде беше сбъркала.

В тази стая беше целият живот на Феликс до навършването на неговите двайсет и три години, когато той замина от замъка. Дрехите му все още висяха в гардероба, обувките му бяха подредени в редица отдолу. Той и като момче беше спретнат и подреден. Като порасна, стана фанатик на тема ред. Стаите му винаги бяха по войнишки подредени и това накара Рафаела, когато той беше на седемнайсет, да му предложи да направи кариера в армията.

— Не ставай смешна, майко — беше казал той с презрително присвити устни, отношение, което винаги я тревожеше. — Няма да постъпя в армията. Ще управлявам винарната.

И Феликс щеше да я ръководи добре, помисли си сега Рафаела, облегната уморено на вратата. Щеше да отстрани всички други, но и сам щеше да произвежда доброкачествено вино.

Най-последно, тя събра смелост и отвори вратата. Хей беше влизал тук преди нея. Беше свалил защитните покривала от мебелите, беше се погрижил стаята да бъде почистена и беше приготвил дрехи върху леглото, с които да облекат Феликс за последен път. Тя погледна официалния сутрешен костюм, сивото сако и панталоните на райета, безупречно бялата риза и сивата копринена вратовръзка. Дори чорапите и обувките бяха безупречно подбрани и сърцето ѝ преля от мъка по сина, който беше загубила още преди толкова много години.

— Но защо той би се самоубил? — беше запитала тя Хей. — Феликс винаги е бил силен.

— Прекалено силен, за да е на добре — беше отговорил мрачно Хей.

Сега, като гледаше останките от живота на Феликс, Рафаела се питаше как нейното момче е стигнало до този тъжен край. Синът,

който я беше изоставил, който я беше обвинил, че вярва на съмненията, че той е убил момичето. А тя всъщност само го беше помолила да ѝ каже истината.

— Аз съм твоя майка — беше му казала. — Ще ти помогна. Само ми кажи, че е било нещастен случай. Знаем, че не би могло да е друго.

Но в сърцето си не беше повярвала на неговата история и Феликс го беше разбрал.

Седна на зеления кожен стол до прозореца. Слънчевите лъчи осветяваха всяка бръчка на умореното ѝ лице и най-последно сълзите дойдоха, потекоха по напудрените ѝ бузи и оставиха малки следи, добавиха нови бръчки, този път — на мъка. Отвън, пред вратата, кучетата нещастно виеха.

Рафаела си спомняше времето, когато даваше тази стая на Феликс. Той беше едва седемнайсетгодишен.

— Да отидем да видим новата ти стая — беше казала тя и той я беше погледнал изненадан.

Тя го беше хванала за ръка и тръгнала, както винаги — боса, по широкия коридор, чийто под беше от кестеново дърво. Бяха минали покрай изящно боядисаните двойни врати на множество стаи, покрай голямото извито стълбище с излъсканите до блясък перила, бяха завили в ъгъла на коридора и стигнали до тази голяма стая, която се намираше точно над входния портал.

— Тук? — беше запитал Феликс удивен, защото тази беше най-хубавата стая за гости в къщата.

— Ти си най-големият син — беше му обяснила тя с усмивка. — Правилно е да заемеш най-хубавата стая.

— Бюрото ми ще стои под прозореца — беше решил той, беше прекосил стаята с нещо като маршова стъпка и бе дръпнал красивите завеси, беше пробвал леглото с длан и изразил недоволство от това, че килимът е прекалено пухкав и мек. — Искам и зеления кожен стол.

— И кой, по-точно?

— Онзи от кабинета на татко — беше казал остро той. — Той никога не е тук и не го използва.

— Точно така — се беше съгласила покорно Рафаела, защото думите на сина ѝ бяха самата истина.

И, както щеше да прави и през останалата част от живота си, Феликс беше взел нещата в свои ръце и беше променил стаята от красив будоар в спартанско жилище. И не позволяваше достъп на никого, освен на иконома и на чистачката, и то само защото искаше стаята му да е безупречно чиста.

И, разбира се, никога не пускаше брат си вътре. Държеше вратата заключена, а ключа — на верижка, прикрепена към колана му. Но всичко, което беше „забранено“, беше много интересно за Ален. Той беше намерил ключа на иконома и един следобед, докато Феликс беше на тенис корта, се беше прокраднал вътре.

Неизбежното се беше случило и Феликс го беше заловил да рови из нещата му и се беше разкрещял на Ален, малкия русокос ангел. Ален го беше погледнал нахално, с поглед, който предизвикваше. Феликс го беше ударил и от носа на Ален беше потекла кръв. Но от очите му не беше излязла нито сълза. Вместо това той беше отговорил с удар. След малко двамата се бяха затъркаляли по пода в борба, бяха закрепели високо един на друг, възрастните бяха дотичали и бяха завикали при вида на кръвта.

Хей беше успял да ги разтърве. Двамата бяха погледнали новия враг, готови да се съюзят срещу него.

— Je vous emmerde, Хей! — беше изругал Ален, а Хей го беше плеснал по дупето и го беше изправил на крака, след което беше заврял хавлията в лицето му.

— Отиди в стаята си! — беше му казал той, докато Рафаела беше изтичала към Феликс, защото не знаеше колко е пострадал той в борбата.

— Не трябва да ти се подчинявам! — беше извикал Ален.

Обаче Хей не беше отстъпил.

— О, и какво ще направиш? — беше го запитал с ръце на хълбоци.

Ален беше хвърлил кос, гневен поглед на майка си, беше изтичал през вратата, после по коридора, и се беше скрил в детската стая. А Хей беше прегледал Феликс, все още легнал по гръб, покрит с кръв. След като се бяха уверили, че кръвта е на Ален, той беше казал:

— Стани, Феликс, и се почисти. — А после се беше обърнал към Рафаела: — Носът на Ален вероятно е счупен. Ще го закарам до болницата, мадам, а вие се погрижете за Феликс.

Сега, седнала на зеления кожен стол под прозореца в стаята, която някога беше на Феликс, Рафаела мислеше за това, колко много си приличаха нейните синове, макар Ален да беше русокос, а косата на Феликс да беше тъмна. И двамата имаха нейните сини очи, и двамата бяха с леко закривени носове, които, тя беше готова да се закълне, идваха от семейството на баща им, не от нейното. Но двамата имаха съвсем различен темперамент, както доказаха по-късно, в деня след убийството.

ГЛАВА 17

След като завърши следването си в „Сорбоната“, Феликс се върна у дома, готов да се учи от майка си как се управлява винарна. Рафаела помисли, че той се е променил. И определено имаше промяна към по-добро. Той беше по-мил, с него беше по-лесно да се разговаря, проявяваше съчувствие. Всичко беше прекалено хубаво, за да трае дълго, мислеше тя нервно и, разбира се, беше права.

Една вечер, няколко седмици по-късно, се разрази една от редките летни бури. Вятърът блъскаше в прозорците на стаята, където те вечеряха заедно. На масата беше поставен букетът лилии, които Рафаела беше набрала сутринта, а пламъкът на двете свещи блестеше във внезапно настъпилия полумрак. За вечеря имаха специалната супа на Хей, подправена с босилек, една от любимите на Рафаела. Тя беше топла и придаваше уют на хладната вечер. С нея пиеха „Шато Мартен“, което тя смяташе за прекалено тежко и прекалено сухо, но Феликс твърдеше, че сухото вино върви по-добре със супата.

Въпреки че не бяха съгласни по избора на виното, те се разбираха по въпросите за винарната. Страстта на Феликс за работа не беше по-малка от тази на Рафаела. В това той приличаше на баща си.

— Имам изненада — каза Феликс. — Планирам да разширя винарната.

После ѝ каза, че иска да купи малко лозе, което се е появило неочаквано на пазара и се намира в областта Сен Емилион, близо до Бордо.

— Садено е повече от един път — каза той, — но все още може да се подобри. Било е занемарено и така е поизгубило от доброто си име, но с моя опит и енергия ще го изправим на крака за нула време.

Рафаела знаеше прекалено добре, че в едно лозе трябва да се вложат огромно количество пари и че са необходими години да се разработи и да даде добра реколта.

— И колко, по-точно, е това „нула време“? — запита тя.

Феликс се замисли.

— Ще трябва да се засадят нови лози... Четири, може би пет, години.

— Струва ми се, че е по-вероятно да са десет — каза тя.

В този момент влезе Хей с димящото ризото. Рафаела му подаде чашата си с вино, за да го опита. Хей го помириша, после отпи, поддържа го малко в устата си и бавно преглътна.

— Прекалено е сухо за моя вкус — заяви той. — Малко е остро и със сигурност не върви добре с тези ястия. — Той сви рамене. — Разбира се, има хора, които предпочитат виното такова. Лично аз предпочитам да има малко повече „плод“.

— Попадна точно в целта, Хей — каза Рафаела и се усмихна със съчувствие на Феликс, защото знаеше, че той има още много да учи. Феликс смръщи вежди, защото не обичаше да греши в каквото и да било.

— Защо превръщаш всичко в предизвикателство? — запита той и гласът му отново беше станал студен.

— Предизвикателство, Феликс? Ние говорим за работа. За твоя бизнес.

— За семейния бизнес — отговори той и познатите бръчки набраздиха челото му.

Рафаела въздъхна.

— Май всъщност става въпрос за Ален, така ли е? — каза тя, пресегна се през масата и хвана ръката му. — Не, не се отдръпвай от мен, Феликс. Майката има право да хване ръката на сина си, когато нещо го измъчва. Ти и Ален сте толкова различни и никак не е учудващо, че не се разбирате. Но независимо какво ще се случи, ти ще си този, който ще управлява винарната Мартен. Тя ще е твоя, Феликс.

Той вдигна поглед към нея.

— Но никога няма да е само моя, майко. Никога няма да съм сам. Ален винаги ще е тук. Той ще е съсобственик, когато теб вече няма да те има, и ще направи живота ми ад. Ще съсипе всичко, за което са работили дядо и прадыдо, и ще го направи само за да ме предизвика.

Рафаела въздъхна. Не харесваше разминаването в характерите на двамата братя, тяхното неразбирателство, но не можеше просто така да даде винарната на Феликс и да остави Ален без наследство. Такъв беше законът на земята.

— Вие и двамата сте мои синове — каза тя. — Ние сме семейство и вие ще имате равни дялове. Освен това, вие сте вече мъже, а не момчета. От вас зависи нещата да вървят — и във винарната, и помежду ви.

Феликс бутна чинията си и се изправи. Взе чашата си с вино и я пресуши само за да ѝ покаже, че виното все пак е добро, а Рафаела въздъхна едва чуто и се зачуди защо винаги трябва да реагира така войнствено, дори и когато разговаря с нея.

— Ти, разбира се, винаги заставаш на страната на Ален — каза той и тръгна гневно към вратата. — Винаги.

Входната врата се затръшна достатъчно силно, за да се разтърсят прозорците. Тя го чу, че запали двигателя на колата, после чу скърцането на чакъла и в следващия миг Феликс вече го нямаше.

Този път въздишката на Рафаела беше по-дълбока. Толкова за техните нови отношения, помисли си тя и стана от масата, без да довърши вечерята си. Отиде до прозореца и загледа как вятърът огъва клоните на дърветата, как се разхожда по терасата и кара венчелистчетата на розите да се носят във въздуха. По тревата се търкаляше един от столовете, поставени в градината, небето беше надвиснало ниско и се събираха тъмни облаци. Запита се къде ли е отишъл Феликс. Предположи, че във винарната. Той работеше там повечето нощи. И Ален се прибираше у дома много рядко. Той беше или в Париж, където уж учеше, или във вилата на нос Антиб с някое момиче. Или с няколко едновременно. Никога не беше сигурна, когато ставаше въпрос за Ален, но дори само мисълта за него я караше да се усмихва. Ален имаше чар, излъчваше жизненост, винаги караше хората да се усмихват. „Бедни Феликс, помисли си тя с тъга, нима никога няма да разбереш, че се бориш със себе си, а не с брат си?“

Онази нощ не чу кога се е прибрал Феликс, макар че го чакаше — стоя будна до късно и чете в леглото. Той не беше и на закуска следващата сутрин. Тя предполагаше, че е в стаята си и не иска да го безпокоят, така че ѝ дойде като шок, когато той се прибра след час, мокър и рошав, накуцвайки тежко.

— Какво има? Какво се е случило?

Тя изтича към него, защото се уплаши, че е претърпял катастрофа с колата, но той махна с ръка.

— Нищо — измърмори и закуцука нагоре по стълбите към стаята си.

Разтревожена, Рафаела изтича след него, но той тръшна вратата в лицето ѝ и тя го чу да превърта ключа в ключалката. Хей изтича нагоре по стълбите и застана до нея.

— По-добре го оставете сам, мадам — каза той. — Каквото и да е, той ще го преодолее.

Но Феликс не го преодоля, нито пък Рафаела, защото по-късно същия ден пристигна полицай и започна да го разпитва за млада жена, която, според полицията, той познаваше. Тя била намерена мъртва на дъното на клисурата Сен Силвестър, любимо място на туристите, където пътеката се виеше по билото на височината и където винаги се правеха снимки. Мъртвата жена беше бременна, но Феликс отрече да е бил с нея. Нямаше нито свидетели, нито доказателства против него. Ален също познаваше момичето, но той беше в Антиб, така че нямаше необходимост да го разпитат.

Рафаела знаеше, че нещо не е наред, и когато полицията най-после си отиде, тя запита Феликс какво се е случило. Той я обвини, че вярва, че той е виновен за бременността на момичето и за смъртта му. Каза ѝ, че трябва да наблюдава по-отблизо очарователния му брат, да зададе на него няколко въпроса. Тя се опита да го прегърне, но той я отблъсна.

— Вярвай, каквото искаш, майко! — изръмжа той. — Винаги си правила така.

После опакова багажа си и замина. И повече никога не се върна.

Рафаела избърса сълзите си с дългите си поли, замислена за това, че самата тя е като дете и никога няма носна кърпичка, когато има нужда от нея. „Ах, Феликс, помисли тя още, ти беше трудно малко момче и порасна в също толкова труден мъж. Беше толкова твърд и упорит, че любовта не можеше да стигне до теб. Надявам се, че все пак, си намерил и щастие в живота си.“

Отиде до леглото и погали с длан костюма, който Хей беше приготвил за погребението.

— Мой бедни, бедни Феликс! — каза тя на глас, след това излезе от стаята, като затвори тихо вратата след себе си.

ГЛАВА 18

Джейк се прибра „у дома“ за погребението на Феликс, но и за да предаде на Рафаела чудесната новина, че има внучка.

Паркира взетата под наем кола в сянката на дърветата на площада в селото и излезе, за да разгледа наоколо. Нищо не се беше променило, нито, готов беше да се обзаложи, старците и кучетата. Дори във въздуха се носеше същият аромат на вино. Животът продължаваше тихо и спокойно в Мартен–де–Прованс, който беше на светлинни години от неговия оживен и понякога дори брутален свят.

После се качи отново в колата и потегли по протежението на стената, покрита с мъх и лишеи, докато стигна до големите железни порти. Там, внезапно, го връхлетяха спомените и пред очите му мина целият негов предишен живот. Джейк мислеше за себе си като за твърд мъж, който не даваше любовта си на нито едно място и на никого, но това място беше неговата слабост. Годишите, които беше прекарал тук, бяха толкова приятни и свършени, че той не се връщаше тук от страх да не наруши по някакъв начин радостните спомени.

Подкара по алеята и замъкът се разкри пред погледа му. Спря, за да го погледа отдалеч. Как бе могъл да забрави, че замъкът излъчваше мека охра светлина на вечерните слънчеви лъчи? Че високите прозорци водеха към терасата? Че покривът се спускаше стръмно към таванските помещения и че през лятото големите врати бяха непрекъснато отворени, за да пропускат бриза и гостите, които тук винаги бяха добре дошли? Сега си спомни всичко това изведнъж и седя така миг, за да попие замъка с поглед. С усмивка си помисли, че това е свършената картина на живота — тази, в която беше дори малко влюбен като момче. Сега знаеше, че въпреки трагичната смърт на Феликс, ще започне тук нова глава от живота си.

Изкачи ниските каменни стъпала, които водеха към отворените врати, и влезе така, като че ли се връщаше у дома. И тя беше там. Рафаела.

Кучетата първи го чуха. Втурнаха се към него и бясно залаяха, заподскачаха към протегнатите му ръце. Рафаела се обърна да види

какво е това раздвижване. Притисна длан към гърлото си шокирана, защото, да гледа в лицето на Джейк, беше като да гледа в лицето на любовника си. Като него, Джейк Бронсън изпълваше замъка със силното си, мъжествено присъствие, носеше живот и енергия в стаите, в които отдавна цареше тишината.

Като гледаше Рафаела, Джейк отбеляза промените в красивото ѝ лице, което добре помнеше. Забеляза побелялата коса, която някога имаше разкошен тъмночервен цвят, някога страстните устни бяха кръстосани от фини бръчици, някога тънките и красиви пръсти, сега бяха изкривени от артритата. Само очите бяха непроменени, все същите, с цвета на лятното Средиземно море. И после двамата бяха в прегръдките си, притиснаха се един към друг и, за кратко, времето изчезна. Нежността стисна болезнено сърцето на Джейк, когато се наведе да целуне меките бузи на Рафаела и долови мириса на познатия парфюм — аромата на мимоза.

— Ти дойде — каза тя с усмивка.

— Обещах, че винаги ще съм до теб, когато имаш нужда. — Той се усмихна. — Ти си все още толкова красива, колкото би те помнил баща ми, Рафаела.

Тя му се усмихна в отговор, приела галантната лъжа. Към тях вървеше Хей, препасал бяла престилка, и бършеше ръцете си в салфетка.

— Съжалявам, мадам — каза той с нескрито вълнение. — Бях в килера и почиствах сребърните прибори. Не съм чул звънеца.

— Това е, защото аз не позвъних — каза Джейк, усмихна му се широко и му подаде ръка. — Помниш ли ме, Хей?

Слабото, изгоряло от слънцето лице на Хей се озари от усмивка.

— Разбира се, мистър Джейк, макар да бяхте още много млад, когато ви видях за последен път. Ако ме извините, че говоря за толкова лични неща, сър, вие сте пълно копие на баща си. Не е ли така, мадам?

Той хвърли остър поглед на Рафаела, за да види каква е реакцията ѝ при срещата със сина на любимия мъж.

— Аз едва забелязах приликата — каза тя и прехапа долната си устна, за да не се засмее.

Играеха тази игра с Хей още от времето, когато и двамата бяха много млади. Той все още имаше вид на човек, който знае всичко, и

това все още я дразнеше, но пък, от друга страна, тя го обожаваше. Всъщност не знаеше какво би правила без него.

— Старата ти стая е готова — каза тя на Джейк. — Но първо ела да седнем на терасата. Ще пием шампанско, за да отпразнуваме нашата среща след толкова години, двайсет и осем, нали? — Тя се засмя. — Знаем колко много време е това. Броях всяка година.

Тя го хвана за ръката, кучетата затичаха пред тях. Минаха покрай шадравана и седнаха в сянката на глицинията.

Хей ги гледаше как вървят, ръка в ръка, по терасата, по която играеха и слънчевите лъчи, после отиде да донесе бутилка „Круг ’91“ от мазето. Забеляза, че са останали само половин дузина, но реши, че както вървят нещата сега, те може би ще стигнат. Сложи бутилката в лед, излъска до блясък две нежни кристални чаши и внимателно ги постави върху сребърна табла. Препече от кръглите козуначни кифлички и ги постави в сребърна чиния, постави две купички ягодов крем и кристална купа с белгийски хайвер, който пазеше за специални случаи. И ето, че се беше появил такъв специален случай. После напълни купички с бисквити с аромата на диви рози, които щяха да придадат допълнителен аромат на шампанското.

Доволен, че отново е в ролята на иконома, макар и само временно, той развърза престилката, облече бялото си сако, оправил светлосивата си вратовръзка и реши, че ще говори не като кокни, а като англичанин от висшата класа. Хей говореше перфектен френски, който обаче използваше с чуждестранните гости само за да гледа объркването, което се изписваше на лицата им. Хей беше малко нещо дяволит в това отношение. Самодоволно си помисли, че силата и властта са хубаво нещо.

Сложи всичко това на количката за чай и я избута на терасата.

— Мадам, освежителните напитки — каза възможно най-официално.

ГЛАВА 19

Рафаела знаеше, че Хей се забавлява от високомерната нотка в гласа си. Гледа го как издърпа тапата на шампанското почти без никакъв звук и как наля в две чаши. Пред нея той постави, също така, чайник върху сребърна табла.

— Просто в случай, че вие или мистър Джейк искате „Ърл Грей“, мадам — каза той.

Остави количката така, че да им е удобно, поклони се и излезе. Макар че умираше да чуе какво си говорят, Хей не се скри зад глицинията, за да подслушва, защото беше сигурен, че по-късно Рафаела ще му разкаже всичко. Върна се в кухнята и си наля чаша шотландско уиски. После се настани с новия брой на вестника и зачака.

— За срещата ни след всички тези години — каза Рафаела и вдигна чашата си.

— Шампанско като това е едно малко чудо — каза Джейк, след като го опита.

— Не мога да се сетя за друг човек, с когото бих искала да го споделя.

Тя наклони сламената си шапка така, че да заслонява очите ѝ. Не искаше да се напряга срещу слънчевите лъчи, защото, въпреки старостта, все още беше суетна по отношение на външния си вид.

— Хайде, Джейк, първо ти ми разкажи за себе си. Има ли нов човек в живота ти? Ожени ли се отново? Деца?

В ума на Джейк веднага изникна образът на Франи — русокоса, невинна, усмихната, с красиви сини очи. Това беше единственият случай, когато първо не беше помислил за Аманда. А сега беше шокиран от силата на чувствата си към Франи. Но сви рамене.

— В живота ми няма специален човек — каза той. — И със сигурност няма деца. А и, знаеш, че съм още влюбен в теб, Рафаела.

Тя се засмя с него, защото шегата ѝ хареса.

— Някой ден ще я намериш — обеща му тя.

Джейк се огледа и изпусна въздишка на истинско, чисто, удоволствие.

— Никога не съм имал дом и семейство — каза той — и вие, семейство Мартен, бяхте това за мен. Вие имахте всичко това и за известно време ми позволихте да го споделя с вас. Онази беше най-щастливата година от живота ми и никога няма да я забравя.

— Ах, да, ние, Мартен, с нашия замък в Прованс и нашите известни лозя, с нашия апартамент в Париж и вилата на нос Антиб. Но историята на нашето семейство е още история на прекалената гордост, а нали знаеш онази стара поговорка, Джейк? „Гордостта предшества падението.“ — Тя въздъхна дълбоко. — Бих искала въобще да не знаех значението на думата „гордост“. Всъщност поради тази причина се отказах от моята и реших да помоля синовете и роднините си за семейна среща. Не че ми е останало много от семейството, особено сега, когато и Феликс го няма. Бедният, бедният Феликс, мисля, че той разби и собственото си сърце, не само моето.

Гласът ѝ трепереше, но тя твърдо беше решила да не плаче пред Джейк. След малко, Джейк каза:

— Има и добри новини, Рафаела. — Тя го погледна с вдигнати вежди. — Имаш внучка — каза той с усмивка.

Тя го погледна изумена.

— Не може да е вярно! — каза, но като погледна усмихнатото лице на Джейк, разбра, че е истина.

Отчаянието от смъртта на Феликс, стегнало гърдите ѝ, стана малко по-леко и тя също се усмихна. Беше същата радостна усмивка и изведнъж тя отново беше красива, нямаше възраст.

— Внучка! — възкликна. — Но къде е тя? Чие дете е? Разкажи ми за нея. — Вече правеше планове. — Трябва да дойде да живее тук, разбира се, за да мога да я гледам и да я уча как да управлява винарната.

Тя се усмихваше и го гледаше с нескрито очакване.

— Тя е китайка и се казва Шао Лан — каза Джейк. — Това означава „малка и синя“. Сигурно се казва така, защото има твоите сини очи. Не може да се сбърка фактът, че е Мартен. На десет години е и живее с болната си баба в Шанхай. Много са бедни. Не зная от двамата ти синове кой е бащата. Феликс ѝ помагаше малко, но не ѝ осигуряваше дори удобства, камо ли лукс. Това определено не е начин,

по който един баща би се грижил за дъщеря си. Ален, разбира се, не е направил нищо.

Рафаела кимна. Тя разбираше синовете си.

— Феликс винаги е бил сноб — каза тя. — Той по-скоро би се лишил от радостта да признае, че има дъщеря, защото би се срамувал от връзката си с китайка. Ах, Феликс, ако детето е твое, пропуснал си много! — Тя отново се усмихна на Джейк. — Аз обаче ще спечеля. Имам внучка, която ще покана да дойде в замъка.

Хей отново се беше приближил и стоеше до глицинията. Чу Джейк да казва на Рафаела за внучката й и въздъхна дълбоко от облекчение, благодари на Бога, че дава радост на приятелката му, защото без Феликс семейната среща щеше да бъде истинска катастрофа.

Той прочисти гърлото си, за да ги предизвести за себе си.

— Още шампанско, мадам, сър?

Извади бутилката от леда, зави я с ленената кърпа, после напълни отново чашите им.

— Налей си и ти чаша — каза му Рафаела с усмивка.

— Ще празнуваме. Имам внучка!

После Рафаела каза, че веднага ще им изпрати покана да дойдат в замъка. Погледна Джейк право в очите и каза:

— И сега, Джейк, кажи ми лошите новини.

Озадачен, той каза:

— Но откъде знаеш, че има и лоши новини?

Тя се усмихна.

— Познавам те добре, Джейк Бронсън. В някои отношения, ти си точно като баща си. Е, хайде, кажи ми какви са.

— Не вярвам, че Феликс се е самоубил — каза той. — Мисля, че е бил убит.

Рафаела ахна.

— Казваш, че е бил убит?

— Такива ми изглеждат нещата в момента. Само времето и доброто разследване ще докажат дали греша или не.

— А новини за Ален? — каза тя, подсъзнателно свързвайки идеята за убийство с другия си син — нещо, което Джейк веднага забеляза, макар да не каза нищо.

— Феликс ме излъга за Ален. Разбира се, че е следял местонахождението му през всичките тези години. Моите връзки проследиха Ален. Беше оставил следи на разрушение във Виетнам, Камбоджа, но после като че ли е изчезнал от лицето на земята. Може и никога да не го намерим и да не узнаем какво всъщност се е случило.

— Но... — поде Рафаела.

Знаеше, че тя се канеше да запита откъде е сигурен, че Феликс е бил убит, и вдигна предупредително ръка.

— По-добре не питай — каза той. — Да оставим нещата така засега.

Той нямаше да има спокойствие, докато не намери Ален и не открие истината за смъртта на Феликс.

ГЛАВА 20

Когато поканата за Шао Лан пристигна по специален куриер, отначало тя отказа да отвори вратата, защото се страхуваше, че идва хазяинът с намерението да ги изхвърли. Жилището им се състоеше от една-единствена малка стая, която бяха разделили с параван на цветя. Той придаваше фалшива веселост на помещението и ѝ доставяше удоволствие. Тя не обърна внимание на чукането по вратата и занесе вечерята на баба си в онази част, която използваша за спане. Вечерята се състоеше от купа пилешка супа, оризов пудинг и горещ чай в нащърбена чаша. Тя остави таблата на разнебитената маса до леглото и каза:

— Ето, бабо, вечерята и хапчетата ти.

Шао Лан говореше на шанхайски диалект, защото баба ѝ разбираше само него. Но можеше още да говори мандарин, кантонезки и малко английски, които беше научила в училище. Можеше да ругае без задръжки на всичките тези езици и диалекти — като всички деца от този беден квартал.

Бао Чу изсърба супата с треперещата си ръка. Поизправи се малко и лапна две хапчета, които преглътна с чая. После отново легна, затвори очи и задиша бързо и остро.

Мизерията и отчаянието бяха част от тяхното ежедневие. Бедната стая беше чиста. Поддържаше я Шао Лан във времето, когато не беше на училище и не се грижеше за бодната си баба. Това същото отчаяние придаваше сериозен вид на сърцевидното детско лице. Огромните ѝ сини очи, леко дръпнати в крайчеца, също бяха сериозни, никога — усмихнати. Нямахме на какво да се усмихне и тя просто се грижеше за нещата.

Онова, което добре познаваше, беше всекидневното „жонглираме“ с парите. Шао Лан никога не си купуваше нови дрехи, само втора или трета употреба училищни униформи от благотворителните дружества, откъдето, също така, получаваше подаръци за Нова година. Тези подаръци никога не бяха онова, за което тя мечтаеше, затова се беше отказала да мечтае и просто

продължаваше да живее. Изпитваше облекчение всеки месец, когато пристигнеше писмото от банката в Шанхай с няколкото долара, с които плащаха наема и посрещаха скромните си разходи. Но заради болестта на баба ѝ разходите им се покачваха и това ужасяваше Шао Лан, която се питаше откъде ще вземат пари, за да запазят живота ѝ.

Тя често мислеше за непознатия мъж, който беше неин баща, и се питаше дали той знае за нея и защо никога не дойде да я види. Майка ѝ беше умряла при раждането ѝ и единственото семейство, което тя познаваше, беше баба ѝ, която я беше кръстила Шао Лан заради странните сини очи, толкова редки в техния свят, където всички имаха кафяви очи. Името Бао Чу означаваше „скъпа перла“. Това беше толкова далеч от истината, защото тя не притежаваше никакви пари. И дори самата Бао Чу се смееше на името си.

Чукането по вратата беше спряло. Шао Лан се бавеше край леглото, защото искаше да запита Бао Чу за баща си, но се страхуваше от тирадата, която следваше винаги, когато се опиташе да повдигне този въпрос. Баба ѝ казваше, че няма баща, че никога не е имала и няма да има и е по-добре да свикне с това. Понякога Шао Лан се питаше дали това е истина и дали майка ѝ не е като Светата Дева.

Баба ѝ започна да кашля и тя въздъхна. Тя кашля, както се стори на Шао Лан, цяла вечност. Шао Лан се молеше: „О, Господи, моля те, не позволявай тя да умре. Не ѝ позволявай да ме остави сама.“

Представяше си как я отвеждат в сиропиталище, където на прозорците има решетки — място, където е винаги студено и има дори по-малко храна отгук. Тя потрепери, готова да посрещне истината. Най-вероятно щеше да завърши на улицата, щеше да спи в картонена кутия и щеше да проси, както правеха другите бездомни. Или това, или мъжете, които те карат да правиш лоши неща.

Чукането започна отново и тя надникна през процепа. Видя един мъж с плик в ръка. Тя се прилепи към стената, но той зачука още по-силно.

— Хей! — извика той, защото знаеше, че тя е вътре, а и познаваше страховете на бедните. — Това не е съдебна призовка! Не е искане на хазяина за наема. Това е писмо от Франция.

Шао Лан не смееше да диша, за да не я чуе той. Те не познаваха никого във Франция и тя се надяваше, че мъжът просто ще си отиде.

Но любопитството надделя все пак и тя накрая отвори малко вратата. Мъжът пхна плика през процепа.

— Подпиши тук! — каза ѝ той.

Ужасена, тя изруга, хвърли плика обратно и се опита отново да затвори вратата. Мъжът започна бързо да кълне на шанхайски диалект, каза ѝ, че е глупаво дете и че подписът само ще удостовери получаването на пратката. Все още изпитваща съмнения и с неохота, Шао Лан отвори отново вратата и сложи подписа си на хартията. Надяваше се, че е постъпила правилно. Писмото беше адресирано до Бао Чу и тя ѝ го занесе.

— Виж, бабо — каза. — Има писмо за теб.

Бао Чу обаче ѝ махна с немощната си ръка в знак, че не я интересува.

— От Франция е — каза Шао Лан и Бао Чу вдигна глава. Интересът ѝ внезапно се породил.

— Прочети ми го — каза Бао Чу и Шао Лан се подчини.

— О, бабо! — извика тя и лицето ѝ се озари от усмивка. — Представи си, поканени сме във Франция за семейна среща. Ти въобще не си ми казвала, че имаме семейство.

— И никога нямаше да имаме, ако не беше това писмо — каза Бао Чу и се облегна на възглавниците. Знаеше, че писмото е единствената надежда за внучката ѝ и че тя ще я изгуби. — Ще отидеш сама — каза твърдо.

Със същия успех би могла да я изпрати на луната. Челюстта на Шао Лан увисна.

— Сама! — прошепна тя, завладяна от страх, защото този беден квартал на Шанхай беше за нея целият свят. — Но защо?

— Време е да се срещнеш с баща си.

Бао Чу отново се закашля. И Шао Лан разбра, че баба ѝ е прекалено болна дори да излезе от къщи и заплака, защото се страхуваше да отиде сама в онази непозната страна. Знаеше, че ако отиде, може вече никога да не види баба си.

ЧАСТ II

ПОДГОТОВКАТА

„Животът е лабиринт, в който ние винаги загубваме пътя, още преди да сме се научили да вървим.“

Сирил Конъли

ГЛАВА 21

Клеър се беше върнала от Атланта, където беше отишла, за да прибере вещите си. Беше отседнала в хотел „Шатърс“, на брега на Санта Моника. Сега, след като се бяха срещнали, двете прекарваха всяка свободна минута заедно и Франи мислеше, че няма нещо, което да не знае за новата си приятелка. Всъщност никога досега тя не беше имала приятелка, която да чувства толкова близка.

Тя и Клеър се опитваха да придадат известен ред на хаоса, който обикновено цареше в стаята на Клеър. Като гледаше купа дрехи, струпани по леглото, по столовете и дори по пода, Франи каза:

— Ще имаш нужда от голям апартамент за всичко това.

Клеър престана да подрежда обувките си, които бяха повече от двайсет чифта, сложи ръце на хълбоци и огледа стаята.

— Трябва да отворя магазин — каза тя с широка усмивка. — Само че, без дрехите си, аз съм нищо — още една жена на прага на развода.

Франи я погледна.

— О, хайде просто да оставим всичко така — каза Клеър, вдигна рамене и се усмихна. — Хайде да отидем да обядваме.

Настаниха се в кафето на хотела, което беше направо на плажа, където ги заобикаляха тълпа жени от Лос Анджелис, всичките облечени по последна мода.

— Виж ги само! — каза Клеър и изгледа Франи с присвити очи, преценявайки я. — Ти също можеш да изглеждаш така.

Франи се засмя и отпи от лимонадата си, като деликатно допря сламката до устните си.

— Аз не съм като тях и никога не бих могла да изглеждам като тях — каза тя.

— Точно в това е проблемът ти. — Клеър се нахвърли на салатата си с пилешко месо с обичайния си здрав апетит. — Не изглеждаш като жената, която си в момента. Все още изглеждаш като момичето, което си била преди десет години.

— Момичето от Орегон, това съм аз — съгласи се примирено Франи. — Хайде, Клеър, откажи се. Никога няма да направиш модна жена от Лос Анджелис от тази ветеринарна лекарка. — Тя посочи гърдите си с показалец. — Това тук е реалността.

— Скъпа, ти вече си пораснала и сега си жена. Просто още не го знаеш.

— Как не! Наложил ми се да порасна още когато бях на седемнайсет. Ако отида на психотерапевт, той вероятно ще ми каже, че искам все още да остана в детството като противодействие на това, че отдавна се справям сама с живота.

— Е, обаче не можеш да отидеш в замъка с този външен вид — каза Клеър. — Не трябва да ходиш на плитки като Хайди^[1].

Франи стисна плитката си в ръка, като да я защити от посегателство.

— Нося косата си така от години и не мога да се лиша от нея.

Клеър се наведе през масата и сложи плитката на върха на главата ѝ.

— Сега изглеждаш като жената, която всъщност си — каза тя, но Франи разтърси глава и косата падна свободно по раменете ѝ.

— Дори да промениш външния ми вид, отвътре ще съм си все същата — момичето с тениска, дънки и каубойски ботуши, ветеринарната лекарка в бялата престилка, жената в удобните чехли и с дългите евтини обеци от магазина на ъгъла. — Тя въздъхна. — Никаква рокля, никаква прическа не могат да променят сърцето ми.

Клеър също въздъхна и мислено се отказа от планираното пазаруване във „Фред Сегал“, където с много пари можеха да променят външността на Франи като с магическа пръчка.

— Освен това — каза Франи — не искам да оставям погрешно впечатление в семейството. Това съм аз и такава ще им се представя. — Тя завърза плитката си с обикновена ластичка. — Виждаш ли, никога няма да съм секси котенце — каза тя със смях.

Клеър отпи от плодовия си чай.

— Хм, секси котенце. Това ли беше ти за Маркърс?

— Клеър!

Франи беше шокирана. Маркърс беше забранена тема.

— Маркърс обичаше да експериментира. Беше доста дяволит в това отношение и можеше да опита всичко, което се предлага — каза

Клеър.

— И ти се съгласяваше с това?

Очите на Франи бяха станали кръгли като понички от любопитство. Сексуалният ѝ опит с Маркърс не беше нищо встрани от обичайното.

— Ние опитвахме всичко — призна Клеър. — Включително и тройка. — Засмя се на шока, изписан по лицето на Франи. Елегантните ѝ рамене се вдигнаха в жест на пренебрежение. — На Маркърс му харесваше. А аз се опитвах да мисля за това като за порнофилм. Нали знаеш, хората там изглеждат така, сякаш им е много по-добре, отколкото на теб когато и да било по време на секс. — Тя отново сви рамене и изпи до дъно чая си. — Ха! Всичко се оказа само форма без съдържание. За мен. — Франи все още не изглеждаше убедена. Клеър се усмихна и каза: — Истината, Франи, е, че искам в леглото ми да има мъж, а не жена.

— О, слава Богу! — каза Франи и въздъхна от облекчение. И двете избухнаха в смях.

Клеър направи знак на келнера да донесе сметката.

— Проблемът с мъжете е, че след като няколко седмици си се примирявала с тях и техните фобии, идва краят. И започва нова връзка.

— Знам какво имаш предвид. — Франи изгледа приятелката си със съмнение, после каза: — О, Клеър, аз го направих отново!

Клеър нямаше нужда да пита какво е направила отново Франи. Въздъхна, като се питаше кога Франи най-после ще се научи. Но Господ знаеше, че и на нея самата ѝ беше нужно много време.

— Той е женен? — каза тя.

— Бил е. Каза, че е умряла.

— Ха, това е нещо ново!

— О, не, аз му вярвам.

— Защо? — Клеър нямаше намерение да отстъпи.

— Ами... — Франи се поколеба, но си спомни изражението на Джейк, когато ѝ съобщи това. — То е нещо като при кучетата. Винаги знаеш кога едно куче е добро и кога — зло.

— И ако е добър, защо не съм чувала за него преди това? Кога го срещна? И къде? И какво е станало с него?

— Дойде в клиниката. По-късно се обади и ме покани на вечеря. Отидох. Поканих го на чай и двамата се върнахме у дома. Стъпи на

разхлопаната дъска и си изкълчи глезена.

Клеър нададе стон.

— Ще трябва да я поправиш или някой може да те съди за телесна повреда. — Разтревожена, тя каза: — Той няма да те съди, нали?

— Не. Нещата не са отишли чак толкова далеч. Клеър, просто, ами... — Франи не довърши изречението и се изчерви.

— Спала си с него на първа среща?

Франи кимна.

— Така ли се случи и с Маркърс?

Тя отново кимна и Клеър въздъхна.

— Лош навик, момиче. Ще трябва да престанеш. — Вдигна ръка, когато Франи понечи да каже нещо. — Не, не ми казвай... Той не се е обадил, не си го видяла отново. Хей, скъпа, а ти какво очакваш? Любовна връзка до живот след вечеря и малко гушкане? Хайде, Франи, ти просто ги караш да нараняват сърцето ти.

— Изпрати ми цветя — каза Франи, за да се защити.

— О, голяма работа! Все едно е казал: „Благодаря, че ме топли в леглото.“ Все ще се видим някога. — Като видя нещастната физиономия на Франи, Клеър престана да ѝ чете лекция. — Добре, само ми обещавай нещо. Следващия път да помислиш, когато решиш да легнеш с непознат. Повярвай ми, ще бъдеш по-щастлива. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, говоря от личен опит. Освен това — добави тя замислено, — нито една жена не иска да я смятат за курва, нали?

— Аз не съм курва — каза Франи, изпълнена с възмущение.

— Тогава, скъпа, не създавай погрешно впечатление. Говоря ти като приятелка.

— Знам, че си права — каза Франи смирено. — Сега вече отново изпитвам гордост. Никакви мъже повече, освен ако аз не ги избира, и никакъв секс, докато аз не реша.

Гледаха се мълчаливо. Мислите на Франи се насочиха към пътуването до Франция и за това, колко много щеше да ѝ липсва Клеър.

— Ще ми липсваш, знаеш ли — каза Клеър и хвана ръката ѝ. — Ние сме съюзници в битката срещу врага — мъжете!

— Мъжете! — съгласи се Франи, после самотата отново я връхлетя — чувство, което не можеше да понася. — Клеър — каза тя колебливо, — защо не дойдеш с мен?

— Във Франция? Ами, например, не съм поканена.

— Обзалагам се, че леля Рафаела ще се радва да се запознае с теб — каза Франи. — Мога да ѝ изпратя факс, ако искаш.

— Ще направиш това за мен? — Клеър така се разчувства, че на гърлото ѝ заседна буца.

— Само кажи „да“ — замоли я Франи.

— Мога най-бързо от всички да опаковам багажа си — каза Клеър и те се засмяха толкова силно, че всички се обърнаха да ги изгледат.

Изведнъж замъкът във Франция стана примамлив като мираж и за двете и те говориха неуморно за новите си планове, докато Франи не каза, че е време да тръгне. Клеър я гледаше как излиза от заведението, както винаги забързана да се върне при животните си. Дългите ѝ крака правеха широки крачки, които караха дупето ѝ да се полюлява сексапилно — нещо, което тя въобще не съзнаваше. Клеър си помисли, че Франи е като добре пазена тайна и че под конската ѝ опашка се крие привлекателна жена.

Трябваше обаче да признае, че личността на Франи е цялостна, че в нея нямаше противоречия. Франи вярваше в това, което беше, вярваше в призванието си. Но определено не беше сигурна в нищо, когато ставаше въпрос за мъже. Тази нейна несигурност не я беше довела доникъде във връзката ѝ с Маркъс, но, от друга страна, Клеър също не беше стигнала далеч, а беше полагала усилия с години. Келнерът напълни отново чашата ѝ със студен чай, а Клеър втренчи кисело поглед в пространството. Мислеше за миналото и за неопределеното, несигурно, бъдеще. Не беше съвсем искрена с Франи и това я тревожеше, но беше прекалено късно, или може би прекалено скоро, да направи нещо по въпроса сега.

РАЗВОД. Думата не излизаше от ума ѝ. Клеър беше навършила трийсет и пет преди няколко месеца. Фактът, че животът си течеше и че тя пропускаше много, защото все още беше свързана с този неверен задник Маркъс, я подтикваше да предприеме нещо и най-после да го напусне. Можеше да живее живота си по различен начин, вместо в

капана на Маркъс. Навремето идеята да се омъжи за Маркъс ѝ се струваше блестяща и ѝ беше спестила доста неприятности в живота.

Клеър въздъхна. Тя също беше момиче от малък град, но в Джорджия, и от живота искаше онова, което сега караше Франи да търси — стабилен мъж, който винаги ще я обича, който ще ѝ бъде верен, който ще се грижи за нея.

„И какво, запитва се Клеър, ще му дам аз в замяна?“ Какво би могла да предложи на такъв мъж? Големият си гардероб? Да казва много пъти на ден, че нищо не я интересува, докато истината ще бъде, че тя е още една току-що разведена жена, която ближе раните си.

Изпи чая си и плати сметката, като остави щедър бакшиш, защото знаеше, че келнерите работят това само временно, докато чакат големите неща в живота. Освен това, тя вярваше в кармата и че е важно да вършиш добри дела и да помагаш на другите. Какво ли щеше да стане, ако сподели тези свои мисли с някоя приятелка? Дали тя щеше да ѝ повярва, или просто щеше да продължи да мечтае?

Натисна бутона на асансьора и влезе в него сама. Отново сама в стаята си, тя реши да опакова багажа си за пътуването до Франция. Не ѝ харесваше да бъде сама. Дори само думата „самота“ предизвикваше неприятни тръпки по гръбнака ѝ.

Замисли се за замъка и за старицата, която искаше отново да събере семейството си. Запита се кого ли могат да срещнат там. Духът и настроението ѝ се повдигнаха, защото винаги беше обичала приключенията, новите места и новите лица, всичко ново. Искаше да избяга от миналото — толкова далеч, колкото можеше.

— Трябва да започна нов, обикновен живот — каза си тя и започна да хвърля дрехите си в куфара.

После се хвърли на леглото и зарита с крака във въздуха.

— Уоу! — извика тя. — О, Господи! По това време другата седмица ще съм във Франция!

На път за дома, Франи мислеше над думите на Клеър. Влезе в малък бутик и си купи копринена пола — жълта на дребни сини цветя — и няколко тениски. Купи си също два чифта къси панталонки и сандали, обсипани с мъниста. После се отби в магазина от другата страна на улицата и си купи красиво бельо, просто така, за всеки

случай, каза си с усмивка. Покупките щяха да накърнят скромните ѝ спестявания, но Клеър беше права. Не можеше да се представи на леля си като някоя бедна роднина. Пък и какво, по дяволите, това щеше да е първата ваканция в живота ѝ! Следващата седмица щеше да лети до Париж!

---

[1] Героиня от детски едноименен роман — Б.ред. ↑

ГЛАВА 22

Рафаела седеше в кафе „Де Коломб“ и чакаше Скот Харис за тяхната седмична бизнес среща и обяд — удоволствия, които винаги чакаше с нетърпение. Той знаеше за виното толкова, колкото и самата Рафаела, ако не и повече, защото беше израснал в район на Австралия, където се отглеждаше грозде и се произвеждаше вино. Преди десет години семейството му се „пенсионираше“ и той пристигнал във Франция. Почти веднага, беше започнал работа при нея. И се беше справил повече от успешно.

Освен че имаше познания за виното, Скот беше привлекателен и забавен — нещо, към което тя никога не можеше да остане безпристрастна. Освен това, той я караше да се чувства отново млада.

Тя седеше на обичайната си маса до френските прозорци, които водеха към сенчестата тераса, от която се разкриваше великолепна гледка към църквата и пясъчния двор, където, в сянката на дърветата, през летните вечери отиваха хората от селото, за да играят различни състезателни игри. Кучетата лежаха, запъхтени, до нея, а слънцето хвърляше дълбоки сенки под аркадата, където зарзаватчийницата на Алиер вече затваряше за обед. Бронзовото звънче на манастира „Сен Силвестър“ отмери времето. Животът в селото течеше такъв, какъвто винаги беше — бавен и упойващо сладък.

Лорен Жаре покри масата с розова покривка и донесе бутилка розе от собствената си изба, малки твърди хлебчета и купа със зехтин, където да топи хапките си.

Лорен беше синът на собственика. Беше едър, с външност, която биеше на очи, с маслинена кожа, гъста черна коса и мустаци, с очи, които приличаха на черни маслини и живо блестяха. Винаги носеше бяла риза без яка, завързал хлабаво на хълбоците си безупречно бяла престилка. Рафаела шеговито го наричаше „циганин“ и той с усмивка се съгласяваше, че вероятно имат и такава кръв в родословното си дърво. Изражението на лицето му беше такова, че човек просто трябва да се съобразява с него, но Рафаела знаеше, че сърцето му е нежно.

Съпругата на Лорен беше починала преди няколко години и сега в живота му нямаше жена.

Както правеше всяка седмица, Рафаела го запитва дали не е срещнал в селото или в съседния град жена, която да е подходяща да му стане съпруга.

— Ти си още млад — каза му тя строго. — Имаш нужда от жена в живота си.

Жаре отговори, че нищо не може да се направи, защото още не е харесал никоя.

— Може би трябва да предприема пътуване до Париж, за да си намеря съпруга — каза той мрачно.

— Но ти никога не си бил в Париж — каза тя изумена, защото знаеше, че не е ходил по-далеч от Марсилия в живота си и че това е било преди много години.

— Как би могъл да срещнеш някоя там? И какво ще правиш сам по цял ден?

Той я погледна с черните си като маслини очи и погледът му беше загадъчен. Не се беше сещал за такъв проблем.

— Тогава може би няма да отида — каза той с известно неудобство и Рафаела му каза, че вероятно е по-добре все пак да опита късмета си с местните жени.

Жаре отиде да донесе месо за кучетата. Рафаела чу тропот на копита по паважа, обърна се и видя Скот на черната му кобила да язди по площада. Гледаше го с възхищение как слиза от гърба на коня с лекотата на истински добър ездач. Скот Харис беше строен и мускулест, с червена коса и светли кафяви очи, които имаха ситни бръчици в ъгълчетата от прекалено много години присвиване срещу слънцето. В дънките и синята си риза, помисли си тя с възхищение, той беше красива гледка.

Скот завърза кобилата на обичайното място в сянката на дърветата, откъдето тя щеше да може да пие вода от шадравана. Извади морков от джоба си и й го даде, а тя задъвка шумно и запряхтя от удоволствие. Луиз и Мими се спуснаха да го поздравят и той затърси в другия си джоб бонбоните, които те обичаха.

— Добър ден, как си, мосю Жаре — каза той и стисна ръката на собственика.

Скот беше в селото едва от десет години и все още не беше заслужил привилегията да се обръща към мосю Жаре на първо име. Наведе се да целуне ръка на Рафаела и каза:

— Ммм, миришеш толкова хубаво, като летни цветя.

— Мимоза. Използвам този парфюм от години. Казваш го всеки път. — Тя потупа с длан мястото до себе си. — Хайде, седни тук и да пийнем вино.

Жаре напълни чаша розе и на Скот, после го загледа внимателно как отпива и опитва вкуса му. Розето беше от малкото лозе на Жаре, което се намиреше на хълма западно от селото, и той очакваше с нетърпение професионалната преценка на Скот.

— Мосю Жаре, вие правите най-доброто розе тук — каза Скот и Жаре се усмихна доволно.

Рафаела се беше облякла за обед в бяла ленена пола и сако с бели ревери, което беше от 1970 година. С този тоалет тя носеше сини сандали, които разкриваха лакираните ѝ в червено пръсти на краката и огърлицата от сини стъкълца, която беше купила във Венеция преди толкова много години, че не можеше да си спомни колко точно. Сребърната ѝ коса беше прибрана назад от лицето и въпреки годините си тя изглеждаше красива.

— Днес изглеждаш просто великолепно, шефе — каза Скот с широка усмивка.

— И ти самият не изглеждаш зле — отговори Рафаела също с усмивка.

Истината беше, че нямаше основателна причина за техните седмични срещи, защото тя вярваше на Скот безрезервно, но и двамата обичаха този ритуал. Той я питаше за мнението относно засаждането на ниви лози, дали да не опитат да засадят „Шардоне“ догодина на източния хълм или защо гроздето е узряло толкова късно, дали причината не са обилните дъждове през пролетта, а тя му даваше мнението си на експерт.

Лозите, които се виеха над терасата, пропускаха слънчевите лъчи под формата на мек приятен отблясък, а Жаре им донесе млади аспержи. После Рафаела си поръча, както обикновено, омлет с гъби, а Скот — пържола. Рафаела, вярна на себе си, задаваше въпроси на Скот не само за работа, но и за неговия любовен живот.

— Нямам такъв — каза Скот с усмивка.

— Хайде сега, мъж като теб! — каза Рафаела замислено и загриза една от аспержите. — Ти си с приятна външност, интелигентен, разбираш от работата си и, бих казала, че си добра партия.

— О, да, но просто не могат да ме хванат. Прекалено съм зает и никоя жена не може да ме върже.

— Но няма никога не те изкушава мисълта, че красива жена може да те чака вечерта? Да ти прави компания? Да ти бъде любовница? Какво ще кажеш за красив и уютен дом, пълен с деца, които да тичат към теб, когато вечер се върнеш, да седат на коленете ти и да ти викат „татко“? Да имаш кучета в двора, а от салона да долита музика, да ти наливат вино в чашата, а от кухнята да ухае на нещо вкусно? Това със сигурност ще ти бъде приятно. Или не? — Тя го гледаше замислено. — Освен ако не си гей, разбира се. Ако пък си такъв, то в околността има и очарователни мъже. Сигурно си срещал някои от тях.

Скот остави чашата си. Наведе се през масата, доближи лице до нейното.

— Не съм гей, Рафаела — каза той докачено. — Не съм и на пазара за съпрузи и със сигурност не искам деца. Аз съм свободен човек, така ми харесва и мисля така да остане. Както и да е — добави той и отрязва парченце от пържолата си, — вече имам коне и кучета. Това ми е достатъчно.

Рафаела погледна черната кобила, завързана под дърветата на площада. Докато я гледаше, тя отпи щедра глътка вода, потопи глава в шадравана, а после я разтърси силно и опръска селските кучета, които спяха наблизко и които вдигнаха неспокойно глави, преди отново да задремат. Тя знаеше, че Скот никога не караше джипа, ако можеше да язди кон.

— Ти сякаш си се сраснал с този кон — каза тя.

— Да. Както и да е. Ти готова ли си вече за голямата семейна среща? Цялото село говори само за нея и за новините, с които ще се върне Джейк Бронсън.

Тя въздъхна.

— Предполагам, че няма нещо, което селото да не знае за мен. Много от тях познаваха и бащата на Джейк.

— Любовника.

Скот отрязва още едно парче от пържолата и напълни отново чашата на Рафаела. Тя си взе картоф от неговата чиния.

— Предполагам, че никога няма да преживея онзи скандал.

— И защо да го правиш? На мен ми се струва, че онази е била съвършената любовна история.

— Радвам се да чуя това от устата на такъв експерт. Защо не последваш примера ми и не се потопиш в своя собствена любовна афера? — Тя се усмихна.

— Не съм въздържател — каза Скот вече по-меко. — Просто не съм от мъжете, които обичат заседнал домашен живот. Предпочитам живота в Дивия запад, откъдето идвам. И в сърцето си все още съм момче от Дивия запад.

— Но ти обеща, че ще дойдеш на моята семейна среща — каза Рафаела със смях. — Ти си част от моето семейство, Скот. Ти си винаги на разположение, когато си ми необходим, винаги ми помагаш, грижиш се за моя живот и за този на винарната ми.

В кафявите му очи грейна усмивка.

— Може би трябва да те наричам „мамо“ вместо Рафаела.

— Наричай ме, както искаш, стига да не е „глупачка“.

— Никога няма да кажа такава неща за теб — каза Скот, изведнъж станал много сериозен.

Когато приключиха с обяда, при тях дойде Хей с малкото „Пежо“. Рядко си позволяваше да кара „Бентлито“ на Рафаела, което беше от 1962 година и се пазеше за особено важни случаи. Той се грижеше за неговия блясък. За последен път го бяха използвали по повод прием във винарната преди две години.

— Как си, Хей? — запита Скот, изправи се на крака и стисна ръката на икономата, който изглеждаше доста различен в розовата си риза и бели ленени панталони — облекло, което носеше през лятото, когато не беше на работа. — Аз ще тръгвам, Рафаела — каза той, целуна я по бузата и я остави с няколко листа бележки, върху които да разсъждава, и с усмивка на лицето.

Тя го гледаше как се отдалечава с полюляващата се походка на Дивия запад, възхити се на лекотата, с която се метна на гърба на коня, и си помисли, че изглежда много привлекателен със слънчевите лъчи в косата си. Понякога ѝ се искаше той да беше неин син вместо двамата, които имаше.

Когато си тръгваха, Лорен Жаре застана отпред, за да ги гледа как заминават. Тъжно се запита дали Рафаела е толкова самотна, колкото беше той.

А пред малкия си магазин, мадмоазел Дорите, със силно фризираната си коса, с нежни зелени очи зад дебелите стъкла на очилата, все още неомъжена на четирийсет и пет години, също ги гледаше как тръгват. Облегна се на стената и загледа с възхищение Хей. Той щеше да е прекрасен съпруг на някоя жена с късмет, помисли си тя независтливо, без някаква по-ясна мисъл.

ГЛАВА 23

Жулиет нямаше проблем с опаковането на багажа — тя просто взе всичко. Банският костюм и плажните принадлежности — в едната чанта, ленените дрехи — в друга и копринените рокли за коктейл — в трета. Взе и един-два костюма, просто в случай, че се наложи да отиде до Париж, и две бални рокли, в случай, че Рафаела реши да стигне до крайности и организира големи празненства. Шапки, защото човек винаги се нуждае от шапка в Прованс, където слънцето е силно — да пази лицето си и да крие бръчките си, и да не може вятърът да роши косата. После идваше специалното куфарче за обувки, кадифените торбички за бельото и красивият несесер за необходимите кремове и лосиони, с които кожата трябваше да се поддържа сутрин и вечер. И, разбира се, трите специални чанти от „Вютон“, в които кученцата щяха да се чувстват удобно. Щеше да пътува с частния самолет на Джейк Бронсън — слава Богу, че се беше обадил и предложил транспорт.

След това Жулиет отиде да купи подаръци, защото много повече обичаше да дава, отколкото да получава. Отиде право в „Барниз“ където избра два кашмирени пуловера за Рафаела в син цвят, които да подходат на очите ѝ. Купи пуловер и за Джейк — този в червен цвят, защото чувстваше, че след всичките тези години, Джейк Бронсън вероятно имаше нужда някой да се погрижи за него. Трябваше някой да му помогне да се измъкне от самотата, да го върне към реалния живот и червеният цвят със сигурност можеше да направи това.

След това се отби в „Тифани“, където купи сребърна гривна за малката Шао Лан, плюс красив чифт дълги сребърни обеци за Франи. Джейк ѝ беше разказал някои неща за нея и тя реши, че подаръкът ще ѝ отива. Купи сребърен химикал за приятелката ѝ Клеър, която, изглежда, никой не познаваше.

Следващата ѝ спирка беше „Дънхил“, откъдето избра копринен потник за Хей, за когото предполагаше, че е все така слаб и мършав, както някога, както и копринена вратовръзка за онзи австралиец, който сега управляваше винарната.

Странна сбирка щеше да е тази „семейна“ среща, помисли си тя в таксито на път за вкъщи, заобиколена от множеството пакети. Далечна племенница от Америка, нейната приятелка, непознатата внучка от Азия, която може би беше, а може би не беше, дете на Феликс, синът на любовника, младият помощник на Рафаела, и тя самата, стара приятелка. И Хей, разбира се, който, тя знаеше това добре, можеше да постави всеки на мястото му. Въздъхна. Надяваше се, заради Рафаела, че всичко щеше да мине добре.

ГЛАВА 24

Шао Лан седеше до болничното легло, в което Бао Чу Чинг лежеше, завита до брадичката и изглеждаше по-дребна, отколкото си я спомняше Шао Лан. Очите на баба ѝ бяха затворени, лицето ѝ беше отпуснато, по него вече нямаше бръчици и напрежение, предизвикани от болката. Озадачена, Шао Лан помисли, че тя изглежда почти като малко момиченце.

Шао Лан беше много спретната в сивата си пола и бяла риза с къси ръкави. Старото ѝ палто беше сгънато и поставено върху малкото куфарче, което беше в краката ѝ. В него бяха два чифта бельо, една чиста блуза и два чифта бели чорапи. Косата ѝ беше подстригана наскоро от любезна съседка и сега стърчеше странно край ушите ѝ. Държеше букет червени цветя, които беше купила за баба си, и сега, уплашена, ги стискаше здраво.

Чу приближаващи се стъпки и обърна неохотно глава, за да види кой идва.

— Ето те и теб, Шао Лан — каза мъжът от пътническата агенция. — Готова ли си за тръгване?

Шао Лан само стисна цветята още по-здраво, но една от медицинските сестри разтвори пръстите ѝ и ги взе.

— Ще ги сложа във ваза и баба ти ще им се порадва, когато се събуди — каза тя. — А сега трябва да ѝ кажеш довиждане. Трябва да тръгнеш навреме, за да хванеш полета до Париж. Имаш голям късмет, момиче.

„Късмет, помисли си Шао Лан и се наведе да целуне баба си за довиждане. Искан ми се сестрата да беше тази, която да има такъв късмет. Аз не искам да отида във Франция. Не искам да съм с онези непознати, които се наричат мое семейство. Не искам да оставя баба.“

Но се подчини и прошепна:

— Довиждане, бабо.

А после остави мъжа от пътническата агенция да я хване за ръката. На път за летището, седеше мълчаливо до него в колата и хвърляше ужасени погледи към самолетите, които се носеха над

главите им. Никога преди не беше виждала самолет, освен като малка и неясна точка в небето. Мъжът паркира колата, после взе чантата ѝ, хвана я за ръката и я заведе в чакалнята. Закачи на врата ѝ табелка с нейното име и името на града, където трябваше да слезе, изписани с огромни черни букви.

— Ето — каза той весело в напразен опит да я развесели, — сега всички ще знаят, че ти си Шао Лан и че отиваш в Париж.

После я погледна несигурно, защото лицето ѝ беше замръзнало от ужас. Не беше казала нито дума, не го беше погледнала нито веднъж.

— Чакай тук — каза той и забързано влезе в магазина за подаръци.

Излезе след няколко минути с чанта в ръка.

— Това е за теб, Шао Лан — каза той. — Наслаждавай се на ваканцията си.

После я предаде на жена в синя униформа и тъй като неговата отговорност беше приключила, въздъхна от облекчение. Обърна се и се отдалечи забързано.

Шао Лан беше оставена да седи недалеч от изхода. Жената ѝ каза да не мърда, докато тя не се върне. Макар че много искаше да отиде до тоалетната, Шао Лан не смееше дори да диша и се оглеждаше неспокойно. Хората минаваха забързано покрай нея и никой не я поглеждаше. Тя се чувстваше много самотна и затова отвори чантата от пътническата агенция. Тя рядко се усмихваше, но сега угълчетата на устните ѝ се повдигнаха, защото вътре имаше меко и пухкаво бяло агънце. От онзи вид играчки, които се купуват на бебетата, но никой никога не беше купувал на Шао Лан, тя нямаше всъщност никакви играчки.

Притисна агънцето до лицето си, почувства колко е меко, помириса го, докосна синята панделка около врата му и се усмихна на сините му очи.

— Ще те кръстя Бебе и никога няма да те изоставя — прошепна тя. Целуна го по розовото носле с надеждата, че жената в синята униформа щеше да се върне скоро, защото времето за тръгване на самолета приближаваше.

ГЛАВА 25

Джейк беше в колибата си в планината. От известно време се опитваше да вкара Мръсния Хари в сандъка за коне, но конят не искаше да влезе. Той се дърпаше и риташе. Ритниците му бяха насочени към Престъпник, който играеше ролята на овчарско куче и се мъкнеше след коня, хапеше го по задните крака и също се опитваше да го вкара в сандъка.

Джейк седна на оградата, за да се отпусне, стиснал стръкче трева между зъбите си, загледан в двойката животни. Тази тяхна игра беше много стара. Те ѝ се радваха. Накрая конят щеше с радост да се предаде и да влезе покорно в бокса. Престъпник, който знаеше, че това е краят на играта, щеше да скочи в кабината на стария зелен пикап, за който Джейк вече беше завързал сандъка. Щеше да изчака Джейк да заключи коня и да седне на шофьорското място, после щеше да залае важно–важно, с което уж казваше, че е време да потеглят.

Разбира се, и двете животни знаеха къде отиват — обратно в конюшните, които бяха близо до града. Те не искаха да отидат там и въобще не искаха да се разделят с Джейк, но се бяха научили да приемат и лошото, както и доброто.

Задачата на Престъпник най-после беше изпълнена, Джейк слезе от оградата, провери състоянието на коня и заключи сандъка, после седна зад кормилото. Кучето подаде глава през прозореца, размаха уши, като че ли за да уловят свежия бриз, загледа се в гората, за да види дали няма дивеч наблизко, и най-после поеха по виещия се път.

— Това ще бъде истинско парти, Престъпник — каза на глас Джейк, както винаги, споделяйки мислите си с кучето. Това е един от недостатъците на живота в самота, а доброто е, че не могат да ти възразят. — Да, сър — каза той и изгледа животното с крайчеца на околото си, което също го изгледа в отговор. — Голяма сцена ще е, а? Рафаела отново ще е във форма, красива и очарователна, отново ще спечели всички сърца, включително и моето. Франи Мартен ще е човекът, който няма да изглежда на място там, моето диво цвете ще се изгуби сред целия онзи блясък на дома на прадедите си. — Той

въздъхна. — Проблемът е в това, момчето ми, че имам истински чувства към нея. Глупаво е, знам, след само една нощ заедно, и то след всичките тези години в самота, но аз съм такъв. Дали тя въобще ще ми проговори отново? Няма да ми е лесно да ѝ обясня, но не мога да ѝ кажа, че отидох само за да я видя и да преценя дали ще се хареса на Рафаела. Там ще бъде и приятелката ѝ Клеър Маркс — неизвестна за всички. А Жулиет... Е, тя ще бъде Жулиет — шумна, щедра и забавна. Там ще бъде и Хей, който може да постави всекиго на мястото му с няколко остри, кратки и навременни думи. Както и красивият австралиец. Чудя се дали Рафаела не планира да го ожени за племенницата си и така бизнесът да остане в семейството. Ако е така, аз ще проваля плановете ѝ! Там, разбира се, ще бъде и малката Шао Лан, внучката, която ще направи Рафаела отново щастлива. Феликс ще липсва на всички ни, разбира се. И пак така над всички ни ще тегне сянката на моя баща, Любовника — добави замислено той.

Като усети, че Джейк е свършил с приказките, кучето се обърна и отново провеси глава през прозореца. Отново гледаше дали в гората има дивеч, макар че, ако имаше, не би могло да направи нищо, освен да лае. Престъпник беше куче с добро поведение, което беше нещо много по-различно от това да бъдеш добре обучено куче. Престъпник постъпваше винаги, както той иска, но в повечето случаи това съвпаднаше с желанията на Джейк. Отношенията им бяха задоволителни и носеха радост и на двамата.

Джейк се питаше дали Рафаела ще го настани в старата му стая на третия етаж. Някога тя е била на баща му. Беше доста далеч от стаята на студената майка на Рафаела, която никой не беше обичал. И доста далеч от стаята, която Рафаела беше споделяла с баща му — онази с изглед към езерото и която през пролетта беше доста тъмна заради магнолията, която растеше под прозорците ѝ и която, според Рафаела, имаше райски аромат. Вероятно е смятала така, защото тогава е била влюбена.

Джейк мислеше, че старата му стая е най-красивата в целия замък. Леглото беше огромно и застлано с тъмножълта кадифена покривка, имаше тесни лампи от „Тифани“ с абажури в златисто, мебели от времето на Луи XVI, открити и купени от бащата на Рафаела, който много обичаше антиките. Двата прозореца гледаха към терасата, където растеше глицинията, която вечер променяше цвета си

до розов. Джейк си спомняше съвсем ясно звуците и ароматите на нощта от времето, когато беше шестнайсетгодишен и лежеше буден, задавайки си въпроси относно смисъла на живота.

Нощите в замъка бяха почти осезаеми, натежали от мириса на никотин и цветя. Тревата, окосена, също миришеше упойващо, тръстиките долу до езерото шумоляха, фонтаните чуруликаха и миришеха на мъх, щурците пееха, а от време на време се чуваше и песента на славей.

Чувството за щастие беше толкова силно, че стомахът на Джейк се сви. Май трябваше да започне да свиква с това ново за него чувство.

— По дяволите, Престъпник, ще си отида у дома — каза той с усмивка. — И отново ще видя Франи. — Като си спомни, че беше усетил твърдата костилка под меката обвивка на прасковата, той добави: — По-добре ми стискай палци, момче. Ще имам нужда от малко повече късмет. — После си спомни, че по време на полета в самолета ще бъдат и трите кученца на Жулиет, и погледна Престъпник. — Защо да не те взема със себе си, момче? — каза той. — Може би ще се сприятелиш с Луиз и Мими. Освен това — той погали кучето по главата, — знам, че Франи ще те хареса.

Кучето го погледна с интелигентните си кафяви очи и изляя.

— Знаех, че ще кажеш „да“ — каза Джейк.

ГЛАВА 26

Ален щеше да бъде единственият, който нямаше да си отиде у дома за семейната среща. Рафаела стоеше пред неговата някогашна стая. Мими и Луиз седяха на пода до нея и чакаха. Долу, големият часовник в коридора изскърца, преди да отброи шест удара. Вечерните слънчеви лъчи надничаха през южните прозорци и караха пукнатините по черните двойни врати да изпъкват. На тях бяха изрисувани череп и кости — знак, който Ален собственоръчно беше направил в жест на бунтовничество, когато беше на петнайсет.

Не го беше спрял фактът, че вратите датират от осемнайсети век. Беше казал, че се е уморил и дори вече му прилява от „стари неща и порядки“. Ален винаги искаше да получи всичко веднага, обичаше модерните неща, бързите коли и елегантните красиви жени, градския живот. Не искаше да стои в замъка в провинцията. Искаше непрекъснато да е в Париж или на Лазурния бряг и да се забавлява в компанията на красиви момичета по бански, които мислеха, че е поне на осемнайсет, че е богат и елегантен, много красив.

Рафаела винаги беше мислила за Ален като за своето „ранено птиче“. Той беше по-тих от Феликс, винаги замислен, винаги планираше някой бунтовнически акт срещу брат си, винаги изискваше вниманието на Рафаела и можеше да се разплаче и за най-малката дреболия.

Ален беше плакал, когато ѝ беше донесъл малките птиченца, които намерил паднали от гнездото. Беше плакал и когато беше намерил любимия мопс на Рафаела, удавен в езерото. И сам беше донесъл тялото му у дома. Беше мокър до кости и трепереше неудържимо. Беше казал, че се опитал да го спаси, защото знаел колко много го обича майка му.

Феликс стоеше винаги заключен в стаята си, но Ален непрекъснато се разхождаше из замъка. Вечер сядаше на ъгълчето на дивана в стаята на Рафаела и се криеше под възглавниците. Хей беше казал, че я шпионира.

— Но аз всъщност не се крия, мамо — беше ѝ обяснил Ален, когато го беше запитала защо прави така. — Просто искам да съм близо до теб.

По-късно беше написал стихотворение за нея, в което ѝ се извиняваше за това, че е бил лош. Феликс никога не би написал стихотворение, но Феликс също никога не би се крил. И все пак Ален показваше привързаност и беше мил, докато Феликс никога не показваше чувства. И много по-късно, когато и двамата я изоставиха, нея я болеше много повече от загубата на Ален.

Рафаела прокара пръст по кръстосаните череп и кости и си помисли, че проблемът беше в чара на Ален. Този негов чар влизаше под кожата на всички и можеше да му докара беди навсякъде по света. Но също така можеше да му помогне и да се измъкне от тях.

Ален беше привлекателният, очарователният син, висок и толкова слаб в детството си. По-късно мускулите му се развиха, русата му коса, още по-изсветляла от слънцето, падаше над сините му очи, кожата на високите му скули беше винаги загоряла. Устните му бяха пълни, а погледът — много секси. И приятелките ѝ винаги говореха за него. Те казваха, че бедите ходят по петите му, и държаха дъщерите си далеч от него. Вероятно инстинктивно знаеха, че Ален е „лошо момче“, а момичетата се влюбваха безумно в такива. Знаеха също така, че нищо не може да спре Ален. Шепнеха една на друга, че е по-добре Господ да помага на Рафаела, защото някой ден той ще е причина за смъртта ѝ.

Рафаела още се колебаеше, поставила длан на пиринчената топка на вратата. Знаеше, че за разлика от стаята на Феликс, тази на Ален не е точно същата, каквато я беше оставил той. След неговото заминаване, Хей беше създал ред от хаоса. Беше почистил, поставил всичко на мястото му. Такъв ред никога не беше имало, когато Ален живееше тук. Тя нямаше да намери и следа от личността на по-малкия си син тук, освен ако във въздуха не беше останал намек за енергията му.

Ален беше живял в атмосфера на светлина и движение. Той беше хедонист, привличаше хората, после им причиняваше болка, свършваше с тях, обръщаше се и спокойно си отиваше. Хората говореха, че вероятно така се е случило и с младата жена от Марсилия, въпреки че изглеждаше по-вероятно Феликс да е виновният. Все пак Ален имаше свидетели, които твърдяха, че той е бил в Антиб по онова

време. А Рафаела все още вярваше, че онова е било нещастен случай, защото, какъвто и да беше Феликс, той не беше убиец.

Джейк още не беше успял да открие Ален. Той беше въвн от живота ѝ също така, както беше и Феликс.

Взела решение, Рафаела обърна гръб на вратата на стаята му. Тя никога вече нямаше да види по-малкия си син. Питаше се дали той е бащата на внучката, която беше открила.

ГЛАВА 27

По-късно, докато лежеше с широко отворени очи в голямото легло, завесите на което бяха дръпнати, за да пропускат хладния нощен въздух, Рафаела мислеше за по-малкия си син и за времето, когато нейният живот се беше променил.

Джейк си беше отишъл, беше изгубила любовника си, после Феликс, а после — и най-добрата си приятелка, защото Жулиет и Ръфъс неочаквано се бяха преместили в Австралия, където Ръфъс трябваше да бъде помощник на губернатора. Жулиет липсваше ужасно на Рафаела. Липсваха ѝ и трите кучета, липсваше ѝ нейният гръмогласен весел смях, липсваше ѝ високият поверителен шепот, с който тя споделяше тайните си, но Австралия беше много далеч от Прованс, а животът продължаваше.

В замъка вече нямаше множество весели и щастливи лица, по коридорите вече не звънеше смях. Тя прекарваше дните си сама с кучетата си. Надяваше се, че Феликс може да се върне у дома и дори да купи онова малко лозе в Сен Емилион за него.

Това щеше да е нейният подарък. Щеше да е само негово, нямаше да го дели с брат си. После, за нейна изненада, Ален се беше върнал неочаквано и, за първи път, беше показал интерес към бизнеса с вино. Говореше, също така, непрекъснато за Феликс, подронваше неговата личност и качества му. Подчертаваше колко затворен и кисел беше винаги Феликс, колко самоуверен, колко е опасен в общуването с околните.

— Опасен? — беше повторила, разтревожена, Рафаела.

Ален се беше обърнал и я беше погледнал, косата му по момчешки падаше над сините му очи.

— Е, той все пак се оказа убиец, нали? — беше казал той, а Рафаела беше помислила, че е много странно това, че той се смееше, докато го казваше. Като че ли всичко беше някаква весела шега.

Тя си спомни, че го беше хванала за предницата на ризата, очите ѝ бяха блеснали от гняв.

— Не се осмелявай да говориш така! — беше извикала тя. — Феликс не е убил онова момиче! Той ми го каза, а Феликс никога не лъже.

Ален просто беше повдигнал едната си вежда.

— Той ти го е казал, мамо? Аз не мисля така. Мисля, беше ти казал да вярваш, на каквото искаш — каза той и отново се засмя, защото знаеше, че я е хванал натясно.

После изведнъж беше добил разкаян вид и я беше прегърнал.

— Не можеш вече нищо да направиш, мамо. Трябва да признаеш фактите.

Но накрая се беше оказало, че трябва да приеме фактите не по отношение на Феликс, а на Ален.

След няколко месеца, когато Алфонс Жирадон, управителят на винарната, придружен от счетоводителя, я беше помолил за среща в замъка, Рафаела беше изненадана. Ален беше изявил желание и тя му беше предала управлението преди две години.

Познаваше Алфонс от четирийсет години, но тогава той стоеше сковано пред дългата маса в голямата трапезария и отказваше да седне. После беше влязъл Хей със студените напитки и бисквитите, поръсени със захар, с кафето, което със сигурност щеше да им се отрази добре.

— Мадам — беше казал колебливо Алфонс, — трябва да ви кажем нещо тъжно. Няма да ни е лесно, мадам, особено след като...

Не беше произнесъл името, но Рафаела знаеше, че искаше да каже „след Феликс“ или „след Любовника“, защото нямаше нещо, което селяните и работниците ѝ да не знаят за нейния живот. Това беше част от цената, която трябваше да плати за богатството и известността си — цена, за която и до ден-дневен тя не съжаляваше.

— Да? — каза тя. — Моля те, продължавай, Алфонс.

Другият мъж стоеше мълчаливо до него, предлагайки морална подкрепа, докато старият ѝ приятел Алфонс ѝ разказа, че Ален системно краде пари. Той подправял счетоводните книги и ставал все по-смел в кражбите. Ален ѝ беше казал, че е поръчал хиляди нови и много скъпи лози, но вместо това беше прибрал парите за себе си. Беше открил поне дузина различни начини да слага пари в джоба си. И беше оставил винарната Мартен пред банкрут.

Алфонс беше поклатил сивокосата си глава.

— Никак не ми харесва, че трябваше аз да ви кажа това — каза той накрая. — Синът ви е много умен. Едва при финансовата ревизия открихме неговите кражби. Всяко пени, което сме спечелили през последните години, е отивало в джобовете му. Заплашено е, поставено е на карта всичко, за което векове сте работили вие, вашето семейство и селото. Мадам Рафаела, ние сме изправени пред края на винарната Мартен. — Той беше вдигнал глава и най-после я беше погледнал със сълзи в очите. — Какво бих могъл да кажа, мадам, за да ви утеша, да утеша всичките ви работници, които сега са изправени пред безработица. Всичко е хвърлено в хаос, мадам, и как само ми се иска да бях дошъл при вас по-рано.

Това ѝ беше причинило силна мъка, но Рафаела знаеше, че трябва да вземе нещата в ръцете си. Това беше нейна отговорност към семейното име и към работниците. Тя си беше поела дълбоко дъх, бе събрала сили.

— Приятели мои, седнете, моля ви — беше казала тя меко. — Разбирам колко ви е било трудно и оценявам това, че дойдохте при мен. — Тя се беше обърнала към Хей, който стоеше със скръстени ръце до вратата, с блеснали от ярост очи. — Донеси ни бутилка шампанско, Хей — каза тя и дори успя да се усмихне. — Ще прием за новото раждане на винарната на семейство Мартен. Никой тук няма да остане безработен, никой няма да си отиде заради сина ми. Аз ще се погрижа за това. Ще се погрижа още винарната да стъпи отново на крака, дори това да означава да продам някои от любимите си неща и да работя по двайсет часа на денонощие.

И точно това беше направила. Това ѝ беше коствало загубата и на другия ѝ син, освен многото пари, но беше върнала честта на семейство Мартен.

Ален, разбира се, беше отрекъл да е виновен. Беше ѝ крещял, беше обвинил Алфонс, счетоводителите, беше обвинил дори нея, че не се е погрижила сама за винарната. Беше постъпил така, както винаги постъпваше.

— Ти, освен че си крадец, си и лъжец, Ален — беше казала накрая тя. — И не показваш никакво разкаяние. Унижи ме, омаловажи всичко, за което ние сме се борили, и сега искаш да се измъкнеш.

Докато изговаряше тези думи, сърцето я болеше, но тя знаеше, че трябва да го направи.

— Някой ден ще се разплата с теб заради това — беше й казал той, хвърлил гневен поглед към нея през стаята. — И то по начин, по който най-малко очакваш.

Рафаела не беше плакала, когато Ален си беше заминал. Като че сълзите й бяха пресъхнали. Беше сама в замъка с Хей, който единствен й помагаше и я изслушваше, когато беше изтощена и не виждаше по какъв път би могла да продължи. Но, постепенно, тя беше успяла отново да изгради винарната и името Мартен отново означаваше нещо.

Замъкът беше станал дори още по-тих и празен. Хей беше покрил мебелите в стаите, които не се използваша, и беше заключил вратите. Заради артритата, Рафаела се премести от спалнята, в която имаше толкова много спомени, в библиотеката на долния етаж, където четеше и пишеше дневника си. Обикновено описваше великолепните и щастливи дни, останали сега в миналото на замъка.

Беше работила упорито много години наред, докато не пристигна Скот Харис и не пое нещата от нея. Едва тогава тя най-после се освободи от всекидневния стрес. И разбра, че е една много самотна жена.

Самотата й стана навик чак до онзи ден, когато тя застана в коридора, облян от слънчева светлина, а тишината сякаш звънеше около нея и разбра, че заради нея замъкът умира. И тогава тя реши да изпрати поканите.

Тя щеше отново да върне към живот замъка „Дивите рози“.

ГЛАВА 28

На площада Лорен Жаре наблюдаваше как издигат знамето, на което ръчно, с боя, бяха изписали: *Да живее семейство Мартен*. Младите хора от селото се бяха събрали около шадравана, кикотеха се и се бутаха с лакти и се питаха чий ред е да пусне балоните във въздуха, спореха, и то малко по-високо, отколкото приличието разрешаваше. Отец Жером твърдо сложи край на всичко това. Облечен в прашните си черни одежди, той отиваше към църквата да провери дали всичко е в ред за празничната служба, която щеше да се проведе същата седмица.

В местния магазин, който също така помещаваше и пощата, мадмоазел Дорите, с рошава сива коса и очила, които блестяха на слънцето, се наслаждаваше на тази мирна селска сцена. От другата страна на площада, Филип Алиер окачаше оранжеви, зелени и жълти ленти по дърветата. Старците, все така седнали по пейките в сянката, се подпираха на бастуните си и гледаха с все по-заслабващите си очи и се питаха кой ли ще пристигне в селото, че е предизвикал такова оживление, а кучетата, също възбудени от непонятната суетня, гонеха опашките си, преследваха се едно друго и от време на време скачаха в шадравана, за да се охладят.

Слънцето печеше жарко и по широкото чело на Жаре блестяха капчици пот, докато бързаше към кафето. След тежката работа, мъжете щяха да се отбият там, за да изпият по една студена бира, а младите щяха да отидат при мадмоазел Дорите, за да изядат по един сладолед или да изпият по една студена сода, и щяха да създадат истински хаос. Бедната мадмоазел Дорите никога не успяваше да ги укроти. Тя щеше да се обърка съвсем, да приглади косата си, да намести очилата си и да запита кой какво е взел, кой е платил и кой — не, а децата щяха да се засмеят и да се заяждат с нея, докато лицето ѝ не почервенеет. Тогава на Алиер щеше да се наложи да остави магазина си и да прекоси площада, за да ѝ помогне и да оправи нещата.

В четири часа щеше да отвори пекарницата и из селото да се разнесе ароматът на току-що опечен хляб и кифлички, които щяха да

бъдат погълнати с вечерята. Домакините щяха да забързат да осигурят хляба, за да могат после да свършат някоя и друга работа. Камионът за доставка на риба вече беше дошъл и разтворил вратите си, за да изложи днешния улов. Жаре беше решил днес специалитетът да бъде риба и беше дал поръчка за специалния обяд на мадам Рафаела следващата седмица. Вече беше сложил специалното сирене в марината от зехтин и билки. Маслините пък щяха да бъдат от неговите собствени дръвчета. Той имаше и градина в задния си двор, където отглеждаше различни видове салати и марули. Жаре беше много придирчив по отношение на зеленчуците, които сам произвеждаше. Обичаше немного едрите, съвсем пресни. Неговите бяха самото съвършенство, особено морковите и доматиите. Сервираще ги съвсем тънко нарязани, гарнирани със зехтин и малко лимонов сок. Поръсваше ги с босилек, който разтриваше между пръстите си, а не режеше с нож, защото така листата се повреждаха и почерняваха. Винаги, когато ги сервираще, казваше с гордост, че това е „малка симфония“. Понякога произвеждаше зеленчуци и през октомври, ако слънцето беше достатъчно силно.

Но доматиите бяха само началото на специалния обяд, който той планираще за семейство Мартен. Искаше да накара мадам Рафаела да се гордее, да не стане така, че гостите от цял свят да не харесат простиците селски гозби. Жаре се беше научил да готви от баба си, но в младостта си, също така, беше работил като готвач в ресторант в Марсилия, където, сред многото други неща, се беше научил как да подрежда красиво блюдата. Сега семейната среща на Мартен щеше да му даде възможност, за първи път от години, да покаже способностите си.

А във винарната на Мартен, Скот Харис проверяваше новите етикети за новото вино, което щеше да бъде неговата изненада за Рафаела.

Винарната изглеждаше като стар манастир и този образ щеше да бъде изобразен на етикетите за новото вино — „Домейн Мартен“. То щеше да бъде подходящо за специални събития като годишнини, юбилеи, сватби и кръщенета. Старата марка от същото вино беше също добра, образът на манастира беше и върху старите етикети, но новите щяха да са нещо много специално — като самото вино.

Скот беше сменил черното мастило на стария етикет с яркочервено, любимия цвят на Рафаела, сега буквите бяха преплетени с лозови листа и образуваха гирлянд. Скот не само беше изработил дизайна на етикета, той собственооръчно беше смесил сортовете грозде, докато се получи желаният резултат и аромат на букет от цветя и плодове. Скот мислеше, че неговото описание на виното подхожда и на самата Рафаела, която изглеждаше твърда, но имаше меко сърце.

Доволен от работата си, той изпрати етикетите до цеха за бутилиране, който беше близо до града. Заповедта беше да ги използват веднага. А междувременно в замъка бяха наети няколко от местните жени, за да направят голямото годишно почистване. Хей им беше наредил да измият всички прозорци и врати, да излъскаат до блясък всяка пиринчена топка на вратите, да избършат рамките на всички картини. Жените се качваха и слизаха по стълбите, бърбеха весело, докато работеха, за да направят отдавна заключените стаи отново обитаеми. И, разбира се, да удовлетворят строгите искания на Хей.

— Когато дойдат приятелите и роднините ви, мадам, няма да намерят това място старо и запуснато — каза Хей на Рафаела, а тя се усмихна и отговори:

— А какво ще направиш за мен, която съм вече доста стара?

Хей отговори:

— Е, тук не може да се направи кой знае какво, но какво ще кажеш да отидем до таванската стая и да прегледаме гардероба ти, за да изберем нещо за деня на първата среща с тях? Все пак, трябва да направиш добро впечатление. А нали ще има и галавечеря, на която ще присъства цялото село, както и обядът на Жаре в „Коломб“. А после ще дойде и денят на големия финал.

— Големият финал — повтори Рафаела, изненадана.

Тя очакваше само тяхното пристигане, не беше помислила за това, че като свършат трите седмици, те ще се върнат към техния собствен живот.

Качиха се в таванската стая и Рафаела дълго гледа редиците дрехи на сатенени закачалки, всички старателно прибрани в найлонови торби.

— Само погледни това, Хей. — Тя извади пухкаво сако от лисича кожа и го притисна към бузата си. — Носех го в деня, в който Жулиет

срещна Ръфъс в „Купола“. Тогава носех и червената рокля от Диор. О, Хей, на всяка цена трябва да я облека отново. Тя е любимата ми дреха за всички времена. Мислиш ли, че още ще ми стане? — Тя я намери и я притисна към тялото си и се смръщи, със съмнение, на огледалото. После, в дъното на гардероба, видя истински водопад от сатен. — О, ето я и сватбената ми рокля. Помниш ли, Хей, майка искаше да я боядисам черна, за да мога да я нося като вечерна рокля, но сатенът се оказа прекалено тежък и направо ме дърпаше надолу. Както и съпругът ми — добави тя с усмивка, защото си спомни лицето на съпруга си, докато вървеше към него по пътеката в църквата с допълнителния букет лилии, които да скрият факта, че е бременна, а шлейфът се носеше величествено след нея. Горд, сериозен, без усмивка на лицето, нейният съпруг Анри получаваше това, което искаше — пари, храна, билет за живота.

Фактът, че булката бе млада, очарователна и влюбена — или поне толкова глупава, че да се мисли за такава — не означаваше нищо за него. Рафаела беше преценила правилно изражението на лицето му и беше разбрала, че прави ужасна грешка. В църквата, поставила лилиите върху леко издутия си корем, тя се беше помолила детето да не прилича на него. Но, разбира се, Феликс беше същият като баща си. Тази беше причината тя да обича Ален повече, защото той притежаваше нейната жизненост, нейната страст към живота.

После тя започна да рови в гардероба с мъжките дрехи, които висяха на широки дървени закачалки. Извади тъмносин кадифен смокинг със сатенени ревери, изрязани ниско в стил Едуард.

— Погледни, Хей, някога това беше на дядо ми — каза тя. — Сигурна съм, че ще ти стане. О, Хей, ще изглеждаш прекрасно в него. Моля те, пробвай го.

— Мадам, нямам нужда от смокинга на дядо ви — възрази Хей. — Няма случаи, в които мога да го облека.

— Сега има. Хайде, Хей, можеш да го носиш на празничната галавечеря. — Тя го притисна към тялото му и кимна одобрително. — Много *comme il faut*^[1].

След като цели два часа преглеждаха дрехите с Рафаела, Хей се върна в кухнята, за да премери новия смокинг. Харесваше му начинът,

по който са изрязани реверите. Щеше да го изчетка добре и щеше да го провеси на открито, за да се проветри след всичките тези години стоене в гардероба. Мислеше, че ще изглежда наистина елегантно на последната вечеря.

Междувременно, трябваше да следи работата на жените, които почистваха замъка, и на тези, които помагаша в кухнята. Хранителните продукти бяха складирани, готвачите — наети, менютата — приготвени, организацията за партитата — приключена. Хей и Рафаела бяха подбрали вината, бяха вече разтеглили масата в трапезарията, тя беше готова на нея да поставят най-добрия китайски порцелан и сребърни прибори. По-късно градинарите щяха да потърсят най-съвършените цветя и Рафаела щеше да ги аранжира във високи вази и замъкът щеше отново да се изпълни с техния сладък аромат.

Хей отиде да види кухнята още веднъж. Подът от черно-бели плочки блестеше, както и чиниите и кристалните съдове в старомодните шкафове със стъклени врати. Все още нервен, той отново се качи горе, за да погледне още веднъж стаите за гости.

А Рафаела, доволна най-после, седеше под глицинията на терасата с Мими на коляното си и Луиз, излетната на пода в краката ѝ. Техният любим замък отново дишаше и утре животът щеше отново да потече във вените му.

---

[1] Правилно (фр.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ III СЕМЕЙНАТА СРЕЩА

„Да се влюбиш, е най-великото събитие на света и всички са му подвластни.“

А. Н. Уилсън

ГЛАВА 29

Франи и Клеър слязоха от самолета на летище „Шаря дьо Гол“ и застанаха на опашката за проверка на паспортите, след което дълго време чакаха багажа си. Разбира се, петте куфара на Клеър пристигнаха последни, точно когато вече мислеха, че са се изгубили. После, уморени, се наредиха на опашката за такси и задишаха с пълни гърди парижкия въздух, който беше само бензинови пари и дим от цигари. Качиха се в таксито и поеха през един очарователен квартал, който шофьорът на таксито каза, че се нарича Монпарнас.

— Монпарнас — повтори Франи, очарована. — Клеър, ние наистина сме в Париж, града, в който е живял Пикасо и момичетата са танцували голи във „Фоли Бержер“, а художници и писатели са пиели абсент в „Льо Селект“ и прекалено много вино в „Closerie des Lilas“^[1].

Очаровани, двете загледаха през прозореца и попиваха атмосферата на Париж заедно с бензиновите пари и цигарения дим. Гарата в Монпарнас беше пълна с хора, които като че ли знаеха къде точно отиват — нещо, което Франи и Клеър не можеха да кажат за себе си. Объркана, Клеър буташе количката с багажа си, а Франи стискаше своята единствена чанта. Беше предупредена да се пази от джебчии, както и от ласкатели — мъже, които използвали галския си чар, за да се доберат до чековете на наивните туристки.

Забързаха към перона, от който щеше да потегли влакът за Авиньон. Точно когато влакът спря плавно и безшумно, висока и елегантна млада жена, облечена изцяло в черно, се втурна към тях, като дърпаше за ръката малко момиченце — китайче.

— Коя от вас е Франи Мартен? — залита тя на английски, но с отчетлив френски акцент. — Oui? C'est vous? — Тя погледна настойчиво Франи. — Eh bien, аз съм от пътническата агенция. Трябва да пътувам с това дете до Авиньон, но съм болна от грип и ми е много лошо. Не е възможно да тръгна. — Тя се закашля. — Сега вие ще отговаряте за това дете. Тя ви принадлежи.

И тя побутна детето към Франи, после се завъртя на пети и бързо си тръгна. Всичко се случи толкова бързо, че Франи нямаше време да

зададе какъвто и да било въпрос. Изумена, тя я проследи с поглед. Вървеше бързо през все по-оредяващата тълпа. Видяха я да влиза в кафенето на гарата, да си поръчва кафе и да пали цигара. После се зачете във вестника, явно забравила и за своята отговорност, и за грипа.

— Кучка! — възкликна Клеър, също изумена. После каза: — Упс, съжалявам. — Наведе се и погали момиченцето по главата. — Не исках да кажа точно това.

Шао Лан гледаше втренчено новите си обувки, които бяха черни и блестяха от чистота, но не й бяха много удобни. Краката вече я боляха. Пътуването със самолет й се стори безкрайно, никой не я беше заговорил, никой като че ли не я беше забелязал. Беше седяла с напълно изправен гръб през цялото време, не се осмеляваше нито да яде, нито да пие, защото непрекъснато се питаше как ли ще свърши всичко това и дали някога ще види отново Бао Чу. Плашеше се от шума, страхуваше се, защото беше съвсем сама в непознати места, страхуваше се от онова, което щеше да й се случи — на нея, бедното дете, което дори никой не забелязваше.

Жената, която я посрещна на летището, я стисна толкова силно за ръката, че й причини болка.

— Ела с мен! — каза тя и бързо я заведе при полицаите и другите длъжностни лица.

Те дълго преглеждаха документите й, които тя носеше в найлонова торбичка, също завързана за врата й като табелката с името й, а тя притискаше агънцето до лицето си и се опитваше да се скрие зад него. А ето, че сега жената я беше изоставила с други две непознати жени. Не знаеше къде е, не знаеше кои са те, нито какво ще се случи, но беше твърдо решена да не заплаче. Не искаше да губи кураж пред непознати.

Франи сведе поглед към малкото момиченце, което гледаше обувките си. То беше облечено в палто, което като че ли му беше станало малко още преди година, косата му беше лошо и неравно подстригана. То много приличаше на обърканите и наранени животни, за които тя се грижеше в клиниката. Детето изведнъж хвърли бърз изплашен поглед на Франи и тя видя, че очите му са изумително сини. На табелката беше изписано името Шао Лан Чинг, а в скоби — Мартен.

— Бедното дете, изглежда като едно от онези бездомни деца — каза Франи.

— Тя не е бездомна. Нима не разбираш, че тя е още една от семейство Мартен, която отива на семейната среща?

— О, мили Боже, но, тогава, тя е моя братовчедка! — Франи коленичи и взе брадичката на детето в дланите си. Повдигна лицето му към своето и го погледна в очите. — Здравей, Шао Лан — каза тя нежно. — Аз съм братовчедка ти Франи, а това е новата ти приятелка Клеър. Сега ние ще се грижим за теб. Не се тревожи за нищо.

Обаче Шао Лан продължаваше да гледа мълчаливо към обувките си.

— Мислиш ли, че тя говори английски? — запита Франи със съмнение, а Клеър отговори, че се обзалага, че малката не е разбрала и дума.

Франи хвана Шао Лан за ръката и взе малкия ѝ куфар, удивена от размерите му — в него трудно биха се събрали дрехите и на кукла. Качиха се на влака и се настаниха на удобните седалки, радостни, че най-после са на път. Шао Лан не им обръщаше внимание. Тя затвори очи, когато влакът набра скорост. Всичко, което искаше, беше да си е пак у дома с баба си. Започна да мисли за бягство.

Франи се питаше как ли изглежда замъкът „Дивите рози“, и дали леля ѝ Рафаела ще я хареса и какъв ли ще е животът в едно френско село. Това беше като сън. След няколко седмици всичко щеше да е свършило и тя отново щеше да бъде милата ветеринарна лекарка, доктор Мартен, която прави вноските си по ипотеката навреме и обича домашните любимци на хората, защото няма време да се грижи за собствени. И избягва мъжете, за да не направи нова грешка.

---

[1] Къщурката с люляка. (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Когато влакът най-после спря на гарата в Авиньон, небето беше сиво и заплашваше с дъжд, а студеният вятър обвиваше краката им. Франи закопча палтото на Шао Лан, облече ѝ пуловер, за да предпазва раменете ѝ от вятъра. Гледаше Клеър, която крачеше като разгневена пантера и търсеше колата, която трябваше да ги чака и да ги откара до замъка.

— Това не е добре — каза Франи, която вече трепереше. — Те сигурно са забравили за нас или са объркали датата, или нещо подобно. Ще трябва да наемем кола и да отидем дотам сами.

В агенцията за коли под наем служителката в колосана бяла блуза и копринено шалче с логото на фирмата ги информира, че нямат свободни коли.

— Но как така! — каза Франи, изпаднала в паника. — Моля ви, проверете отново в компютъра си.

Жената провери.

— Е — каза неохотно тя. Може би има нещо. Една кола току-що се е върнала, но още не е проверена и почистена.

— Ще я вземем — каза Клеър. — Само ми кажете къде и ще подпиша.

Тя намигна на Франи, когато подаде кредитната си карта.

След половин час бяха в прекалено малката червена кола, в която миришеше на френски цигари и тежки парфюми. Колата беше толкова малка, че се наложи да сложат повечето от куфарите на Клеър до Шао Лан, наблъскани на задната седалка. Трябваше им цял час, за да открият пътя си сред лабиринта от еднопосочни улици. Като че ли на всички знаци пишеше TOUTES DIRECTIONS^[1], а по което и шосе да тръгнеха, като че ли навлизаха все по-дълбоко в предградията. Като по чудо, защото Франи смяташе, че на Клеър ѝ липсва каквото и да е умение да се ориентира по карта, се намериха на правилното шосе, но дъждът вече валеше толкова силно, че чистачките едва успяваха да работят и по предното стъкло се стичаха истински потоци вода.

— По дяволите! — каза Клеър, после, шокирана, затисна устата си с длан и погледна детето. — Мислиш ли, че тя ме чу? — прошепна на Франи.

— Не можем да знаем. Това дете като че ли никога няма да проговори — каза Франи и се взря уморено в намаляващата светлина на деня. Не знаеше дали това е възможно, но като че ли ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Спря на знака СТОП и колата се занесе вляво. — Ох! — възкликна тя, защото в този момент блесна светкавица и удари гръм.

Шао Лан изпищя и двете се обърнаха, изненадани, за да видят какво има.

— Сега поне знаем, че гласните й струни са в ред — каза Клеър и освети картата с фенерчето.

Надяваше се, че е на правилното шосе. Не бяха минали въобще край бензиностанция, а и никаква къща още не бяха видели. Това място като че ли беше забравено от Бога. Колата отново се занесе вляво, но Франи отново успя да я овладее. После, неочаквано, моторът се задави, колата отново се занесе и падна в канавката. Франи успя да я изкара на шосето, но този път — от другата страна, в грешната посока на движение. Настана дълга тишина. Франи стискаше кормилото с всички сили. Гледаше ужасена през предното стъкло.

— Исусе! — каза Клеър. — Не съм се пазарила така. Сигурна ли си, че това е Прованс?

Франи си помисли, че тя също очакваше безоблачно синьо небе, силна слънчева светлина, миризмите на френската провинция, прекрасния стар замък, храната и виното. Погледна към мрачния пейзаж. Страдаше от разликата във времето и беше изтощена, бяха сред буря, в пустошта.

— Мобилните ни телефони няма да работят тук — каза тя. — Ще трябва просто да изчакаме край нас да мине някоя кола. — Извади два десерта „Сникърс“ от чантата си и подаде единия на Шао Лан, която само извърна глава встрани. — Всичко е наред, малката — каза Франи колкото можеше по-убедително. — Това е американски шоколад.

Клеър отхапа гневно от другия „Сникърс“.

— Господи, Франи, говориш като героите от филмите на четирийсетте — каза тя.

— Това е първото дете, което познавам и което отказва шоколад — каза Франи. — Дали не се чувства зле?

— Надявам се, че няма да повърне.

Клеър облиза шоколада от пръстите си и се почувства по-добре. Видяха светлината на фарове и слязоха бързо от колата, застанаха в средата на шосето и замахаха с ръце над главите си.

— Спрете! Спрете! О, моля ви, спрете! — викаха.

Отново блесна светкавица, след нея изтрещя гръм, двете се прегърнаха и запищяха. Пикапът намали много скоростта и шофьорът подаде сивокосата си глава и сбръчканото си лице през прозореца. От задната част на пикапа до тях долетя сладък аромат.

— Qu'est-ce qui se pasee?^[2] — надвика той рева на вятъра.

— La voiture — arretee^[3] — каза Франи, като си спомни малко от наученото в часовете по френски в училище.

— По дяволите! — Шофьорът слезе, застана под потоците вода и загледа колата им със скръстени ръце, смръщил вежди. — Имате късмет, че не сте останали в канавката. — Къде отивате? — каза той, вече на английски.

Франи отметна мократа коса от челото си.

— Отиваме в Мартен-де-Прованс — каза тя и, изведнъж, той им се усмихна лъчезарно.

— Ah, eh bien, vous etes les Martens, n'est-ce pas?^[4] — Той й подаде ръка и Франи я стисна, като се молеше той да ги покани да влязат в камиона. Но не, той им се представи: — Аз съм Фелипе Алиер и живея в селото. Знам, че бедната мадам Рафаела планира семейна среща в замъка. Eh bien, mesdemoiselles, venez vite.^[5]

Той прекоси шосето, накара Шао Лан да слезе от колата и да се качи в камиона — отпред, до шофьора. Закопча колана и, избърса нежно дъждовните капки от лицето й и затвори вратата. После изтича отново до колата и започна да сваля багажа им. Клеър трепна, като видя скъпите си куфари, оставени в калта и локвите на сред шосето, но нищо не каза. Помогнаха на мосю Алиер да качи багажа им в задната част на пикапа, до пъпешите.

— Добре, госпожи — каза той, — можем да потегляме.

Не се налагаше Франи и Клеър да знаят френски, за да разберат, че ще пътуват отзад, под брезента, при багажа и пъпешите. Качиха се и потеглиха.

-
- [1] Всички посоки (фр.). — Б.пр. ↑
  - [2] Какво е станало? (фр.). — Б.пр. ↑
  - [3] Колата спря. (фр.). — Б.пр. ↑
  - [4] А, добре тогава, вие сте Мартен, нали? (фр.). — Б.пр. ↑
  - [5] Е, добре госпожици, идвайте бързо. (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

На Клеър не ѝ достигаше въздух, затова отметна леко брезента, почти ѝ се виеше свят от сладката миризма на пъпешите, които се търкаляха и блъскаха в краката им.

— Какъв елегантен начин да пристигнем в замъка! — извика тя, за да заглуши гръмотевиците.

Мосю Алиер изкачи някакъв невисок хълм и влезе в малко село. Сърцето на Франи се сви. Пластмасовите столове и маси бяха прибрани и струпани в единия край на терасата на кафенето, от празничните знамена тъжно капеше вода, а плакатът, който трябваше да ги приветства за добре дошли, висеше самотно на площада.

После селото като че ли остана зад тях. Караха по алея, заслонена от дървета. Мокрите листа, раздвижени от вятъра, залепваха за лицата и косите им. Зъбите им тракаха. После мосю Алиер направи завой вляво и вече бяха на алея, от двете страни, на която растяха толкова високи дървета, че върховете им се губеха в мъглата. До езерото, чиято вода беше оловносива, удари светкавица и образува зигзаг над земята. Пред тях се простираше голяма мрачна къща.

Мосю Алиер отвори прозорчето към задната част на пикапа.

— *Alors, le Chateau des Roses Sauvages*^[1] — каза той, заобиколи градината и спря пред каменните стъпала, които водеха към масивната входна врата.

Франи гледаше къщата със съмнение. Беше вече съвсем тъмно. А и вътре като че ли не светеше нито една светлина. Погледът ѝ срещна този на Клеър и двете разбраха, че мислят едно и също. Дали не бяха сбъркали мястото? Франи погледна Алиер, който беше зает да разтоварва багажа им. Може би той беше луд. Може би ги беше довел тук, за да ги убие.

— *Les lumieres ne fonctionnent pas a cause de l'orage* — обясни Алиер. Те го гледаха, без да разбират. — *Електричеството... Пуф...* — Той вдигна ръце във въздуха.

— *Demain tout va marcher.*^[2]

Остави багажа им на стъпалата и отвори вратата на камиона, поклони се учтиво и подаде ръка на Шао Лан. За изненада на Франи, тя я пое и слезе грациозно, след което мълчаливо застана на чакълестата алея. Алиер я погали нежно по главата. После стисна учтиво техните ръце.

— Приятна ваканция, госпожици!

После, с дъждовните капки, които капеха на земята от дългия му нос, той се качи отново в пикала, махна им набързо с ръка и потегли. Пъпешите заподскачаха и скоро той беше в края на алеята.

Франи хвана Шао Лан за ръката. Тя беше студена.

— А какво ще правим, ако няма никого вътре? — прошепна тя на Клеър. — Ако сме пристигнали не там, където трябва?

— Защо шепнеш? — прошепна в отговор Клеър, после се изкикоти.

— Е, мисля, че има само един начин да разберем.

Франи постави пръст на звънеца и го натисна силно.

---

[1] И така, замъкът „Дивите рози“. (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Утре всичко ще работи (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Екна гръм, а Франи натисна отново звънеца. Никой не излезе да им отвори, затова тя заблъска по вратата, като продължаваше да се пита какво ще правят, ако са сгрешили и вътре няма никого. Дори селото им изглеждаше безлюдно. Това място като че ли беше свърталище на призраци. Зад нея, другите две се бяха сгушили до портала. Дори тишината им се виждаше черна. Чуваше се само трополенето на дъждовните капки по земята и скърцането на клоните на дърветата.

Вратата се отвори така неочаквано, че Франи направи крачка назад и втренчи поглед в мъжа, който държеше свещник в ръка.

— О, мили Боже! — прошепна Клеър. — Това да не би да е къщата на Франкенщайн?

— Ah, maintenant. — Хей нарочно говореше на френски, за да ги постави на мястото им. — La Petite Bleu, Mademoiselle Franny, et Madame Clare, je presume? Mais vous etes très en retard — добави той неодобрително. После, като надникна зад гърбовете им в нощта, каза на съвсем нормален английски: — Какво се е случило с колата?

Нервно, Франи обясни, че не ги е чакала кола, че взетата под наем се е повредила и ги е докарал мосю Алиер с неговия пикап.

— Да, мисля, че долових аромата на пъпеши — каза Хей и подуши въздуха, преди да им махне с ръка да влязат вътре. — Добре дошли в замъка „Дивите рози“. Аз съм икономът и се казвам Хей.

Той затвори вратата след тях и течението угаси свещта. Чу се тих шум, последван от ужасно стържене. Клеър изпищя и се притисна във Франи, а точно в този миг часовникът отброи ударите.

— Това е само часовникът — каза Хей. — Антика от осемнайсети век, но е съвсем точен.

— Знаех си, че не биваше да идваме — прошепна Франи, от която калеше вода. Икономът запали отново свещта и се обърна да ги погледне. Зацъка с език, като видя локвичките вода по току-що лакирания паркет. Той вдигна високо сребърния свещник и каза:

— Ще ви покажа стаите.

И отиде до стълбите. Там се спря и погледна назад. Шао Лан не беше помръднала.

— Последвай ме, дете! — каза той строго, но тя отново не помръдна.

Никъде нямаше да отиде. Беше навела глава и превила рамене и го гледаше втренчено със сините очи на семейство Мартен.

— По дяволите! — каза тя високо и ясно.

Клеър едва се сдържа да не се изкикоти.

— Първите думи на бебето — прошепна тя.

Икономът сякаш насочи дългия си нос към нея, поставил едната си ръка на хълбок, с наклонена на една страна глава.

— Е, не сме ли ние една малка дама? — каза той, после се обърна и тръгна по стълбите. — Последвайте ме, моля, и вземете детето със себе си — каза той, като прикри усмивката си.

Те го последваха нагоре по красивото стълбище, украсено богато с дърворезба, започнаха да разглеждат картините и мраморните статуи, поставени в нишите, почувстваха колко мек е килимът под краката им, но все още бяха нервни, защото в голямата къща цареше дълбока тишина. Хей спря пред огромни двойни врати. Отвори ги със замах.

— Шао Лан — каза той и отстъпи встрани, за да им позволи да видят красиво осветена от свещите стая с червена дамска на огромното легло и тежки червени копринени завеси, — баба ти пожела да те настани в Червената стая, защото знае, че за китайците червеният цвят е специален и означава щастие и благосъстояние.

Шао Лан разбра какво ѝ каза, но не разбираше защо той говори за баба ѝ. Питаше се дали Бао Чу не е тук. Дали щеше да я види скоро? В нея се разгоря надежда. Франи я хвана за ръката и я въведе в стаята. Показа ѝ колко удобно е леглото, после двете коленичиха, за да почувстват колко мек е белият пухкав килим. Обаче по лицето на Шао Лан не се изписа никаква реакция. После Хей и свещникът, който той държеше, се спряха пред следващата врата.

— Някога това беше стаята на самата мадам Рафаела — каза той гордо. Двете гледаха с възхищение, граничещо с благоговение, будоара, издържан в зелено и бяло. — Мадам поиска да го даде на мис Франи. Каза да ви предам, че се надява тук да сте толкова щастлива, колкото е била някога тя.

Като влезе в стаята, Франи долови лекия аромат на мимоза. Внезапно течение раздвижи копринените завеси. По гръбнака ѝ полазиха тръпки, но не на ужас, а на вълнение. Беше готова да се закълне, че познава тази стая.

Отново последваха Хей и свещника до следващата стая. Беше спалня, издържана в бяло, която, изглежда, стоеше непокътната от двайсетте години на миналия век.

— Това е стаята на мис Клеър — каза Хей. — Някога беше на майката на мадам и тя се надява, че мис Клеър ще помогне да се промени атмосферата в нея, да се изгони нейният призрак.

Двете втренчиха погледи в него при произнасянето на думата призрак и той се подсмихна.

— Това е само начин на изразяване, нали разбирате. Тук няма призраци. Познавах много добре майката на мадам и се съмнявам, че би искала да обитава тук като призрак. По-вероятно е да бъде намерена в казиното на хотел „Де Париж“ в Монте Карло.

— Сатен — каза Клеър, отиде до леглото и погали с любов кувертюрата, която го покриваше. — И всичките тези огледала. Погледнете само среброто и хрома. О, Господи, като че ли е правена за мен!

— Вечерята ще бъде сервирана в девет часа — информира ги Хей, застанал на прага. — Мадам Рафаела винаги се облича за вечеря. Моля ви, бъдете точни.

После, очевидно приключил със задълженията си, той взе свещника със себе си и ги остави.

ГЛАВА 33

Шао Лан отказа да влезе в Червената стая. Седна в края на леглото на Франи с провесени крака. Клеър беше отишла в стаята си, която смяташе за истинска фантазия, за да се приготви за вечеря. Навън вятърът все още ревеше в клоните на дърветата, гръмотевиците трещяха.

Франи заговори окуражително на изплашеното и мълчаливо дете, помогна му да се съблече, после я накара да влезе под душа и се погрижи тя да се изкъпе добре. После я загърна в пухкава хавлия и детето отново се сгуши на леглото.

Франи въздъхна. Знаеше какво трябва да прави, когато ставаше въпрос за животни, но не и за малки деца. Облече се набързо, остави косата си свободно пусната и се напръска с парфюма, който миришеше на свежи цветя. Погледна се в огледалото, въздъхна и помисли, че все пак май щеше да е по-добре да беше оставила Клеър да я заведе да пазаруват.

После отвори куфара на Шао Лан и втренчи поглед, шокирана, в съдържанието му — няколко чифта износено бельо, няколко чифта чорапи и чиста блуза. Отново въздъхна, помогна на Шао Лан да се облече, загърна я със своя син, плетен на една кука, шал с надеждата, че така ще придаде малко веселост на ужасните дрехи на детето.

Влезе Клеър, която едва съдържаше радостното си вълнение, елегантна, както винаги, в съвършената си дантелена черна рокля за коктейли. Втренчи поглед в момичето в чистата бяла блуза и поизмачкана сива училищна пола, после във Франи. Вдигна отчаяно вежди.

— Само това имаме — обясни й Франи и благодари на Бога, че няма време Клеър да започне да спори.

Античният часовник отброи девет удара, докато слизаха по стълбището, в чието подножие ги чакаше Хей. Франи държеше Шао Лан за ръката. Изведнъж изпита нервност, защото все пак щеше да се срещне с единствения друг член на семейството си — истинското си семейство.

Макар да чу ударите на часовника, Рафаела остана седнала пред тоалетката с огледалото. Помисли си, че онова, което се говори за светлината на свещите, е мит и че тя е като всяка друга светлина. Не можеше да скрие огромните сенки под очите, нито бръчките около устата. Жената има нужда от розова светлина с кехлибарен оттенък и тя да попада под съвършен ъгъл, за да изглежда добре. Особено на нейната възраст.

Но жените, с които щеше да се срещне, бяха млади и щяха да са красиви на каквато и да е светлина. Хей ѝ беше казал, че приличат на двойка удавени мишки, но били „обещаващи“. Тази дума от устата на Хей означаваше, че наистина изглеждат добре. Тя се засмя, като чу какви са били единствените думи на Шао Лан.

— Бедното дете, очевидно много се страхува — каза тя, а Хей отговори, че веднага е познал, че тя е Мартен — не само по очите, но и по темперамента.

— Но никога не съм чувал такива от вашите уста, когато бяхте на тази възраст, мадам — каза той.

Като гледаше отражението си в огледалото, Рафаела помисли: „Ах, Хей, само да знаеше какви думи говорех на Лукас в леглото в онези, огрени от Луната, нощи, докато телата ни лежаха преплетени в мрака!“

Тя разтърси глава. Сега не беше време да мисли за Любовника. Гостите я чакаха. Тя забодее с рубинена фиба яркочервен хибискус в сивия си кок, напръска се с парфюма с аромат на мимоза и отиде да се огледа във високото огледало.

Роклята от Диор от червен шифон прилепваше към раменете и гърдите и падаше свободно като водопад до глезените ѝ. Тя прокара длани по нея, доволна, че ѝ прилягаше така добре, както в деня, в който я беше купила. С нея беше обула копринени обувки със заострени върхове от 1960 година. Въпреки болката, твърдо беше решила да ги носи тази вечер, защото те я караха да се чувства отново млада.

— Суетата не е нещо хубаво, когато жената е стара — каза тя на огледалото. — Но май никога няма да се отърва от този порок.

Сложи дълга рубинена огърлица на врата си, оправи сатенения шал върху раменете си, взе бастуна си и отиде бавно до вратата.

Беше настъпил големият миг. Най-последно щеше да се срещне с новото си семейство. Надяваше се, че те ще я харесат.

ГЛАВА 34

Облечен в смокинга на дядо й, Хей приличаше на герой от филмите на Остин Пауърс. Той стоеше в подножието на стълбите и гледаше как гостите слизат по него.

— Добър вечер, дами, мадмоазел — каза той, решен отново да се престори, че говори много малко английски, с надеждата, че те може да кажат нещо недискретно и той да разбере какво всъщност мислят.

После ги придружи до големия салон. Буйни огньове горяха в двете огромни камини, разположени в двата противоположни края на стаята, чийто завеси бяха от тафта в тъмножълт цвят. Горяха дузина свещи, отразени от голямото венецианско огледало, поставени в кристални свещници. Френските прозорци, които водеха към терасата, бяха решително и твърдо затворени срещу бурята, но вятърът блъскаше силно и жестоко по тях, та завесите трептяха.

Сигурна и на топло, Франи изведнъж се почувства напълно доволна. Това беше първото място, на което се чувстваше наистина „у дома“.

— Мога ли да ви предлага малко шампанско? — запита Хей и им показа бутилката, завита в бяла ленена кърпа, така че да е сигурен, че са видели надписа „Круг“ и годината на производство.

Искаше да ги впечатли. Разбира се, Франи не знаеше в коя година реколтата е била добра и в коя — лоша, защото нямаше много възможности да пие шампанско, но Клеър знаеше повече по въпроса и се усмихна на Хей с възхищение. Стояха мълчаливи, заедно, до силните пламъци и отпиваха от шампанското. Франи мислеше, че това е най-вкусното и приятно нещо, което някога е опитвала. Колко малки и лишени от значение й се струваха сега нейната къща и нейните скъпи на сърцето й евтини мебели, купени на разпродажби, сравнени с това великолепие. Прадядо й е бил роден тук и ако нещата бяха по-различни, това можеше да бъде домът на баща й, може би дори неин. Изпълнена с любопитство, тя гледаше снимките, правени отдавна, поставени в рамки, на групички хора, застанали на входните стъпала на замъка, и се питаше кой ли от тях е прадядо й.

Сигурно всичко в тази къща имаше своите спомени, мислеше тя, докато докосваше изящната маса — всяка маса, всеки стол, дори диванът, тапициран с избелял зелен бродат. Ако само стените можеха да говорят, със сигурност щяха да разкажат много истории — на семейни събирания, рождени дни, кръщенета, сватби, кавги и любовни връзки. Питаше се какво ли се е случило, че е разделило семейството.

Хей ги беше оставил сами, вятърът беше намалил силата си и в тишината те чува тропота на копита. Неочаквано, изведнъж, френските прозорци се отвориха и вятърът отново запищя в ушите им, завесите се разлюляха, всички свещи угаснаха. В сивия полумрак, край тях препуснаха черен кон и ездач с пелерина и качулка.

— Обзалагам се, че това е призрак — каза Клеър и побърза да затвори прозорците. — Това място е като Спящата долина.

Миг след това се отвориха вратите към коридора и там застана „призракът“, от пелерината му капеше вода. Това беше от онези пелерини, които носеха австралийските собственици на ранчо, за да се предпазват от дъжда. Той свали широкополата си шапка и на килима „Обюсон“ се образува малка локвичка, после им се усмихна широко и лъчезарно.

— Здравейте — каза този „призрак“ на австралийски акцент. — Аз съм Скот Харис и отговарям за винарната на Рафаела. Надявам се, че сте добре. Бурята си я бива.

Франи и Клеър го погледнаха за втори път и го видяха по-добре. Беше висок и строен, със загоряло лице и пясъчноруса коса. Клеър се усмихна и смушка Франи.

— Хей, момиче — прошепна тя, — бива си го, а?

— Съжалявам, дами — каза им Скот със слънчевата си усмивка, — но електричеството няма да бъде включено до утре сутринта. За нас тази вечер ще светят само свещи.

Тъй като Франи, изглежда, беше загубила ума и дума, Клеър се представи.

— Аз съм Клеър Маркс — каза тя и стисна мократа му длан. — А това е Франи Мартен. Малката пък е Шао Лан Чинг Мартен.

— Семейството отново се събра — каза Скот, докато Хей поемаше мократа му пелерина. — Много се радвам да се запозная с всички вас — добави Скот и отиде да стисне ръката на Франи.

Шао Лан скри лицето си в пухкавото агънце играчка. Той коленичи до нея и нежно взе дланите ѝ в своите.

— Хей, красиво момиченце, не се страхувай. Това е само буря — каза той.

Над главата му, погледът на Франи срещна този на Клеър и двете се усмигнаха. Незабелязана, Рафаела стоеше на прага и ги наблюдаваше. Кучетата бяха легнали на пода до нея, замълчали, неспособни да издадат и звук, стреснати от присъствието на толкова много хора в салона. Първо я забеляза детето. Втренчи в нея погледа на дълбоките си сини очи и Рафаела позна в нея очите на Мартен. Беше приятно развълнувана. Внучката ѝ беше толкова дребничка, слабичка и уплашена, че тя вече я обичаше силно. Усмигна се в отговор, но Шао Лан отново скри лицето си в пухкавата играчка.

Рафаела погледна високата жена с дългата руса коса и разбра, че тя трябва да е Франи. Каква красавица беше само с тази руса като пшеница коса и прасковена кожа. Тя имаше вид, който подсказваше искреност, уязвимост и неочаквана нежност. Беше висока и стройна като всички от семейство Мартен, но липсата на стил у нея определено не беше наследена от това семейство.

А тъмнокосата жена беше приятелката ѝ Клеър. Интересно лице, помисли Рафаела, докато я изучаваше с поглед — елегантна, самоуверена, модерна красавица. Или поне такова впечатление създаваше. Но под тази лъскава външност Рафаела долови и нещо друго. Тъга може би? Както и да е, двете бяха млади и прекрасни и животът беше все още пред тях. Тя въздъхна, като си спомни колко бързо бяха минали годините за нея.

Отказа да се подпре на бастуна си и се изправи висока и горда, великолепа в червената рокля и рубините, с цветята в косата си.

— *Bonsoir, mes cheres amies* — каза тя с niskия си приятен глас. — Добре дошли в замъка „Дивите рози“.

Те се обърнаха към нея и се усмигнаха.

— Трябва да се извиня заради ужасната буря и липсата на електричество. Надявам се, че Хей се е погрижил за вас.

Скот побърза да отиде при нея и да я хване за лакътя, за да ѝ помогне. Целуна я по бузата и прошепна:

— Изглеждаш великолепно.

С което я накара да се засмее, докато влизаше в стаята. Погледът ѝ срещна този на Франи и двете като че ли установиха невидима връзка, която можеше да преодолее десетилетия, векове, континенти. Това беше разпознаването на две близки души, свързани с минало, макар и неизвестно на Франи. Рафаела въздъхна тихо от облекчение. Всичко щеше да е наред.

— Много се радвам да се запозная с теб, Франи — каза тя.

— И аз съм много щастлива да се запозная с теб, лельо Рафаела — отговори тя.

— Тогава ме целуни, дете — каза тя и я прегърна здраво.

После отстъпи назад и хвана брадичката на Франи в шепата си. Дълго гледа лицето ѝ.

— Имаш усмивката на дядо си — каза тя. — Той беше красавец и ти също си прекрасна.

Франи се изчерви и представи Клеър.

— Още една красавица — каза Рафаела с усмивка. — Добре дошла в дома ми, Клеър. Надявам се, че ще се радвате на престоля си тук. Когато бурята свърши, ще видите колко съм щастлива да живея в това прекрасно място.

Накрая тя се обърна към внучката си. Шао Лан беше изтървала играчката и я гледаше втренчено, озадачена.

— Шао Лан — каза тя нежно, — аз съм твоята френска баба и много се радвам да те видя.

Обаче погледът на детето се стрелна разтревожено край нея и Рафаела разбра, че тя търси „истинската“ си баба. Хвана я за ръката и отиде да седне до огъня. Знаеше, че Шао Лан говори малко английски. Обърна се с лице към нея. Като говореше бавно и ясно, тя каза:

— Погледни ме, Шао Лан. Знаем, че баба ти Бао Чу е в Шанхай и че ти я обичаш много. Но всяко малко момиченце има две баби. Бао Чу е твоята китайска баба, а аз съм твоята френска баба. Твоят баща е мой син. Разбираш ли ме, мила моя? — Детето стоеше мълчаливо, очевидно не разбираше. Рафаела продължи: — Ще те наричам „малката ми“ и ще седиш до мен на вечеря. Можеш да ядеш каквото пожелаеш, и да оставиш в чинията си онова, което не харесваш. Съгласна ли си?

Шао Лан отново гледаше втренчено обувките си и Хей въздъхна. Мислеше, че тук нещата ще вървят трудно, и наля шампанско на

Рафаела и Скот, а после и на себе си. Застана до Рафаела и загледа гостите с „кралския“ си поглед.

— Добре дошли, мое ново семейство — каза Рафаела и вдигна чашата си към тях. — Искам да ви благодаря, че изминахте целия този път, за да направите една старица щастлива. Ще направя всичко по силите си, за да бъде престоят ви приятен и дълго да си спомняте за него.

ГЛАВА 35

Настана внезапно раздвижване навън, в коридора. Залаяха кучета, по входната врата се заблъска, вятърът отново зарева из цялата къща, пламъците на свещите отново затрепкаха колебливо.

— Мими, Луиз! — извика предупредително Рафаела, но те вече тичаха към вратата.

Секунди по-късно чува ръмжене и пронизителен, тънък лай.

— Това са кучетата на Жулиет — каза Хей примирено и излезе в коридора.

Луиз и Мими бяха седнали на хълбоците си, а малките кученца на Жулиет лаеха триумфално по тях. Четвърто куче стоеше до вратата и ги гледаше с отегченото изражение на уличен помияр, който знае всичко за истинския живот и истинските битки.

— О, оставете ги на мира, милички! — долетя ясно гласът на Жулиет от входната врата. — Не се тревожи, Хей — добави тя. — Това е само шоу, няма да ги убият.

— Ако го направеха, щяха да станат много непопулярни тук — каза Хей. — Добре дошли, мадам. Пристигнахте в обичайния за вас стил, виждам.

И веселият гръмогласен смях на Жулиет се понесе в коридора. Тя се спря да целуне Хей по двете бузи, искрен знак на привързаност, и влезе величествено в стаята.

— И аз се радвам да видя, че въобще не си се променил, Хей. Все същият стар деспот си — каза тя, докато той отиваше да донесе багажа ѝ, който, беше сигурен, беше цяла планина. — О, ето я и моята Рафаела. О... милата ми!

Тя се спря, за да огледа по-добре приятелката си.

— Ни най-малко не си се променила — каза Рафаела и прегърна здраво Жулиет. — Освен в обиколката на талията — добави тя и Жулиет се усмихна широко. — Живееш прекалено добре или ти липсва любов — прошепна тя и двете се засмяха, защото си спомниха как в миналото споделяха тайните си.

— Това грозно куче твоето ли е, Жулиет? — запита Рафаела, като забеляза помияра, който стоеше спокойно в ъгъла.

— Мое? Не, това е кучето на Джейк. Престъпник.

Франи вдигна глава изненадана. После реши, че вероятно не е чула добре името. Усмихна се, като гледаше Жулиет, която сякаш огряваше смълчаната къща с червената си коса и яркозелен кафтан.

— А сега, мила моя — каза Жулиет с високия си шепот, така че всички я чува, — къде са внучката и племенницата ти?

Франи пристъпи напред.

— Аз съм Франи, племенницата.

— А аз съм Жулиет, стара приятелка. — Жулиет я гледа дълго, преценяващо. — Знаеш ли, имаш красиви очи и много ще ти отиват сенки на клепачите — каза тя. — Имам съвсем подходящи. Напомни ми да ти ги дам назаем утре. — Тя докосна леко ръката на Франи. — И косата ти е прекрасна, напълно естествена, разбира се, докато моята отдавна е боядисана. Предполагам, че трябва да направя като Рафаела — да я оставя да посребрее, но сърцето ми е прекалено младо, за да позволи това. На мен няма да ми подхожда така, както на нея. Рафаела винаги е елегантна. С тъмна или сребърна коса, няма значение, тя винаги е красавица. Както и ти, мила — добави тя замислено.

Франи се изчерви и побърза да представи Клеър. Жулиет огледа и прецени и нея. Помисли си, че това е жена, която познава живота и знае коя е, жена, която знае какво има, макар може би то да не е онова, което търси. Интересна жена всъщност. А после дойде ред и на Шао Лан.

— А това е внучката ми, Шао Лан — каза Рафаела, като я хвана за ръката и се усмихна щастливо.

Жулиет се наведе, за да огледа и нея.

— Тя е още малка, но не може да се сбърка, че е от семейство Мартен — каза тя. — Още една красавица. — Тя въздъхна. — Знаеш ли каква късметлийка си, Рафаела? Моите внуци наследиха външния вид на дядо си, а не моя. Те са от рода Лаборд чак до зъбите, чиято поддръжка ми струва цяло състояние по зъболекари. Всички имат големи глави и дълги, слаби крайници. Докато ти, Шао Лан — тя целуна студената буза на момичето, — обещавах някой ден да станеш ослепителна красавица, въпреки тези ужасни обувки, които сигурно ти

стискат. Хайде, сладката ми, дай на леля Жулиет да ги събуе. — И тя коленичи и разкопча катарамите им.

— Благодаря — каза Шао Лан учтиво.

Франи и Клеър подскочиха.

— Тя проговори! — каза Клеър в мига, в който влезе Хей, превит под тежестта на два огромни куфара „Вютон“.

— Това означава ли, че тя обикновено не говори? — запита Жулиет изненадана.

— Вярвам, че единствените други думи на детето бяха... Е, няма значение, не са от такова естество, че да бъдат повторени. — Хей остави куфарите с трясък на пода.

Зад него в стаята влезе Джейк и остави още два куфара на пода. Франи ококори очи. Светът застина, Земята сякаш спря да се върти. Тя втренчи поглед в Джейк, почувства как горещината се издига по гръбнака ѝ и зачервява бузите ѝ. Какво ли правеше той тук?

Онемяла, тя загледа как Джейк притисна Рафаела в прегръдките си.

— Знам, че ще ме настаниш в моята стая — избумтя гласът на Жулиет, която тръгна към стълбите, като че ли беше идвала тук миналия уикенд, а не преди двайсет години.

— Разбира се — каза Рафаела. — Освен това, ти ще забележиш какво е качеството на шампанското.

— Радвам се да видя, че нищо не се е променило! — извика тя от стълбите.

Кучетата ѝ я следваха отблизо, както и Хей, а зад тях, очевидно влюбени, вървяха Луиз и Мими. Но Франи не гледаше тях. Джейк отиде при нея. Подаде ѝ ръка. Тя не ѝ обърна внимание.

— Е, здравей отново — каза той.

Тя го погледна с присвити очи. Погледът ѝ беше студен и твърд като стомана.

— Какво правиш тук? — запита го студено.

— Рафаела ме покани. Когато ми каза, че ще дойдеш, но тя не те познава, реших, че е по-добре първо да се запозная с теб.

— Разбира се — каза Франи. — Трябвало е да ме провериш, да се увериш, че съм достатъчно добра да се срещна с членовете на семейство Мартен и че няма да преследвам парите им. Е, поне не

излъга за кучето — каза тя, обърна се и се отдалечи на треперещите си крака.

Не знаеше дали да избяга, да започне да пици или просто да го удари и да свърши с всичко това. Всъщност ръката ѝ вече беше свита в юмрук. Как е могъл, как се е осмелил да прави любов с нея, като всъщност само е искал да види що за човек е. По същия начин големите компании проверяваха хората, преди да ги наемат на работа. „Копеле“, помисли си тя, като едва успяваше да сдържи сълзите си на яд. По дяволите, нямаше да плаче заради него. Дълбоко унижена, тя се върна в салона, отиде до огъня и се опита да стопли изведнъж премръзналите си ръце.

Клеър, която още беше в коридора, гледаше втренчено след нея. Изумена, тя се обърна към Джейк.

— Какво беше това?

Той ѝ подаде ръка.

— Ти сигурно си Клеър. Аз съм Джейк Бронсън. Надявам се, че поне ти ще стиснеш ръката ми.

— Клеър Маркс.

Тя не бързаше да пусне ръката му. Като го гледаше в очите, си мислеше: „Какъв привлекателен мъж“. Може би носеше отпечатъка на времето и слънцето, но тя харесваше такива мъже.

— Ах! — каза Джейк, като си спомни за Маркс. — Тогава, ти си... Ти трябва да си...

— Другата жена. — Довърши тя изречението вместо него и двамата се засмяха.

Клеър вирна брадичка, усмихна се, започна да флиртува с него. Помисли си: „Този тук е от тези, които създават проблеми. Какво стана с мъжа, който щеше да се грижи за теб? Нали само на такива мъже щеше да обръщаш внимание? А ето, не отново го правиш, Клеър.“ Само че се усмихна лъчезарно и каза:

— Радвам се да се запозная с теб, Джейк.

— Да се присъединим ли към другите? — запита той и ѝ предложи ръката си.

Тя го хвана под ръка и се почувства като булка, докато двамата влизаха в салона. Хей се беше върнал при тях и наливаше шампанско в чашите. Жените от селото също бяха тук и се усмихваха, облечени в най-новите си и хубави черни рокли с бели престилки от органдин. И

сервираха специалните ордъври на Хей. А главните блюда щяха да са още по-вкусни и изискани.

ГЛАВА 36

Дългата махагонова маса в трапезарията беше подредена с най-добрия китайски порцелан, чинии от „Лимож“, обточени с кораловочервени и зелени кантове, и стъклени чаши със столче „Бакара“. Колосаните ленени кърпи бяха със сложно избродиран монограм „М“, а сребърните прибори бяха толкова стари, че шарките по тях почти не се забелязваха. В центъра на масата бяха поставени диви рози, които Рафаела сама беше набрала от градината и подредила в ниски сребърни купи, преплетени с гирлянди зеленина. В друга купа беше набрано и поставено грозде от лозята на Мартен.

Стаята беше изпълнена с аромата на рози и восъчната миризма на свещите, чиито пламъци трепкаха, тъй като поривите на вятъра навън бяха още толкова силни, че раздвижваха въздуха вътре. Френските прозорци бяха заключени и тежките копринени завеси — спуснати. Вътре беше светло, уютно и топло.

Хей обикаляше около масата и наливаше от специалното вино на Мартен. Показваше на всеки поотделно красивия етикет. В очите на Рафаела имаше сълзи, защото не беше пила от това специално „Cuvee“ от сватбата си. Тя каза, очарована, че то има аромата на диви цветя, че е копринено меко на езика и оставя леко тръпчив вкус след това. Направи комплимент на Скот за него.

Рафаела седеше начело на масата, усмихната. Хей не я беше виждал такава от години. Може би за първи път от доста време насам тя мислеше за настоящето, а не за миналото. Шао Лан седеше от лявата ѝ страна и гледаше втренчено, но с празен поглед, чиниите, отрупани с храна. Изражението на лицето ѝ беше невъзмутимо и не подсказваше за бурята, която бушуваше в душата ѝ.

Рафаела забеляза изражението ѝ, правилно прецени какво мисли тя и изпрати Хей в кухнята да донесе клечките за хранене, които използваше, когато вкъщи имаха пакетирана китайска храна. Когато ги видя, очите на Шао Лан грейнаха и тя дори се усмихна, когато Хей нарязва месото ѝ.

Джейк седеше от дясната страна на Рафаела, а до него — Клеър. Франи седеше от другата страна, срещу тях, до Скот, а Жулиет доминираше над другия край на масата. Кучетата ѝ лежаха около нея, Мими и Луиз пък лежаха зад стола на Рафаела. Престъпник кръжеше около вратата и изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избяга.

Между Франи и Джейк се усещаше напрежение, което сякаш витаеше над масата. Той се опитваше да улови погледа ѝ, но тя избягваше да го погледне. И той разбра, че здравата го е загазил. Изведнъж пожела никога да не я беше срещал, онази нощ никога да не се беше случвала, защото тогава щеше да може да започне всичко от самото начало. По дяволите, той избягваше връзките през всичките тези години, а когато най-после се подаде, вижте какво стана.

Неочаквано, Скот каза на Клеър:

— Сигурен съм, че съм ви виждал някъде и преди.

Клеър, която до този момент беше весела и отпусната, изведнъж застина.

— Никога не съм била в Австралия — каза тя студено.

Скот я погледна изненадан.

— Може би сме се срещали в Сан Франциско — настоя той. — Работих в Напа две години.

— Съжалявам, аз съм от Джорджия — каза Клеър и го изгледа толкова студено, че той се извърна, смутен, и се концентрира върху храната си.

Като ги наблюдаваше всичките, Хей със задоволство помисли, че започва да се чувства като едно време — партито беше обещаващо. Интригата витаеше във въздуха. Жулиет говореше с Франи за кучета и за работата на ветеринарния лекар.

— Аз не бих могла да живея без любимите си кучета — каза тя и позволи на едно да скочи в скута ѝ и да подуши чинията ѝ. Другите две бяха зад стола ѝ и драскаха по него с ноктите си.

— Но, Жулиет, нима кучетата трябва да присъстват и на вечерята ни? — въздъхна Рафаела, а Жулиет само се засмя с топлия си гръмогласен смях.

— Недей да задушаваш хората прекалено много, мила. Моите малки само се интересуват какво яде майка им. Това е съвсем нормално. Освен това, те са били във всички големи и изискани ресторанти. Защо да не могат да правят същото и тук?

— Защото съсипват моя стол, тапициран с брокат.

— Столовете не са вечни — идват и си отиват. Приятелите остават — каза Жулиет. — Това, което има значение, е колко си щастлива, че тези прекрасни млади хора седят до теб на масата.

Рафаела подпря брадичка на ръката си и се усмихна, защото думите на Жулиет винаги попадаха право в целта. Както обикновено, тя беше права.

Джейк опита отново.

— Е, как си, Франи? — Тя го изглежда студено и на него му се прииска да не си беше правил труда.

— Добре съм, благодаря — каза Франи също толкова студено.

— Надявам се, че лилиите са ти харесали.

— Красиви бяха. Нямах обаче възможност да ти благодаря.

— Нито аз — каза той многозначително.

— Не знаех, че вие двамата сте се срещали и преди — каза Клеър изумена, защото Франи не ѝ беше споменавала за Джейк. Освен това, тя искаше да знае дали Джейк е свободна територия, или Франи има претенции към него.

— Познанството ни е кратко и съвсем бегло — каза Франи.

— Разбирам — каза Клеър, но всъщност нищо не разбираше и се питаше какво, по дяволите, става.

Без да забелязва прехвърчащите искри, Рафаела седеше начело на масата и се усмихваше с онази усмивка, която Хей така обичаше и така добре познаваше от отминалите дни.

— Сега ще предложи нов тост — обяви тя. — За Хей, моя стар приятел, без когото не бих могла да преживея всичките тези години.

— За Хей! — съгласиха се всички с усмивка.

И точно в този момент се отвориха големите двойни врати. Вятърът нахлу вътре, загаси свещите и върна обратно черния дим от комина. Чуха стъпки да прекосяват коридора, после се отвориха вратите към трапезарията. На прага застана мъж, загледан в тях. Носеше шит по поръчка костюм и правени на ръка обувки. В косата му имаше сребърни нишки, а леко гърбавият нос му придаваше арогантен вид. Очите му бяха сериозни, но на устните му играеше подигравателна усмивка.

Рафаела извика тихо и се отпусна назад в стола си. За миг си помисли, че вижда сина, когото беше заровила само преди няколко

седмици.

— Боже мой! — каза тихо Жулиет. — Блудният син се завърна.

— Е, майко — каза Ален Мартен, — няма ли да поздравиш отдавна изгубения си син? Чух, че си изпратила Джейк да ме търси, така че си дойдох у дома.

Джейк веднага скочи на крака и застана до Рафаела. Хей застана пък до него и втренчи поглед в Ален, сякаш го предизвикваше да направи поне едно движение...

— Не е ли странно, как аз и Феликс започнахме повече да си приличаме, когато остаряхме? — каза Ален с все същата присмехулна усмивка. — Както виждаш, имаме същият скъп и изискан вкус, същите шити по поръчка костюми, правени на ръка в Англия обувки. Няма нещо, което и аз, като Феликс, да нямам. Не се ли гордееш с мен, мамо?

Рафаела все така мълчеше. Той отиде при нея и я прегърна.

— Добре дошъл у дома, Ален — каза тя най-последно.

Над рамото ѝ, Ален се усмихна подигравателно на Хей и Джейк. Беше спечелил.

ГЛАВА 37

Франи също улови триумфалния поглед на Ален. Ставаше нещо странно и тя инстинктивно разбра, че то не е добро. Джейк също го знаеше. Точно затова беше скочил и застанал до Рафаела, готов да я защити. Франи, с лека ревност и завист, си помисли, че сигурно е хубаво да имаш Джейк Бронсън изцяло на своя страна. После изведнъж, разбра, че Рафаела е била първата истинска любов на Джейк. Разбира се, ето защо той беше тук, в замъка, ето защо я защитаваше. Сега всичко добиваше смисъл.

Ален подаде ръка на Джейк, но Джейк само го изгледа студено в отговор. Ален се усмихна широко.

— Сигурен съм, че не можеш да откажеш да стиснеш ръката ми. Не виждаш ли, че всичко е простено й забравено?

— Аз никога няма да забравя — каза Джейк. — Нито Феликс.

— Но Феликс вече не е с нас и не може да се оплаква. Само ти, Джейк. И Хей, разбира се. — Ален се обърна към иконома, който, с неразгадаемо изражение на лицето, стоеше до Джейк. — А ти как си, Хей? Без съмнение, още се грижиш за нещата тук. Е, разбира се, сега, след като съм у дома, всичко това трябва да се промени.

Той не подаде ръка на Хей, но Хей и без това вече му беше обърнал гръб още преди да е довършил изречението.

— Мамо, наистина трябва да научиш персонала си на по-добри маниери — каза Ален със същата дразнеща усмивка, която караше Джейк силно да стиска устни. — Е, да видим, кой още е тук? Жулиет, разбира се. — Той отиде и застана зад стола ѝ. Постави длани на раменете ѝ и леко ги стисна. — Обзалагам се, че Ръфъс все още ти липсва.

Тя отблъсна ръцете му.

— Не си се променил много, Ален. Както виждам, все още обичаш да играеш игри.

— Какво? Няма ли да ме приветстваш с „добре дошъл у дома“? Хайде, Жулиет, ти винаги си била моя приятелка.

— Бях приятелка на майка ти. Виждам с какво е трябвало да се примирява от твоя страна.

— А това е новият управител на винарната — каза той и подаде ръка на Скот. Като не знаеше какво става, Скот я пое. — Сега, след моето завръщане, ще трябва да направим някои промени — каза му Ален. — Станал съм истински познавач на виното, така да знаете. Мисля, ще откриете, че съвсем точно знам какво правя. И ти ще го забележиш, Скот, когато отново поема контрола над винарната.

Погледът му, пълен с възхищение, се спря на Франи.

— Ах, ти сигурно си някоя от отдавна изгубените членове на семейството — каза той с копrien глас. — Казваш се Франи, нали така? — Той погледна дълбоко в прекрасните ѝ очи, после поднесе дланта ѝ към устните си и я целуна, без да бърза.

Франи се питаше защо във въздуха се усеща такова напрежение. Защо Джейк гледа Ален с присвити очи? Защо лицето на Хей е така изострено?

— Красива си, Франи — каза Ален като продължаваше да държи ръката ѝ. — Като всички жени от рода Мартен. Защо работиш като ветеринарен лекар, когато лесно можеш да си хванеш богат съпруг, който да те обсипе с бижута и кожи, да разполагаш с големи апартаменти и частни самолети?

— Предпочитам да работя. Обичам работата си — каза тя студено.

Той заобиколи масата и отиде при Клеър, която го гледаше предпазливо, внимателно. Той постави длан под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето.

— Клеър — каза ѝ тихо. — Аз те познавам. Трябва да поговорим по-късно.

Тя го гледаше втренчено, силно изненадана. Накрая Ален се обърна към детето, което сякаш беше замръзнало на мястото си и го гледаше уплашено, с ококорени очи, стиснало силно пръчиците за хранене. Той обърна стола на момиченцето така, че то да е с лице към него, приближи лицето си на сантиметри от нейното и започна внимателно да го изучава. Имаше нещо неприятно в начина, по който прокара пръсти по малкото му носле, по извивката на горната устна, по дължината на стройното вратле, в начина, по който проследи

очертанията на затворените му очи и докосна черната ѝ коса. После той се засмя.

— Мамо! — извика той. — Искам да те запозная с дъщеря си. О, да, тя е мое дете. Виждаш ли колко се гордея с нея? И ти ще се гордееш с нея, мамо. И ще те накарам отново да се гордееш със семейство Мартен. Обещавам ти, мамо, залагам честта си.

Джейк не беше единственият присъстващ тук, който знаеше, че честта е качество, което Ален не притежава. Но Ален беше неин син и Рафаела все още го обичаше. Все още ѝ се искаше да му повярва. И тя отново го прегърна, за да го поздрави със завръщането му у дома.

ГЛАВА 38

След това на партито неочаквано и рязко беше сложен край. Всички побързаха да си легнат, с изключение на Рафаела, която седна на дивана в някогашната библиотека и започна разговор със сина си. На светлината на свещите Ален изглеждаше по-млад и много красив и толкова много приличаше на Феликс. Но по лицето му вече имаше бръчки, а в очите му — горчивина. Нещо, което при последната им среща де беше така.

— Радвам се, че най-после се върна у дома, Ален — каза тя и си спомни, че Феликс си беше дошъл в ковчег. — Имах нужда да те видя...

— Преди да умра — довърши изречението Ален. — Мислиш ли, че това ще стане скоро? — Той се засмя, за да ѝ покаже, че се шегува. Обаче не се шегуваше и тя не се усмихна.

— Не, надявам се, не сега, когато открих, че отново имам семейство.

— Моята дъщеря.

— И племенница.

— Ах, да, племенницата. Винаги съм харесвал красивите жени.

— Помня — каза тя сухо.

Той се облегна назад, на възглавничките. Чувстваше се така удобно и добре у дома си, като че ли никога не беше отсъствал.

— Всъщност не исках да те видя, защото се страхувам, че ще умра. — Гласът на Рафаела беше толкова твърд, че той се обърна и я изгледа. — Трябваше да те видя още веднъж, за да се уверя, че съм постъпила правилно, когато съм те изхвърлила. Къде беше през всичките тези години, Ален? Какво прави? Къде и как направи парите, които твърдиш, че имаш?

Тя го гледаше настойчиво, но Ален беше разпитван и преди и много добре знаеше как да избегне преките отговори.

— Къде съм бил? О, не чак толкова далеч от Феликс, обикалях из Азия като него. Виждахме се от време на време.

Джейк беше влязъл в стаята незабелязан. Беше се подпрял на вратата със скръстени ръце, наблюдаваше, слушаше. Сега каза:

— И кога по-точно видя Феликс за последен път?

Ален вдигна поглед към него и въздъхна.

— Трябваше да се досетя, че още си наоколо.

— Наистина ли мислиш, че ще те оставя сам с майка ти? Ти си лудият тук, Ален, не аз.

— Защо това да е твоя работа?

— Защото аз го помолих за това — каза остро Рафаела. — Аз го помолих да открие къде си.

Ален отново вдигна поглед към Джейк.

— И ти откри ли ме?

— Открих достатъчно, за да знам, че си заподозрян в търговия с наркотици, че си свързан с някои от картелите, съществуващи в Азия, че си оставил следа от дългове и насилие зад себе си... И че си бил в Хонконг в нощта, в която умря Феликс.

— Феликс се самоуби. Той винаги е бил страхливец — каза студено Ален.

— Но ти беше този, който уби бедното младо момиче. — Рафаела изведнъж разбра истината. — Досега не го знаех със сигурност, макар че Джейк го знаеше. За разлика от мен, той винаги е прозирал истината, виждал е вътре в теб. А бедният Феликс страда заради това. Той не можа да понесе факта, че повярвах на теб, а не на него. Никога няма да си го простя.

— Феликс си тръгна, защото не можеше да понася да бъде близо до Ален, а не заради теб, Рафаела — каза Джейк. — И накрая Ален го уби, защото не можеше да понася мисълта, че детето на Феликс ще наследи всичко, което той смяташе по право за свое.

— Разбира се, не съм убил нито Феликс, нито онова момиче — каза спокойно Ален. — Знаете, че няма доказателства. Освен това, Шао Лан е мое дете. Предизвиквам те да докажеш, че не е.

— Вече го доказах. — Джейк се обърна към Рафаела. — Щях да ти кажа тази вечер, но нямах възможност. Взеха кръв от тялото на Феликс и ДНК анализът съвпада с този на Шао Лан. А в завещанието си Феликс оставя всичко, което притежава и което е значително състояние, на дъщеря си.

Объркана, Рафаела каза:

— Но защо не я е признал преди? Защо е позволил да живеят в такава бедност?

Джейк сви рамене.

— Предполагам, че Ален знае отговора.

Рафаела втренчи поглед в сина си, който се беше разположил на дивана и се усмихваше така, сякаш всичко беше наред. Тя знаеше, че той е човек без морал и принципи, човек, който лъжеше, когато това му беше изгодно, човек, който може да убие бременно момиче, за да не посрещне отговорностите, свързани с тази бременност, човек, който може да убие брат си, защото иска парите му, защото иска неговото място в живота. Как е могла да роди такъв син?

— Не можеш да го докажеш, разбира се — каза уверено Ален на Джейк. — Освен това, властите закриха случая.

Беше вярно, нямаше доказателства против Ален. Нямаше дори доказателство, че той е бил при Феликс онази нощ. Ако имаше, нямаше да се налага Джейк да разследва, защото полицията щеше да проведе законно разследване. Той погледна часовника си. Беше три часът сутринта. Трябваше да защити Рафаела. Трябваше да накара Ален да си тръгне. Блъфира.

— Грещиш — каза. — Аз лично имам доказателства. Но, заради майка ти, няма да ги използвам. Ако си тръгнеш веднага. Ще направя нещата лесни за теб. Самолетът ми е на летището в Марсилия. Можеш да отидеш с кола до Марсилия и да бъдеш извън страната след часове, да се върнеш във Виетнам. Ако не го направиш — сви рамене той, — ще се обадя в полицията. Изборът е твой.

Ален го изгледа несигурно. Знаеше, че Джейк е умен, че е много добър в работата си, казваха дори, че е експерт. Вярваше, че не е оставил доказателства, но се питаше... По дяволите, човек никога не знае, а ако го заловяха, щеше да получи смъртна присъда или щеше да изгние в затвора. Не се осмели да рискува. Изправи се.

— Значи още веднъж ме изхвърляш, мамо — каза той. — Само че нека ти кажа нещо — този път ще съжаляваш.

Рафаела го погледна тъжно.

— Единствено съжалявам, че никога не ми каза истината.

Ален се приближи много близо до нея, завря лицето си в нейното.

— Но аз винаги съм ти казвал истината. Само че ти избираш да вярваш на другите. Ето, и сега не ми оставяш избор.

Джейк хвана Рафаела за рамото и я накара да се отдалечи. Ален отиде до вратата, отвори я широко, после се обърна и ги изгледа с презрение.

— Няма да ти кажа довиждане, мамо — каза той отново с присмехулен тон. — Никога няма да знаеш кога може да се появи.

Чуха стъпките му по паркета в коридора, чуха шума от отварянето на входната врата, после чуха как силно се затръшна. Чуха шум от запалване на двигател. Скърцане на гуми по чакъла... И Ален си замина толкова внезапно, колкото и беше дошъл.

Рафаела отпусна рамене и се обърна към Джейк. Той я притисна нежно в прегръдките си.

— Много съжалявам — прошепна. — Иска ми се да можеше да е различно. Наистина, толкова съжалявам.

Той я погали по косата и дълго я държа така, докато тя плака на рамото му и за Феликс, и за Ален.

ГЛАВА 39

В леглото на следващата сутрин, Франи почувства лекият, натиск на друго топло тяло. Претърколи се и видя Шао Лан, с все още затворени очи. Сигурно се беше изплашила през нощта и беше дошла в стаята ѝ. Тя я загледа, възхити се на хубавото ѝ лице, видя детската невинност, която мизерията не беше успяла да победи. Изпитваше към нея такива чувства, каквито изпитваше към наранените животни — искаше да може да се погрижи за нея, да я накара отново да се почувства добре, да излекува раните ѝ. Закле се да направи точно това. Каквото и да се случи, тя винаги щеше да се грижи за малката си братовчедка.

Стана и отиде до прозореца, вдигна щорите и загледа навън, изненадана от красивата гледка. Нежният и леко хладен утринен въздух погали бузите ѝ. Той носеше мириса на много цветя, а точно до прозореца растеше магнолия, чийто аромат упойваше. Долу имаше каменна тераса, която водеше към градината, където живеят плет оформяше фигурки, в средата на които растяха различни цветя и билки. По листата все още се забелязваха капчици роса. Вдясно имаше алея, а над нея се извисяваха високи кестени. Всред тревата, тук-там, се забелязваха столове и маси. Малко по-нататък, слънчевите лъчи се отразяваха във водата на езерото. Тя видя тесен дървен мост, червен като лак за нокти и извит като този във филма „Мадам Бътерфлай“. През цветовете на магнолията успя да види, че той води до малък остров, където имаше дървена беседка.

Отляво имаше сякаш безкрайни ливади и лехи с диви бели рози, а зад тях се простираха хълмове, засадени с прави редици лози, които бяха красива гледка във всички нюанси на жълто и зелено, червено и пурпурно. Каменната сграда на винарната беше като изрязана в един от далечните хълмове, а още по-далеч и още по-високо тя видя нещо, което приличаше на дървен замък, материализирал се тук от вълшебна приказка.

Бяха пристигнали в буря и мрак, но сега тя забрави за това. Стори ѝ се, че е в рая. Това наистина беше Прованс, За това беше

мечтала.

Обърна се и видя бележка, пъхната под вратата. Запита се уморено дали не е от Джейк, но откри, че е от Хей, който я информираше, че вечерните празници ще започнат в шест с коктейли в големия салон. Гала партито щеше да започне в седем. Вечерята щеше да бъде сервирана на терасата в осем. Подходящото облекло, пишеше в бележката, са рокли за коктейл и черни вратовръзки. И се очаквало гостите да бъдат точни.

Рокли за коктейл! Нямаше такава. Можеше да облече свободната пола на сини и жълти цветя и подходящо потниче. О, добре, трябваше да е достатъчно. Погледна Шао Лан, която спеше, свита на кълбо, притиснала агънцето към лицето си. Сега тя се беше събудила и втренчила поглед в нея.

— Здравей — каза Франи с усмивка и Шао Лан ѝ се усмихна колебливо в отговор. — Гладна ли си? — запита я тя и детето кимна. — Добре, хайде да вземем душ и да се облечем, после ще видим какво ще намерим за закуска.

Часовникът отново заскърца ужасно, после бавно отброи ударите. Едва шест. Дали другите са се събудили вече? Нямаше значение, тя и Шао Лан щяха сами да видят какво могат да намерят в кухнята.

След десет минути, Франи в дънки и тениска, а Шао Лан — в училищната си униформа, слязоха по стълбите в кухнята с белите и черните плочки. В малкия вътрешен двор се беше разположил Хей, пиеше сутрешната си чаша чай и четеше вестник. Той ги чу да отварят вратата и да си говорят тихо. Скочи веднага на крака. „Нима не разбират, че в къща като тази чаят ще им бъде сервиран в стаите точно в седем? И че закуската се сервира на терасата след осем?“ После се сети, че събитията от предната вечер му попречиха да им съобщи това. По дяволите, ето, че сега те нахълтваха в кухнята, а това не му харесваше.

— Добро утро, дами — каза им той студено, докато завързваше престилката си. Беше в сутрешните си „одежди“ на иконом — бяла риза и черни панталони. И надменно изражение на лицето, което малко омекна, когато видя лъчезарната и красива усмивка на Франи.

— Добро утро, Хей — извика Франи. — Мислех, че сме единствените будни.

— ВЪобще не е така, мис — каза той на английски, което показваше, че е омекнал малко. — Аз винаги ставам рано. И особено днес, когато ще имаме гала парти.

— Ах, да, гала партито.

Очите на Франи блестяха, но Хей успя да устои на усмивката ѝ, защото просто така беше устроен. По дяволите, тя му напомняше за Рафаела, когато беше млада.

— Цялото село ще е там, мис Франи — каза той. — Мадам ги е познавала през целия си живот. Като дете е ходила на училище с тях, работила е на полето с тях, брали са заедно грозде. Много от тях все още работят за нея във винарната.

Франи се опита да си представи елегантната Рафаела да бере грозде сред хълмовете под горещото слънце, но не можа.

— Сигурно е забавно да береш грозде — каза тя.

— И сама ще можете да разберете дали е така. Снощи мистър Скот ми каза, че тази година реколтата ще е готова рано. Всъщност всеки ден можем да очакваме това да стане.

— Искаш да кажеш, че ще можем да помогнем? Ще отидем заедно, сладката ми — обеща тя на Шао Лан, която много-много не разбра за какво става въпрос, но кимна.

— А сега, ако ми разрешите, мис — каза Хей, — ще уредя закуската. Ще бъде сервирана на терасата, на голямата маса под глицинията. Не можете да я пропуснете. — Той изгледа неодобрително Шао Лан. — А следобед, мис, мисля, че ще е добре двамата да отидем до града и да купим подходящи дрехи на детето.

— Съгласна съм. — Франи отново му се усмихна лъчезарно и Хей почувства как сърцето му омеква още повече.

Докато отиваха към голямата маса под глицинията, Франи се запита къде ли е Джейк. Забеляза, че Престъпник не се вижда наоколо, и реши, че може би Джейк го е завел на разходка. А може би кучето беше някъде с „блудния син“. Снощи се чувстваше известно неудобство сред членовете на семейството, макар тя още да не знаеше от какво е предизвикано то. Клеър обаче беше казала, че Ален е „лош“.

— Той е по-лош дори от Маркърс — беше прошепнала тя на Франи докато отиваха, изтощени, с треперещи крака и смутени към стаите си. — Той не е просто лош, Франи, той е зъл.

Франи вярваше, че Клеър знае какво говори. Запита се защо въобще мисли за Джейк. Не искаше да се замесва с още едно лошо момче, макар да беше готова пак да се озове в леглото с него. Той я беше унизил веднъж, но сега тя отново беше възвърнала гордостта си и беше определила ценностите си. Никога вече. Най-последно беше научила урока си.

ГЛАВА 40

Клеър се обърна по гръб в голямото сатенено легло и провери колко е часът с поглед към перления си часовник. Фините златни стрелки показваха десет часът. Беше спала до късно, но какво, по дяволите, имаше добро извинение — умората от полета и разликата във времето, напрежението, което се чувстваше по време на вечерята, и Скот Харис — напомняне за миналото, което тя предпочиташе да забрави.

Отметна завивките, спусна дългите си крака на пода, стана и отиде до прозореца. Като Франи, и тя го отвори широко, вдигна щорите и си пое дълбоко въздух. Все едно че пиеше вино — превъзходно и опияняващо. Кой да знае, че кислородът може да бъде толкова упойващ? Усмихна се, когато погледът ѝ обхвана градините и лозята, хълмовете и скалите, сред които беше разположено селото, като излязло от вълшебна приказка. Мислеше, че Прованс все пак ще ѝ хареса.

След десет минути, взела душ, облечена в къси бели панталонки и синя тениска, тя тръгна към аромата на кафе — тоест, към кухнята.

— О, здравей, Хей — каза тя, когато той се обърна да я изгледа. — Как са нещата?

— Нещата си вървят, мис Клеър, благодаря ви.

Той се питаше, готов да загуби търпение, какво не е наред с тези американки, които влизат в кухнята, сякаш е тяхна и там им е мястото. Не знаеха ли, че това е негова територия? Клеър го възнагради с широка усмивка, сипа си сама кафе, после излезе на терасата. Седна върху един от каменните лъвове, започна да люлее дългите си крака и да пие от кафето си, от което имаше нужда сутрин, за да започне денят ѝ. А кафето беше добро. Запита се дали Франи вече е станала. Разбира се, че е станала. Франи ставаше рано, нали трябваше да работи. Клеър обичаше да живее през нощта и това не се променяше. На нея също ѝ се беше налагало да работи, макар и по-различни неща от избраните от Франи.

Дългата алея, обточена от двете страни с кипариси, я изкушаваше. Тя скочи на земята, остави чашката си на входните стъпала и отиде до края на алеята, за да види какво има там. Беше стигнала до портите, когато видя Джейк да идва към нея, в компанията на сивото си куче, всичките кучета на Жулиет и Мими и Луиз.

— Здравей. — Тя му махна с ръка. — Изглеждаш като цар на кучетата.

Джейк се засмя, спря се и я целуна по двете бузи — във френски стил.

— Не знаех, че си приятел на Франи — добави тя, любопитна както винаги.

— Искане ми се да я познавах по-добре — каза той. — Но това май е проблем.

— Защо, какво има?

Клеър се облегна на каменната колона до вратата, скръсти ръце на гърди, а Джейк ѝ обясни какво се беше случило, макар да пропусна онази част със секса. Но Клеър си спомни признанието на Франи по време на обяда в хотел „Шатърс“ и разбра какво всъщност се е случило.

— Не мога да кажа, че я обвинявам за това, че се е ядосала. Нито за това, че ти се е доверила — каза тя, когато той свърши. — Не си постъпил много добре. Е, сигурно е нямало как да не я поканиш на вечеря. У Франи има нещо, на което мъжете не могат да устоят, макар тя да не го знае.

— Точно това харесвам у нея — каза Джейк и Клеър кимна.

— Да, това е нашата Франи. И така. Какво ще правиш сега?

Той я изгледа озадачено. Не си беше задавал този въпрос.

— Не знам — сви рамене.

— Не знаеш, ха? Тогава, нека те предупредя, мистър Бронсън, ако не си сериозен по отношение на Франи, стой далеч от нея. Тя е прекалено добра, за да страда отново, и аз няма да го понеса. — Тя го бодна с показалец в гърдите. — Разбра ли?

Джейк беше разбрал.

— Ще се видим по-късно. Вече внимавай — каза Клеър и тръгна по пътеката, която водеше към Мартен-де-Прованс.

Лорен Жаре подреждаше масите на терасата, когато видя дългокраката жена в белите панталонки да върви към него. Застла и последната маса с покривката на рози, постави на местата им солницата, пипера, олиото и оцета, изправи се и оправи престилката си.

— Здравейте! — извика Клеър, прескочи двете каменни стъпала и той нямаше как да не забележи колко красиви са гърдите ѝ, които подскочат под тениската.

— Добър ден, мадам — поздрави той на френски.

— Добър ден — отговори пак на френски тя, свали слънчевите си очила и се усмихна право в очите му. — Имате ли кроасани? Не ме нахраниха в замъка и умирам от глад.

На Жаре му трябваха няколко секунди, за да се досети за смисъла на изречението по думата „кроасани“.

— Pardon, madame, mais nous n'avons pas de croissants.^[1]

Клеър седна на един от столовете, подпря брадичката си с длан и нацупи красиво устни.

— Quel dommage^[2] — каза тя с такъв ужасен акцент, че Жаре се засмя. — Е, смейте се, поне се опитях.

Тя сви рамене. Жаре я разбра и двамата се засмяха заедно.

— Мога да ви предложа само прясна кифличка — каза той, сякаш се извиняваше.

— Добре. И най-голямата чаша кафе, която имате.

— Разбрах, голямо кафе — каза той.

— Аз съм Клеър Маркс, приятелка на семейство Мартен — каза тя. Не беше сигурна, че той е разбрал, но го харесваше, харесваше черните му очи и черната му коса, неговата солидност, така да се каже. Потупа с длан мястото до себе си. — Защо не седнете при мен? Мога да науча малко френски.

Жаре я погледна втренчено. Вече беше попаднал под магията ѝ, затова седна.

— Добре — каза той с усмивка, — можем да започнем урока. Аз съм Жаре.

— Радвам се да се запозная с вас — каза Клеър с усмивка. Започваше да харесва Прованс.

[1] Извинете госпожо, но ние нямаме от въпросните кроасани (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Колко жалко. (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

Джейк въобще не спа, но беше свикнал с това. Идва един момент, когато човек прехвърля границата на изтощението и тялото просто продължава да се движи по инерция, а умът работи дори още по-бързо. Слава Богу, че блъфът му даде резултат при Ален. Той, разбира се, можеше да се опита да избяга, но Франция е малка страна и не е лесно човек да се скрие в нея, особено когато е в списъка на търсените лица. Беше готов да заложи на това, че Ален ще се възползва от първата възможност да напусне страната. Никой, естествено, не би искал да се изложи на съдебно преследване.

Самолетът беше зареден с гориво и чакаше. Както и Оскар, най-едрият и най-твърдият бодигард в Марсилия, готов за всякакъв проблем, който Ален би могъл да му създаде.

Оскар се беше обадил от самолета, за да му каже, че са на път към град Хо Чи Мин и че „затворникът“ е ядосан, защото не му дават нито алкохол, нито храна. Той заплашвал с всевъзможни неща, но ситуацията била под контрол.

Рано тази сутрин Джейк беше отишъл на дълга разходка, по време на която се опитваше да измисли какво да каже на Франи. Питаше се още дали не би могъл да разчита, че Клеър ще каже някоя добра дума за него. Също така се питаше дали Франи е станала вече, какво прави и какво мисли за него. Предполагаше, че знае отговора на последното. Снощи Франи му беше дала ясно да разбере, че го поставя в същата категория като Маркърс — тази на лъжците.

Спомни си как изглеждаше тя снощи, седнала прилично и скромно на мястото си до масата, облечена в бяла блуза и пола на цветя. Спомни си тревогата и предпазливостта в погледа ѝ, когато се извърна от него, и начина, по който беше отметнала коса в този момент. Знаеше, че тя е права от нейна гледна точка — тя не знаеше кой е той, знаеше само, че си е измислил историята за Престъпник и че двамата са се озовали в леглото.

Въздъхна и отново се запита какво да направи. Реши, че първо ще трябва да я накара да го изслуша. Второто, което трябваше да

направи, беше да ѝ каже истината. Третото — да ѝ обясни, че просто няма как да предаде доверието на Рафаела. И четвъртото — просто да се остави на милостта ѝ. Като знаеше, че под нежната ѝ русокоса външност се крие стоманена личност, не мислеше, че има голям шанс. Освен ако тя не чувстваше онова привличане между тях, на което беше подвластен той.

Мина покрай шадравана и седна на входните стъпала. Облегна се на каменния лъв и зачака Престъпник да се изравни с него. Поне кучето се забавляваше. То упорито странеше от останалите кучета. Джейк реши, че може би това е правило на уличните кучета, и се усмихна. Престъпник се показва в края на алеята, изтича бързо при него и пусна в краката му окървавен заек, после седна на хълбоците си и го погледна триумфално. Джейк не знаеше дали да каже „лошо куче“ или „добро куче“. Накрая се спря на „умно куче“, после взе сутрешния вестник, който беше купил в селото, зави бедния заек в него и го занесе в кухнята.

Хей смръщи вежди.

— Проклети кучета! — измърмори той ѝ добави: — Никога няма да видиш Мими или Луиз да направят нещо подобно. Те двете не могат да хванат дори муха.

— Позволи си да се засмее леко. После вдигна поглед към Джейк. — Благодаря за снощи — каза. — Само ти можеше да се отървеш от онова копеле.

Джейк сви рамене.

— Вече е там, където му е мястото.

— Дано никога вече не мине през вратите на замъка — каза Хей с усмивка. — Винаги съм знаел, че той е бутнал момичето от скалата, въпреки алибито си. Ален винаги и за всичко си имаше алиби. Беше лош още като момче и стана зъл човек. Слава Богу, че Рафаела най-после реши да види истината.

Джейк кимна. Той мислеше за Феликс. Вярваше, че знае какво се е случило, но още не разполагаше с доказателства, макар че работеше по въпроса.

— Другите станаха ли вече?

Той си наля чашка кафе и се облегна на масата. Въпросът му прозвуча така, сякаш е зададен съвсем случайно и без никаква задна мисъл. Хей му хвърли кос поглед. Той знаеше кого има предвид Джейк.

— Мадам закуси в стаята си. А мадам Жулиет още не се е показала, макар, Господ ми е свидетел, кучетата ѝ вече да тършуват наоколо и да се надявам, че няма да се изпикаят на килима от Обюсон. Мадмоазел Клеър пък тръгна към селото.

— Кучетата на Жулиет дойдоха на разходка с мен, така че няма защо да се тревожиш за килима. — Джейк зачака Хей да му каже къде е Франи, но той само се суетеше около предястията за коктейла вечерта и си тананикаше. Джейк въздъхна. — Добре, Хей, хайде, кажи ми къде е тя — каза той най-после.

Хей моментално вдигна глава.

— И за кого по-точно става въпрос, мистър Джейк?

Лицето му изведнъж беше придобило толкова невинно изражение, че Джейк се засмя.

— Добре, признавам — каза той. — Търся Франи.

— Хм. — Хей продължи да подрежда върху таблата триъгълни пасти. — Това означава ли, че се интересуваш от нея?

— Да кажем, че между нас има нещо нерешено.

Хей отново изсумтя.

— Наричай нещата, както искаш, резултатът е все същият. Тя отиде да се разходи в градината. Може би ще я намериш при езерото.

Джейк го потупа приятелски по гърба, което го накара да изтърве две пасти, и Хей започна тихо да ругае, но Джейк само се усмихна и тръгна по пътеката към езерото. Слънцето вече беше високо в небето и кестените хвърляха пъстри сенки. В края на сенчестия тунел езерото проблясваше в зелено и той си спомни как, като беше момче, тичаше по същата пътека, за да види Рафаела с надеждата, че ще прекара известно време в компанията ѝ, че ще чуе още някоя история за семейство Мартен, че ще чуе смеха ѝ, който приличаше на сребрист водопад, ще се окъпе в нейната жизнерадостност и отново ще се разтопи, когато го погледнат очите ѝ, сини като Средиземно море.

А жената, за която се беше оженил, беше съвсем различна от Рафаела. Аманда беше срамежлива, тиха и с деликатна хубост, тя беше човек с академични интереси и искаше да стане професор по английска литература и да преподава в място като „Принстън“.

Джейк спря. Подпря длани на едно масивно дърво и опъна гръб. Беше добър бегач, все още можеше да пробяга маратон с лекота, макар

вече да не финишираше сред първите десет. И все пак не се справяше зле за човек на четирийсет и четири години.

Изправи гръб и видя Франи, застанала на червения мост, подпряла се на перилата, загледана в зеленикавата вода. Измина и последните няколко метра и застана до нея. Тя му хвърли поглед през рамо, после отново зарея поглед във водата. Една дълга минута никой от двамата не проговори. Накрая той каза:

— Съжалявам, Франи. Знам какво мислиш, но бях хванат в капана на неразрешима дилема. Нямах как да ти кажа истинската причина, поради която искам да те видя, защото щях да предам доверието на Рафаела. Поканата трябваше да е нейната изненада. — Франи се обърна така, че рамото ѝ да бъде по-далеч от него. — Извинявам се — каза той смирено. — Знам, сигурно си мислиш, че съм те използвал, че съм се възползвал от теб, но не така чувствам нещата аз. Аз те харесах, Франи Мартен, още в минутата, в която те видях. Харесах твоя дух, твоята независимост. Знаех колко труден е бил животът ти, колко сили си хвърлила. А когато разбрах колко истински си загрижена за своите пациенти и за животните въобще, те харесах още повече.

Той въздъхна, защото не знаеше дали тя го слуша.

— Когато се погрижи така добре за глезена ми, се почувствах като немската овчарка, чийто живот беше спасила. И много ми хареса начинът, по който беше загрижена за мен.

Той постави длан на рамото и, но Франи се отдръпна. Направи две крачки встрани от него. Той я последва. Тя смръщи вежди и отиде бързо до беседката, отпусна се на синия диван и обърна глава така, че да гледа във водата. Джейк седна на един от столовете, който придърпа близо до нея. Подпря лакти на коленете си. Поднесе ѝ бяла роза, която откъсна от храстите около беседката.

— Франи — каза той след няколко минути напрегната тишина, — ще ми проговориш ли въобще някога отново?

— Не — каза тя.

Озадачен, Джейк гледаше тила ѝ. Не можеше да я обвини. Все пак тя едва го познаваше и със сигурност не знаеше нищо за него, с изключение на онова, което ѝ беше казал за колибата си и за кучето си. За нея той беше мъж, нахлул в живота ѝ и в леглото ѝ. Май беше по-добре да направи нещо по въпроса, макар никак да не обичаше да

говори за себе си. Би предпочел да не разкрива страховете и раните си пред никого, но ако я искаше в живота си, точно това трябваше да направи.

ГЛАВА 42

Седеше тихо и я гледаше. Искаше да я погали по косата, да надникне в очите ѝ, но знаеше, че тя няма да го позволи. Можеше само да се опита да ѝ обясни кой е.

— Когато бях на шестнайсет — каза той, — дойдох тук, в замъка, и се срещнах с Рафаела. Беше любовница на баща ми и най-красивата жена, която някога бях виждал. Бях най-самотното дете на света, живеех само в мечтите си и в надеждите да избягам от хазиендата, които добиваха нова сила всеки път, когато баща ми, Лукас, се върнеше у дома. Но той не идваше, за да бъде с мен. Идваше само за да избере кончета за новите си клиенти. Тогава, когато бях на шестнайсет, Лукас изведнъж се сети, че съм неграмотен. Май беше решил, че ще е по-добре да направи нещо по въпроса и типично за него, ме предаде в ръцете на Рафаела. Остави ни двамата да решим проблема, а той продължи да обикаля света и да играе поло. Играеше добре и винаги постигаше максимален брой точки, беше един от най-добрите в света. Разбира се, не можех да го обвинявам, че иска да е все така отдаден на кариерата си, но го обвинявам, че беше забравил, че има син. Обвинявам го и за онова, което стори на Рафаела.

Джейк погледна гърба на Франи, който му показваше безразличие. Дори не беше сигурен дали тя го слуша, но имаше нужда да ѝ разкаже живота си. Казваше ѝ неща, които не беше казвал на никого, дори на Рафаела, която добре познаваше душата му. Дори на Аманда, чиято лична философия беше, че миналото трябва да си остане минало и за него не трябва да се говори, че човек трябва да живее за мига.

— Рафаела видя в мен самотно момче, което не знае кое е и какъв е пътят му в живота — каза той. Говореше много тихо. — Още първия път, когато ме видя, тя разтвори прегръдките си за мен и ме целуна. Казвам ти, Франи, стори ми се, че ще умра от целувката ѝ. Влюбих се в нея от първия миг. Бях готов да направя всичко за нея. Покъсно, юношеската любов изчезна, но аз все още бях готов да направя всичко за нея. И все още съм. Затова запазих в тайна поканата, затова ѝ

казах истината за Ален и го принудих най-после да изчезне от живота ѝ.

Той сви рамене. Все още не можеше да каже дали тя го слуша. Но беше отишъл толкова далеч, че спокойно можеше да ѝ разкаже и останалото.

— Както и да е — каза той. — Рафаела ме научи на всичко. Тя ме превърна в цивилизован човек, тя ме научи как да се държа в обществото. До онзи момент знаех само как да общувам с каубоите и да яздя кон. Тя ми намери учители, тя откри за мен какво искам от живота. Знаеше, че съм влюбен в нея, а аз знаех, че е луда по баща ми. Между нас се установи нещо като неутрално поле, приемане на нещата такива, каквито са и каквито винаги ще бъдат. Тя ми беше като майка, а аз бях просто незряло момче, хвърлено в мъките на първата любов. Връзката ѝ с баща ми приключи изведнъж, рязко, след година. Той си го изкара на мен. Каза ми, че трябва да изчезна от очите му, да си изкарвам сам прехраната, а не да чакам на него и да получавам хляба си от него. И аз си опаковах малкото вещи и тръгнах. Никога вече не го видях.

Той погледна Франи. Тя беше заровила лице в ръцете си.

— Рафаела продължаваше да държи връзка с мен — каза той. — Годишите минаваха. Не се видях нито веднъж и с нея. И тогава, преди два месеца, тя ме покани на семейната среща. Отначало не бях сигурен. Страхувах се, че реалността няма да издържи на сравнението със спомените, но после разбрах, че трябва да дойда, че трябва да защитя Рафаела. Признавам, исках да проверя що за човек си ти. Трябваше да се уверя, че не си някоя от онези алчни жени, които биха искали да изтръгнат всичко възможно от Рафаела, защото Рафаела беше на първо място за мен. Но когато те срещнах, всичко се промени.

Той хвърли тревожен поглед на гърба на Франи, който все така му демонстрираше безразличие. Тя не каза нищо, той въздъхна и продължи:

— Отидох в Хонконг и помолих Феликс да се върне у дома. Той отказа. Открих, че по-късно същата вечер Ален беше отишъл да види Феликс, вероятно да го моли за пари. Феликс отказал и вярвам, че Ален го е убил. Така че, както виждаш — каза той тихо, — изпитвах нужда да проверя всички гости, дори синовете на Рафаела. А сега знаеш и причината за грозната сцена снощи.

Стори му се, че гърбът на Франи показва известно омекване, отпускане на раменете, на врата, но тя все още нищо не казваше.

— Чрез Феликс стигнах до Шао Лан — каза той. — Веднага щом видях очите ѝ, разбрах, че е внучка на Рафаела. Проследих следата и открих, че със сигурност, Феликс е бащата. Уредих идването ѝ тук, за да се срещне с баба си, и се надявам, че тя ще върне поне част от радостта в сърцето на Рафаела.

Той отново въздъхна.

— Какво да ти кажа за завръщането си на мястото, за което винаги съм мислил като за свой дом? — Той сви рамене. — Страховете ми се оказаха безпочвени. Рафаела си е все същата, все така красива, все така кипяща от живот, но дълго време е била самотна. Баща ми я изостави преди години. Никога не узнах пълната история, той е вече покойник. Всъщност никога не бях имал истински баща и това не беше загуба за мен, но никога не попитах Рафаела как се чувства тя. Това е нейна тайна и тя, без съмнение, ще я отнесе в гроба.

Франи му хвърли поглед през рамо.

— Ужасно! — прошепна тя. — Какво, за Бога, си правил през всичките тези години, след като си напуснал замъка?

Той се наведе напред, подпрял лакти на коленете си, втренчил поглед в розата, която въртеше между пръстите си.

— Присъединих се към флота, приеха ме в Анаполис. След няколко години ме приеха в морското разузнаване. Обичах живота, обичах другарите си, обичах и опасностите. Обичах риска, приемах го и накрая това стана причина за провала ми. Искам да ти разкажа за съпругата си, Франи. Тя се казваше Аманда и се срещнахме в „Харвард“, в библиотеката. Бях там, за да нахвърля някои бележки, а тя учеше за магистърска степен по английска литература. Тя беше много умна, някакво чудо в интелектуалния свят, беше само на деветнайсет, а вече имаше бакалавърска степен. И, Господи, беше много красива! — Той обхвана главата си с длани и втренчи поглед в пода. — Все още я виждам, седнала зад бюрото, а лампата за четене хвърля зеленикав отблясък върху бледото ѝ лице. Беше мъничка и крехка, с дълга кестенява коса и кафяви очи, които бяха нежни и топли, много интелигентни. Обикновено носеше черно поло и къса пола или клин с високи ботуши. Казвах ѝ, че е носител на черти от епохата на „Бийтълс“, и тя кротко се съгласяваше, че може би е така. — Той

въздъхна, за пореден път. — Оженихме се още преди семестърът да е приключил. Писах на Рафаела, защото знаех, че само тя се интересува искрено от мен. Тя ни изпрати сватбен подарък, прекрасен стар сребърен свещник, на който винаги се бях възхищавал. Все още го пазя в колибата си. И винаги, когато го видя, мисля за нея.

— И за Аманда — каза Франи, защото в природата ѝ беше да проявява разбиране.

Той кимна.

— Аманда знаеше, че работя за морското разузнаване, но не знаеше какви са рисковете в тази професия. Никога не говорехме за това. Две години след като сключихме брак, тя ми каза, че е бременна. Не знаех как да реагирам. Какво знаех аз за бебетата? Тя със смях ми каза, че ще се науча. А аз знаех, че искам дъщеря, която да прилича на нея. Бяхме в Тунис, на почивка, и онази нощ излязохме, за да празнуваме. Бях освободил охраната, защото мислех, че няма за какво да се тревожа. Дори не бях на мисия. Завихме зад ъгъла и видях барикадата на шосето, цялата обляна в газ. Подхлъзнахме се на газта, ударихме се в барикадата... и колата експлодира. Контраразузнаването го беше планирало предварително, искали са смъртта ми. А вместо това убиха съпругата ми и нероденото ми дете. А аз едва оживях. Но, повярвай ми, Франи, искаше ми се да съм мъртъв.

Той я погледна мрачно. Беше освободил кошмара. Тя го погали — така, както галеше ранените и страдащи животни.

— Все още се самообвинявам — каза той. — Минал съм през всички самообвинения от рода на това, че е трябвало да бъда повнимателен. Аманда ми имаше такова пълно доверие, а аз го предадох. Няма как да си го простя. — Той сви рамене. — Но аз съм силен. Съвзех се и след цяла година физическа терапия реших, че съм във форма да се върна в играта. Но онези, от които зависеше това, не мислеха като мен. Знаеха, че горя от нетърпение да получа отмъщение и заради това съм опасен. И ми предложиха рутинна работа зад бюро. Аз предпочетох да си подам оставката.

Той се изправи и отиде до края на беседката. Пъхна ръце в джобовете си и зарея мрачен поглед над езерото.

— Цяла година обикалях баровете — каза той. — Пиех прекалено много и пет пари не давах за живота си. После се съвзех и купих онова място в планината. Построих си колиба, абсолютно сам,

със собствените си ръце. Не съм позволил на никого да пипне каквото и да било, дори да припари дотам. Упоритата и тежка работа, самотата и добрината на животните, коня и кучето, спасиха разсъдъка ми. Накрая се оказа, че имам нужда от повече неща в живота си, и уредих бизнеса си на частен детектив в Манхатън. Хората знаеха кой съм, защото знаеха името на баща ми. Затова получавах поръчки за всички големи скандали и бракоразводни дела, за трудни случаи на изчезнали хора — съпруги, избягали с чужди мъже, такива неща. После, защото бях добър в играта, дойдоха поръчките на големите корпоративни клиенти, фармацевтични компании, гиганти в производствената индустрия, които се тревожеха за сигурността и тайната на технологиите си. Получавах поръчки за охрана и от богати клиенти от чужбина, и от холивудски звезди. Бизнесът се разрасна многократно. Охранявах милиардерите, които почиваха на Ривиерата. Все още работя в тясно сътрудничество с разузнаването. Търсим потенциални смутители на реда и терористи. И през цялото време търсих и продължавам да търся убийците на Аманда.

Обърна се да погледне Франи, която седеше с подгънати под тялото крака и го гледаше с широко отворени очи.

— Познавам много хора по високите места — каза той. — И много повече по по-ниските. Знам много за почти всички хора, чиито имена са ти известни, и следователно всички те искат да са мои приятели. Но мои истински приятели са момчетата, с които служих. Сега те работят за мен. На тях знам, че мога да имам доверие.

Той пак сви рамене и най-после срещна погледа ѝ.

— И затова съм този, който съм, Франи Мартен.

Взе розата, която беше изпуснал, от земята и я поднесе към носа си, вдъхна упойващия ѝ аромат. После ѝ я подаде.

— Това не е букет лилии — каза той тихо, нежно, — но ти поднасям цветето с моите извинения.

— Благодаря — каза тя, също тихо, а той коленичи пред нея.

— Аз и ти си приличаме, Франи — каза той и взе дланите ѝ в своите. — Двама войни в битка срещу самотата.

Тя коленичи до него, той я взе в прегръдките си и я целуна. Този път — както трябва, с всичката страст, която имаше в топлите си устни, в тялото си, в нежните си ръце. С всичката страст, която една жена би могла да иска.

ГЛАВА 43

Жулиет седна в края на леглото на Рафаела, както беше правила много пъти през тяхната младост, когато говореха за децата си, за мъже и дрехи. Сега нямаха мъже, за които да говорят, а Рафаела дори нямаше деца.

Луиз и Мими лежаха на долния край на леглото, изтощени след дългата разходка с Джейк. Те миришеха на гора и сумтяха, но Рафаела нямаше нищо против. Тя лежеше, подпряна на възглавниците, таблата със закуската беше сложена на коленете ѝ, но тя не беше докоснала дори кафето си. Жулиет я погледна разтревожено.

— По-добре е да знаеш истината, мила — каза тя. — Да имаш деца, е една от най-големите радости в света, но това също така може да причини силна сърдечна болка. Повярвай ми, не си виновна за онова, което е станало с Ален, освен може би, че го обичаше прекалено много. И защото го обичаше толкова много, ти си затваряше очите за недостатъците му. А сега, мила моя, трябва да се освободиш от това тежко чувство за вина, защото Ален сам е направил избора си. Ти не си виновна за нищо.

Импулсивно, тя остави чашката си с кафе, качи се на леглото и се сгуши до Рафаела, както правеха в доброто старо време. И каза:

— Сега имаш малката Шао Лан, Франи, а също така Джейк, Клеър и Скот. Животът е пред тях, Рафаела. А ти трябва да продължиш да живееш своя и аз съм тук, за да ти помогна.

Рафаела я погледна с благодарност.

— Кажи ми как въобще съм живяла и съм се справяла без теб през всичките тези години, Жулиет?

— Успявала си, защото не се е налагало да ходиш да пазаруваш. Ако се беше наложило, щеше да ми се обадиш — каза Жулиет, с което накара Рафаела да се засмее. Това беше най-добрият звук, който Жулиет беше чула цяла сутрин. — А сега, какво мислиш да облечеш за соарето довечера?

Винаги в миналото бяха правили точно това — бяха обсъждали кой какво ще облече, за да могат заедно да представят най-добрата

картина. Рафаела се застави да мисли по този въпрос.

— Дантелената рокля с цвета на нощно небе, мисля. Помниш ли я, от Сен Лоран? Беше с мен, когато я купих.

На повърхността, животът отново беше съвсем нормален и Жулиет си помисли, че може би това е всичко, което би могла да иска за момента.

ГЛАВА 44

Шао Лан седеше до квадратната маса от борово дърво в кухнята. Плюшеното агънце беше поставено на съседния стол, внимателно завито в ленена кърпа, която беше неговото одеяло. Пред нея имаше чаша мляко, а тя броеше черните и белите плочки по пода и мислеше, че тук има достатъчно, за да покрият подовете на дузина стаи с размера на онази, в която тя живееше с баба си в Шанхай. Бао Чу много ѝ липсваше.

Хей излезе от килера с парче шоколадова торта. Постави го пред нея заедно със салфетка.

— Стар американски обичай — каза той. — Мляко и кейк. Но само едно парче, защото не е полезно за зъбите.

Шао Лан втренчи в него празен поглед, защото не разбираше много добре какво ѝ говори. Хей седна на стола срещу нея. Постави лакти на масата и се наведе към детето. Тя беше толкова слабичка, толкова уморена, толкова нащрек, предизвикваше силно съчувствие. В очите му имаше мекота и нежност, когато каза:

— Разкажи ми за Бао Чу. Бих искал да я познавам.

Очите на момиченцето грейнаха.

— Би искал да познаваш Бао Чу?

— Е, тя е твоя баба, нали? Искам да знам всичко за теб, Шао Лан. Къде живееш, какъв е градът Шанхай, училището ти...

— Двете ми любими неща са баба и училището — отговори детето с жар и въодушевление. — И двете много ги обичам.

— Хм, имате ли добри учители в училището?

Тя ентусиазирано кимна.

— Научих английски там.

Той повдигна скептично вежди.

— Какъв английски?

Шао Лан се изчерви и наведе глава.

— Не, онзи английски научих от децата на улицата.

— Така си и помислих. Сигурен съм, че Бао Чу не би искала да те чуе да произнасяш онези думи.

— О, не, никога — каза тя, шокирана. — Никога не съм ги казвала пред баба.

Хей се усмихна.

— По-добре не ги казвай и пред тази си баба.

— О, няма, обещавам.

— Трябва да отидем до магазините скоро, преди да са затворили — каза той.

Питаше се къде ли са Франи и Джейк, когато в кухнята влезе Жулиет, последвана от кучетата си, които подскачаха весело и лаеха.

— Думата магазини ли чух? — Тя целуна Шао Лан по косата. — Здравей, малката ми — каза тя и ентусиазирано я прегърна. — Ако става дума за пазаруване, аз съм момичето, което ти трябва.

Хей я изгледа многозначително.

— Вие едва ли сте момиче, мадам.

— Възрастта е състояние на духа, Хей, добре е да запомниш това. Аз съм много по-млада, отколкото изглеждам, нали така?

— Не си спомням, мадам — каза Хей надменно. — Предполагах, че мис Франи ще дойде с нас до града, но тя като че ли е изчезнала някъде.

— Тя е при езерото с Джейк — каза Шао Лан и двамата я изгледаха изненадано.

— Там ли е сега? — запитва Хей сухо.

— Е, добре — извика Жулиет. — Изпий си млякото, дете, и да вървим. Имаш нужда от рокля за партито довечера.

ГЛАВА 45

Беше шест часът вечерта, а Рафаела още не беше излязла от стаята си. Седеше до отворения прозорец в някогашната библиотека на първия етаж, която беше превърнала в свой будоар заради артритата, който я измъчваше, заобиколена от рафтовете от дъбово дърво и подвързаните с кожа книги, които прадядо ѝ беше купил, за да впечатли невестата си. По стените бяха закачени снимки на кучетата, които бяха техни любимци през годините, както и снимки на лелите и чичовците им, на майка ѝ и на баща ѝ. Спомени от дългия ѝ живот бяха пръснати навсякъде — копринен шал, купен в Кашмир много отдавна, многоцветна нощна лампа от Мароко, кутия от английски бонбони, в които пазеше детските си къдрици. Подаръците на Лукас все още стояха на тоалетната ѝ масичка, а венецианското огледало тя все още използваше.

Бяха любовници само от няколко месеца, когато ѝ беше купил огледалото като подарък за дългото си отсъствие. Тя предполагаше, че беше играл поло през това време. Никога не беше сигурна дали е само това, но беше прекалено горда, за да търси отговори на този въпрос, а и знаеше, че Лукас просто не е от типа мъже, които са верни на някоя жена.

Беше му простила всичко, когато ѝ даде красивото венецианско огледало. Беше го поставил пред нея, беше обърнал лицето ѝ към него и беше проследил чертите ѝ с пръст. „Как бих могъл някога да те забравя“, беше прошепнал. После я беше целунал и огледалото беше отразило тази целувка. Всъщност, мислеше Рафаела сега, имаше много малко неща, които това огледало не беше видяло.

Часовникът в коридора отново изскърца мъчително и отброи шест удара със същия тон, с който отмерваше времето от десетилетия. Тази вечер обаче той прозвуча различно, защото в замъка вече не беше тихо. Чуваше се шумът от вода в тръбите, когато гостите ѝ се къпеха. От телевизорите звучаха новините — това сигурно беше от стаята на Жулиет, която беше пристрастена към телевизията. По стълбите се чуваха детски стъпки и гласчето на Шао Лан, която развълнувано

викаше Франи. Тези звуци се смесваха с високото тропане на токчетата по паркета, с лая на кучета и авторитетния глас на Хей, който даваше заповеди на келнерите, които бяха наети от града, защото всички хора от селото бяха поканени като гости. Оркестърът, поканен за вечерта, изпробваше микрофоните на терасата. Чуваше се тракането на табли и сребърни прибори, докато приготвяха масите, а ароматът на цветята беше навсякъде.

Тишината на самотата беше прогонена. Рафаела вдигна глава. Вдъхна дълбоко от сладкия свеж въздух, напълни дробовете си, усмихна се и си представи, че замъкът диша заедно с нея. Той отново беше жив, а тази вечер беше едно ново начало.

Шао Лан вземаше душ в своята собствена баня. Никога преди не беше имала баня или дори душ и се суетеше с крановете, тръскаше радостно глава. Беше ѝ добре тук. Жулиет беше открила най-красивата рокля, която Шао Лан някога беше виждала. Беше ѝ избрала още тениски, къси панталони, дневни рокли, бански, хубави и здрави маратонки и най-меките сандали. Когато се върнаха в замъка, Жулиет просто изхвърли старите ѝ дрехи на боклука. После я целуна и каза:

— Иди да видиш Франи, малката ми. Тя ще ти помогне да се приготвиш.

Шао Лан изтича горе, на площадката се спря и направи няколко танцови стъпки, после спря и се замисли. Някои неща я озадачаваха. Ако баща ѝ наистина беше син на Рафаела, значи трябва да е богат. Тогаваше защо, питаше се тя тъжно, не се беше погрижил за нея и за Бао Чу? Защо никога не беше отишъл да я види и да се срещне с баба ѝ? И защо, о, защо, не я беше обичал?

Изтича обратно долу, за да зададе тези важни въпроси на Хей, защото, инстинктивно, знаеше, че той ще ѝ каже истината, но Хей просто ѝ каза, че нещата са много сложни. Каза ѝ, че по-късно Рафаела ще ѝ обясни всичко и че тя трябва да бъде търпелива. После, като говореше бавно, за да е сигурен, че го разбира, Хей каза:

— Твоята баба Рафаела те обича. Можеш да ми имаш доверие.

И поне веднъж в живота си, Шао Лан повярва на нечии думи.

Сега тя излезе с подскок изпод душа, загърна се в хавлия и затанцува в своята собствена Червена стая. После отиде да разгледа

къщата за кукли с нейните сложно изработени мебели. След това направи няколко пируета и се озова до прозореца, наведе се и започна да сравнява гледката с тази, която се откриваше през прозореца им в Шанхай — с безлюдната уличка, обсипана с боклуци, с порутените сгради, със светлината на халогенните лампи, която превръщаше лицата в чужди маски. Толкова много ѝ се искаше Бао Чу да е тук и да сподели този прекрасен замък с нея, тези прекрасни поляни и ароматни цветя, тези хора, които я обичаха. Щастието беше за нея ново чувство и тя му се наслаждаваше така, както човек се наслаждава на превъзходна храна.

Извика изненадано, когато забеляза малката синя кутия, завързана с панделка и оставена на възглавницата ѝ.

„Малко съкровище за теб, Шао Лан, което да ти донесе щастие на партито на баба ти довечера.

С любов, леля Жулиет.“

Така пишеше на картичката. Тя я прочете отново, после взе кутията, загърна се плътно в хавлията и отиде да покаже подаръка си на Франи, която седеше пред огледалото и вчесваше косата си.

— Виж, виж. Това е подарък! — извика Шао Лан и ѝ показа кутията.

Франи се усмихна и ѝ показа съвсем същата кутия, която беше оставена на нейната тоалетна масичка.

— Колко мило от страна на Жулиет, че е помислила за нас — каза тя тъкмо когато влезе Клеър, обвита в аромата на парфюма си.

В едната си ръка държеше закачалка с роклята си, а в другата — кутийка от „Тифани“.

— От Жулиет — каза тя удивена. — Можеш ли да повярваш? Чувствам се като дете. И като порасна, искам да приличам на нея.

Шао Лан не можеше да чака повече. Отвори кутийката си първа и втренчи поглед в сребърната гривна.

— Наистина ли е моя? — запита тя и погледна Франи.

А когато Франи каза, че наистина е нейна и че трябва да я носи вечерта за късмет, Шао Лан се усмихна широко и щастливо. После Франи и Клеър отвориха кутийките си и разгледаха подаръците си.

Франи хвърли тревожен поглед на часовника си и двете побързаха да облекат Шао Лан в розовата рокля, която се завързваше на едното рамо със сатенена панделка. Тя обу розовите си велурени сандали, а Клеър лакира ноктите ѝ в розово. Франи пък вчеса косата ѝ така, че тя заблестя. Двете се отдръпнаха назад и се възхитиха на Шао Лан, а после поставиха на главата ѝ тиарата, която Жулиет беше купила от сергия на улицата в града.

— Тази вечер ще си истинска принцеса! — беше ѝ обещала Жулиет и като се гледаше сега, удивена в огледалото, Шао Лан мислеше, че това е истина.

Клеър облече бързо бялата рокля от тафта без презрамки, която караше мургавата ѝ кадифена кожа да изпъква. Обу черни обувки от сатен и допълни тоалета с черна чанта, прибра черната си коса на кок и си сложи червено червило. Огледа резултата в огледалото и каза с усмивка:

— Готова съм да принеса девствеността си в жертва.

После се обърна и видя Франи в полата на сини и жълти цветя и жълтото потниче и нададе стон.

— О, не, не, не и НЕ! Трябваше да ме послушаш, Франи! — каза тя.

— Вече е прекалено късно — каза Франи, която знаеше, че не изглежда подходящо за събитието.

— Ти просто не изглеждаш достатъчно елегантно за соарето на Рафаела — каза Клеър разгневена. — Чакай тук, ще видя какво мога да направя.

И тя излезе, токетата загракаха по паркета в коридора, после шумът изчезна в стаята ѝ.

Шао Лан и Франи седнаха на перваза на прозореца и зачакаха. Франи хвърляше тревожни погледи на часовника си. Минутите минаваха. Шао Лан люлееше краката си. Франи мръщеше вежди. Тя нямаше стил, това винаги ѝ създаваше проблеми и сега се питаше какво ли ще си помисли Рафаела за нея. А Джейк? Тя изглеждаше направо ужасно. Тя изстена, а Шао Лан я потупа тревожно по ръката.

После Клеър влетя през вратата с цял куп дрехи.

— Съблечи това! — изкомандва тя.

Облече Франи в черно копринено бюстие, което караше гърдите ѝ красиво да изпъкват, макар Франи да се оплака, че показва прекалено

голяма част от тях, и копринена пола, която се вееше малко над коленете. Червените велурени обувки на Клеър бяха с един номер по-малки, но тя каза, че е прекалено късно да се тревожат за такива маловажни подробности. Накара Франи да сложи подаръка на Жулиет — дълги сребърни обеци, после прибра набързо косата на Франи, като остави няколко кичура свободни, и това ѝ придаде неустоим секси вид. Сложи розов руж на бузите ѝ, по-тъмнорозово червило — на устните ѝ. Тоалетът беше завършен от малка сребриста чантичка на дълга верижка. Клеър отстъпи назад, за да огледа творението си.

— И Пепеляшка ще отиде на бала — каза тя, хвана Франи за ръката и я накара да застане пред огледалото.

Франи каза, че се вижда прекалено голяма част от кожата ѝ и че въобще не прилича на себе си. Но нямаше как. Тя избута Шао Лан през вратата, пред всички, точно когато часовникът удари шест часът. И трите забързаха надолу по стълбите.

В своите собствени помещения зад кухнята, Хей облече подарената му от Жулиет екстравагантна многоцветна жилетка. Закопча я и си помисли, че Жулиет винаги е знаела как да достави удоволствие на един мъж. После облече тъмносиния кадифен смокинг със сатенените ревери и се възхити на образа си в огледалото. Жилетката изглеждаше добре със смокинга, бялата риза и черната копринена вратовръзка, а черните панталони придаваха на тоалета изискан и официален вид. Хм, помисли си той, никак не беше лошо. Особено като се имаше предвид напредналата му възраст, че това беше първото му парти от десетилетия и... И това, че тази вечер се чувстваше щастлив. На лицето му имаше дори усмивка, когато излезе на терасата, готов да бъде шеф на наетия персонал и да помогне на всеки, който имаше нужда от това.

Жулиет, в рокля от сребристо ламе и много диаманти, цялата блестяше, докато слизаше по стълбите на път за стаята на Рафаела. Поне веднъж в живота беше успяла да се приготви навреме, защото искаше да знае, че всичко с приятелката ѝ е наред. Беше заключила кучетата в стаята си, чиниите им бяха пълни с пилешко месо. По-

късно, когато партито щеше да е в разгара си и никой нямаше да забележи, тя щеше да ги пусне, защото не можеше да се съгласи, че те трябва да пропуснат забавлението.

— Рафаела? — извика тя и почука на вратата, след което влезе, без да изчака.

Вече облечена в дългата дантелена рокля с цвета на нощното небе, Рафаела седеше пред венецианското огледало, втренчена с празен поглед в отражението си. Изглеждаше много елегантна в тази рокля. На всяка от китките си имаше огромна гривна от смарагди. Косата ѝ беше прибрана на обикновен кок, който разкриваше дългата ѝ шия, а обещите от смарагди и диаманти стигаха почти до раменете ѝ.

Жулиет ахна и вдържи дъха си. Имаше нещо почти варварско във външния вид на Рафаела тази вечер и за миг тя я видя такава, каквато, преди години, вероятно я беше виждал любовникът ѝ — чувствена и вълнуваща жена, чиято красота може да накара да спре сърцето на всеки мъж.

— Мила моя — каза тя и побърза да я прегърне, — ти наистина ще бъдеш красавицата на бала. Дори да доживеем до сто и двете, ти пак няма да загубиш тази магия, докато аз... — Тя прокара длани по закръглената си фигура. — Е, аз просто ставам все по-дебела и по-шумна и ще трябва просто да разчитам на чара си.

— Господи, нима не сме късметлийки и двете? — запита Рафаела. — Красота и чар. Не е зле за две стари *femmes du monde*^[1].

Жулиет спря и я погледна въпросително.

— Знаеш ли — каза тя, — ти така и не ми каза какво се случи между теб и любовника ти накрая.

Очите на Рафаела бяха затъмнени от краткотрайна тъга, но тя просто поклати глава.

— Някой ден ще ти разкажа — обеща тя.

После, следвани от Луиз и Мими, двете стари приятелки тръгнаха, хванати за ръце, към големия салон, където ги чакаха гостите.

---

[1] букв. — Жени на света. (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Точно когато те застанаха пред салона, Джейк изтича надолу по стълбите, неустойимо красив в смокинга си, а после през вратата се втурна Скот, облечен в старо вечерно сако и сини дънки. Каза, че това е всичко, което успял да намери в оскъдния си гардероб. Джейк хвана Рафаела за ръката, а Скот — тази на Жулиет и влязоха в салона, където ги чакаше „семейството“, а Хей наливаше шампанското в чашите.

Рафаела се спря до вратата, за да огледа новото си семейство.

— Колко са красиви всички! — прошепна тя на Джейк. — Погледни само внучката ми. Тя е преобразена.

Но изуменият поглед на Джейк се беше спрял на Франи, която изглеждаше съвсем различно и много секси. Това същата жена ли беше — онази, която беше целувал само преди час? Франи вдигна глава и го видя. Погледите им се задържаха и като видяха това, Рафаела и Жулиет си размениха многозначителни усмивки. Замъкът упражняваше своята стара магия — точно както беше направил някога и с тях.

Шао Лан изтича при баба си и Рафаела я хвана за ръката, възхити се на розовата рокля и на тиарата ѝ.

— Баба ти Бао Чу би се гордяла с теб тази вечер — каза тя. — Както се гордея аз.

После всички започнаха да се поздравяват и да разменят целувки под студения и надменен поглед на Хей, който каза на келнерите да поднесат специалните ордъври, които, въпреки многото нахлувания в кухнята му, беше приготвил сам. После Рафаела подари на Джейк червен кашмирен пуловер, а на Скот — копринена вратовръзка на райета и те останаха очаровани. Франи даде на Рафаела нейния подарък — снимка на баща ѝ и на дядо ѝ, поставени в сребърни рамки. Рафаела беше готова да се разплаче, но се съвзе и вдигна тост.

— Нищо няма да развали тази вечер — каза тя и вдигна чашата си с усмивка. — Тази вечер е за младите. И за замъка, който вие върнахте към живот.

И те пиха за това и се смяха, заговориха весело помежду си и напрежението се разсея — като че ли онази първа ужасна нощ не се

беше случвала. Скот отиде при Клеър и я покани да разгледа винарната. Тя флиртуваше с него, трепкаше с мигли и каза, че много би се радвала и е сигурна, че ще ѝ хареса. Джейк застана до Франи, без да я докосва, но топлината между тях беше осезаема дори за околните.

— Изглеждаш прекрасно — каза той. — Роклята ти много ми харесва.

— Значи трябва да благодариш на Клеър. Нейна е.

— Показваш повече от тялото си от обикновено.

Тя се усмихна дяволито.

— Може би си спомняш, има и още.

— Хайде, хайде, престанете да флиртувате вие двамата, елате и поздравете гостите.

Жулиет отиде и ги раздели, когато първите коли спряха пред градината и жителите на селото, облечени в най-хубавите си дрехи, започнаха да слизат и безкрайно се изненадаха, когато млади момчета, облечени в червени сака, се погрижиха колите им да бъдат паркирани. После пристигна мадмоазел Дорите на своя мотор с пола, вдигната до средата на бедрото — нещо, което според Хей беше неприятна гледка. Тя беше облечена в дълга зелена копринена рокля с ниско изрязано деколте, което, за щастие, беше замаскирано от бяла дантелена яка. Жълто цвете беше забодено в косата ѝ, която беше специално загладена за случая, но с напредването на вечерта щеше да възвърне обичайния си къдрав и разбъркан вид. Тя се усмихна лъчезарно, подаде ръка на всички и прие чаша шампанско, чувстваше се толкова добре и свободно, като че ли ходеше на такива елегантни събирания всяка седмица. Тя, естествено, както и останалите, беше познавала замъка и Рафаела през целия си живот.

— Чувствам се като едно време — казваха всички, усмихваха се щастливо и поздравяваха Рафаела с целувки. Казваха още каква чест е за тях да се запознаят със семейството ѝ и колко е щастлива, че има такива красиви „деца“. Разбира се, никой не споменаваха Ален, макар жените, които бяха сервирали вечерята предната вечер, да бяха разказали на всички какво се беше случило. Обаче те нямаше да позволят нищо да развали соарето на Рафаела.

Жаре също дойде със своя стар „Ситроен“ с все още прикрепено към него ремарке. Беше все същото, с което някога баща му беше ходил на пазар, а той още не беше видял необходимост да го смени.

Беше облякъл най-хубавия си черен костюм и беше сложил червена вратовръзка. Той закопча сакото си и изкачи стъпалата, като поздравяваше хората, които познаваше, което означаваше почти всички, с изключение на младото момче, което паркира превозното му средство. Рафаела го поздрави с целувки на привързаност и го представи на новото си семейство. Той се наведе да целуне ръцете им, но погледът му търсеше Клеър. Елегантна в бялата си рокля, тя беше така недостижима, сякаш беше от друга планета и той побърза да извърне поглед. После чу гласа ѝ зад себе си.

— Добър вечер, мосю Жаре — каза тя, той се обърна и тя го целуна бързо по двете бузи.

Лицето на Жаре веднага пламна. Поздрави я с „добър вечер“ и беше много щастлив, че е дошъл, после се отдалечи и прие чаша шампанско от стария си приятел Хей, който сякаш изникна зад гърба му.

— Красива жена, нали? — каза Хей и се усмихна многозначително. Както обикновено, нищо не беше пропуснал.

Пристигна и семейство Алиер с тяхната десетгодишна дъщеря, която веднага хвана Шао Лан за ръката и я заведе на терасата, за да ѝ покаже жабите, които живееха в шадравана. Дори старците от площада облякоха най-хубавите си дрехи и бяха докарани в замъка с минибус. Настаниха се на редица столове, облечени в старомодни костюми, които сега им бяха прекалено големи, бузите им бяха гладко обръснати и порозовели и миришеха на одеколон, купен от магазина на мадмоазел Дорите. Франи отиде и им подаде ръка, каза им, че е племенница на Рафаела. Те се усмигнаха и кимнаха, а някои дори целунаха ръката ѝ.

Беше изразходвано голямо количество шампанско и бира „Стела“, а на терасата, наетият оркестър, който се състоеше от йоника, цигулка, акордеон и китара изпълняваше мелодии, които караха Франи да мисли за Париж и Едит Пиаф.

Хей погледна часовника си, после отиде в кухнята да нагледа приготвянето на блюдата, после отиде в коридора, удари гонга и обяви сервирането на вечерята. Изведнъж всички се втурнаха да видят плана за разположението на гостите и да намерят местата си.

Единствената голяма маса се простираше по цялата дължина на терасата, беше застлана с колосани бели покривки и по нея бяха

поставени множество вази с бели рози, стръкове розмарин и лавандула, които разпръскваха упойващ аромат. По дърветата бяха закачени цветни фенери, а малки лампички бяха закачени по глицинията и парапета на терасата. Когато падна нощта, всички лампи бяха запалени и къщата беше окъпана в златист отблясък.

Като гледаше цялата тази красота около себе си, Франи искаше да запази всичките си спомени. Това беше най-прекрасната нощ в живота ѝ, тук, с членовете на истинското си семейство, тя се чувстваше наистина у дома си.

Рафаела зае мястото си в центъра на дългата маса. От дясната ѝ страна седеше кметът на Мартен-де-Прованс, фермер, който се грижеше и за полята на Рафаела, както и за своите собствени. От лявата ѝ страна беше старият ѝ приятел Жаре, а до него — Жулиет. Франи беше по-нататък, между мосю Алиер и Джейк, а Клеър беше на другия край, между Скот и градския адвокат, който на практика се грижеше за делата на всички. Старците бяха подредени в редица срещу Рафаела, а Шао Лан седеше до новата си приятелка Мирел Алиер. А малко по-нататък мадмоазел Дорите беше втъкнала бялата ленена кърпа в пазвата си и вече се оглеждаше, за да види какво ще бъде сервирано.

Бутилки вода, както и „Домейн Мартен“, бяха подредени в сребърни кофички за изстудяване по протежението на масата. Чашите на всички бяха кристални, от 1920 година, и не бяха използвани от доста време. Дори Хей, най-послед, беше доволен. Не беше разочаровал Рафаела — всичко беше свършено. Хората, наети за приготвянето на храната от Авиньон, бяха свършили чудесна работа и той кимна одобрително. Музиката се носеше над терасата, в чашите непрекъснато се наливаше вино, разговорите не стихваха, звънеше весел смях. Шао Лан и Мирел се кикотеха и се държаха за ръцете. Езиковата бариера не означаваше нищо за тях. Равиолите и предястията от омари бяха поднесени с пресни франзели, после бяха заменени с новото блюдо от филе от риба тон, загърнато в листа от маруля, залято със сос от бяло вино. После последва пиле фрикасе, чийто сос беше подправен с магданоз, отделно бяха поднесени задушени гъби. Гостите изразяваха своето задоволство, Хей обикаляше неспокойно, за да се погрижи абсолютно за всичко и да се увери, че

блюдата са толкова вкусни, колкото и добри на вид. Вечерта напредваше и гостите и музиката станаха по-шумни.

Клеър погледна Скот, който седеше до нея. Нямахше съмнение, той беше привлекателен мъж. Тя въздъхна, когато келнерът постави пред нея салатата.

— Дали въобще мога да хапна още нещо? — запита тя Скот.

Той се усмихна и каза:

— По-добре изяж всичко. Хей тръгва към нас.

Клеър го погледна кокетно изпод полузатворените си клепачи.

— Хората в Прованс така ли се хранят всяка вечер?

— Със сигурност не и аз. Обикновено вечер хапвам сандвич с шунка и сирене. Понякога вечерям в кафенето в селото. Жаре е добър готвач. Блюдата му са обикновени, но много вкусни.

— Хм — каза Клеър замислено. — И той самият е такъв.

Скот я погледна изненадано.

— Познаваш Жаре?

— Срецнахме се тази сутрин. Той ми разказа историята на живота си, а аз му разказах, отчасти, моя. — Скот вдигна вежди и тя добави: — Моят разказ беше малко по-сложен. Освен това, нито моят френски, нито неговият английски, са достатъчно добри.

Скот отново напълни чашата ѝ с вино.

— Не съм те срещал в Сан Франциско — каза той тихо. — Но видях снимката ти.

— И? — Клеър завъртя чашата си в ръцете си.

— Мисля, че си дори още по-красива.

Тя срещна погледа му.

— И аз мисля, че ти си привлекателен.

— Значи срещнали са се двама привлекателни мъж и жена.

— Което винаги е интересна ситуация — съгласи се скромно тя.

Чуха гръмогласния смях на Жулиет и погледнаха нататък. Видяха, че китаристът ѝ прави серенада. После Жулиет стана от стола си, Жаре я последва и двамата затанцуваха валс. Хей смръщи вежди. Вечерята още не беше приключила. Танците трябваше да дойдат по-късно, но това беше загубена кауза, защото повечето гости вече бяха станали от местата си, а музиката стана с няколко децибела по-силна.

Алиер танцуваше с мадмоазел Дорите, която изглеждаше щастлива, както Хей предположи, заради изпитото вино и заради

факта, че танцува със съседа си. Скот покани Клеър и тя кацна като снежинка в прегръдките му. Джейк танцуваше с Франи. Не я притискаше в тялото си, защото не мислеше, че моментът е подходящ за това.

— Искам да остана насаме с теб — прошепна той в ухото ѝ и тя кимна.

Рафаела подаде ръка на Хей.

— Ще танцуваме ли? — каза тя и те затанцуваха, усмихнати, с блеснали очи.

— Прекрасно е — каза тя.

— Разбира се, че е прекрасно. Работя по организацията на това парти от седмици — засмя се Хей. — Отсега нататък за теб всичко ще бъде прекрасно, Рафаела.

Наричаше я Рафаела само когато беше дълбоко разчувстван. Тя стисна ръката му с благодарност.

— Знам.

Келнерите бяха заменили салатите с плата от сирене и танцьорите се върнаха обратно при масата. Столовете бяха разместени и се образуваха нови групи — жените от едната страна на масата, мъжете — от другата. Жените се скупчиха около Рафаела и ѝ направиха комплименти за превъзходната храна и илюминацията на замъка.

— Точно както в доброто старо време — казваха те и очите им светеха от удоволствие.

Направиха ѝ комплименти за красивата внучка, за очарователната и много умна племенница. И, разбира се, много от тях помнеха Жулиет и казаха, че се радват да я видят тук отново, задаваха въпроси за децата ѝ.

След това дойде ред на десерта — торта, гарнирана с два вида крем — ванилов и шоколадов, ягоди и малини. С десерта, Хей наля много специално бледорозово шампанско. Гостите започнаха да вдигат тостове, всички отново направиха комплименти на Рафаела за замъка и семейството ѝ, а тя направи комплименти на гостите си и техните семейства. Шао Лан вече заспиваше на стола си, Франи беше така преяла, че едва можеше да се помръдне, но Клеър седеше с изправен гръб — съвършената дама — и дори всеки косъм от косата ѝ беше на мястото си. Жулиет беше весела, но спиралата ѝ за мигли вече се беше

размазала. Рафаела беше красива и усмихната, дългите ѝ смарагдови обеци се полюшваха, когато навеждаше глава, за да приеме комплиментите.

После музиката поде отново танцови мелодии и гостите станаха да танцуват. Хей извади брeндитo, марка „Марк“, и каза:

— Кога друг път ще имаме възможност да го споделим с толкова много приятели?

И започна щедро да налива в чашите. Жаре не пи от него. Оправи вратовръзката си, закопча сакото си и приглади косата си. Окуражен от изпитото вино, с наперени мустаци, той се приближи към Клеър.

— Мадмоазел Клеър, ще танцувате ли, моля, с мен? — запита той.

Клеър отговори с „да“, извини се на Скот и се сгуши в големите ръце на Жаре с въздишка, която като че ли беше признак на задоволство.

Луната се издигна още по-високо над замъка и небето стана малко по-светлосиньо — почти с цвета на роклята на Рафаела. Внучката ѝ отиде при нея и седна на коляното ѝ, а тя почувства как момичето се разтапя от нежност. Огледа приятелите си, истинските си приятели, които танцуваха и се забавляваха, привлекателната си племенница и Джейк, който очевидно беше влюбен. И Скот, който беше истински късмет за нейната винарна и чиито очи следяха Клеър с известна ревност. Огледа се, за да намери Хей, и му се усмихна, когато го видя. Той беше съблякъл смокинга си и седеше с група от местните мъже, които беше познавал почти през целия си живот, отпиваше от брeндитo и си спомняше старите времена. А после Рафаела погледна Жулиет, която блестеше от диамантите и високо се оплакваше, че я болят краката. После тя събу обувките си и затанцува боса. Кучетата ѝ, освободени от луксозния си затвор, лаеха и се въртяха в кръг, а Мими и Луиз ги гледаха с възторг, докато Престъпник наблюдаваше цялата сцена с презрение, а после се отдалечи по алеята — очевидно по своя работа.

Рафаела си спомняше много ноци като тази по времето, когато Любовника беше още тук. Но отблъсна спомените и притисна внучката си в прегръдките си. Тази вечер щеше да живее единствено за настоящето.

Беше почти два часа, когато и последните гости тръгнаха към колите си, като си разменяха целувки и уверяваха Рафаела, че това е било най-доброто парти, на което са присъствали.

А малко по-късно, застанала до прозореца на спалнята си, Рафаела видя Франи и Джейк да вървят по алеята под кестените. Джейк беше обвил раменете на Франи с ръка, тялото ѝ инстинктивно се притискаше в неговото. Рафаела въздъхна. Не можеше да си представи нищо по-хубаво от това младият мъж, когото обичаше като свой син, да се влюби в прекрасната млада жена, която наскоро беше приела като своя племенница. Това щеше да е съвършен завършек на една съвършена нощ. Макар че, както и Жулиет, краката я боляха и беше толкова изтощена, че нямаше търпение да си легне в леглото, където вече спяха Мими и Луиз.

ГЛАВА 47

Светлините, които украсяваха замъка, бяха намалени, а после и загасени. Остана да свети само луната, която вече се беше спуснала пониско на небето. Тя хвърляше мека светлина върху беседката, където седяха Франи и Джейк. Щурците свиреха тихо, а птичките, които до този момент бяха неспокойни заради светлините и шума, се върнаха в гнездата си и се успокоиха. Замъкът беше само тъмен силует на фона на нощното небе. Всички спяха и те като че ли бяха единствените двама души на света. Нощният въздух беше напоен с аромата на цветята от градината и мириса на водата в езерото. Като вдъхна дълбоко, Франи си помисли, че въздухът е като виното на Мартен — чувствен, жив, превъзходен.

— Франи? — Джейк взе ръката ѝ в своите.

Тя доверчиво сгуши дланта си в неговите.

— Какво?

— Може да прозвучи смешно — каза той, — защото ние едва се познаваме...

— Но аз те познавам — каза тя. — Знам кой си. Онази вечер, когато бяхме у дома, аз непрекъснато си отправях сама предупреждения, напомнях си, че си просто още един непознат. Повтарях си, че вече съм имала проблеми с друг мъж. Напомнях си всичко, което трябваше да ме спре, да ми попречи да се влюбя в теб. А после ти не ми се обади и аз разбрах, че е прекалено късно. Вече се бях влюбила.

Джейк разглеждаше дланта ѝ толкова задълбочено, сякаш се мъчеше да разгадае бъдещето ѝ.

— Взех някои решения през изминалите няколко седмици — каза той тихо и Франи наведе глава, за да долови думите му. — След смъртта на Аманда работих много и използвах работата, за да отвлича мислите ми от случилото се. Така умът ми беше непрекъснато зает. Трябваше винаги да съм нащрек, винаги да съм с едно действие пред другите. Трябваше да мисля не само за себе си, но и за хората, които работят за мен, да предвиждам и техните действия, да се грижа и за

тяхната безопасност. Понякога животът беше танц със смъртта, но аз пет пари не давах, беше ми все едно дали ще живея, или ще умра. Този танц дори ми доставяше наслада. Но имаше моменти, когато вече не издържах и тогава отивах да се скрия в колибата си, да не говоря с никого седмици наред, да не мисля за нищо, освен за това, как един ден ще си купя истинско ранчо, цели мили пасища и гори, които ще ме делят от останалите хора. Радвах се, наслаждавах се на усамотението. А после срещнах теб, Франи, и животът ми се промени.

Тя обхвана лицето му с длани и почувства наболата му брада под пръстите си. Погледна в сивите му очи, много светли на светлината на луната, после наведе лице към неговото и бавно и нежно проследи очертанията на устните му с език. Отдели устни от неговите, за да каже:

— Знаем. И аз те обичам.

И после го целуна. Той я притисна към себе си.

— Боже, о, Боже! — прошепна той. — Мислех, че ще ми кажеш, че не можеш да поемеш отговорността за мъж като мен — мъж с толкова проблемно и болезнено минало.

— Помниш ли какво си говорихме на вечерята при първата ни среща? Ти ме запита кого виждам и аз ти отговорих, че виждам добър човек. Това беше самата истина, Джейк. Затова и толкова ме болеше, когато ти не се обади. Онази вечер спях, заровила лице във възглавницата, която ти беше използвал — като тийнейджърка, хвърлена в първите мъки на любовта. И знаеш ли какво? Това е първата ми любов. Нищо друго няма значение.

— Относно Аманда... — поде той, защото искаше тя да е наясно с чувствата му към покойната му съпруга, но Франи вдигна пръст, за да го накара да замълчи.

— Винаги ще обичаш и никога няма да забравиш Аманда, както и нероденото ви дете. Така трябва. Но трябва да приемеш и факта, че животът продължава.

Тя се облегна назад на възглавниците, разтвори ръце и го прие в прегръдките си. Тялото му тръпнеше до нейното.

— Франи — каза той и в гласа му се усещаше желание, — искам да те любя.

Продълговатите ѝ очи бяха широко отворени, когато погледът ѝ срещна неговия.

— Знам — каза тя, но той заглуши думите ѝ с целувки и също като някогашните любовници, те правиха любов в беседката.

ГЛАВА 48

Рафаела лежеше в леглото си и мислеше, че старата беседка е чудесно място за любов в нежните и топли летни ноци. Спомни си първия път, когато Лукас я целуна на червения японски мост, спомни си как коленете ѝ омекнаха и се превърнаха в желе и как нищо друго на света нямаше значение.

Мислеше още, че пътищата на съдбата са странни. Ако тя не беше завладяна от чувството за самота онзи следобед в смълчания замък с неговите тъжни стаи със спуснатите щори, с покритите с платна мебели, никога нямаше да се сети да организира семейна среща и никога нямаше да се свърже с Джейк. А тогава той нямаше да срещне Франи и животът им щеше да тръгне по различни пътеки. И тя си помисли, че когато е на твоя страна, съдбата е хубаво нещо.

Помисли и за това, че ако не беше на нос Антиб в онази красива лятна вечер преди толкова много години, никога нямаше да срещне Лукас Бронсън и нейният живот също щеше да бъде доста различен. Беше на четирийсет и една години и самотна, когато забеляза привлекателния мъж. Беше топла лятна вечер и сякаш целият свят беше оцветен в индиговосиньо, слънцето тъкмо се скриваше зад един синьо-черен облак. Може би тя трябваше да приеме този тъмен облак като лошо предзнаменование, но не, тя чуваше само тежкото и развълнувано биене на своето сърце.

Той беше най-красивият мъж, когото някога беше виждала, с дълги крайници и стройно мускулесто тяло. Кожата му беше загоряла и добила златист оттенък, а дългата му черна коса беше все още мокра и той я беше прибрал зад ушите си. По косъмчетата на гърдите му блестяха ситни капчици пот. Беше обут — забеляза тя, а и коя ли жена нямаше да забележи — в оскъден бански, който не оставяше почти нищо на въображението.

През половината си живот тя беше омъжена за доста по-възрастен от нея мъж, който, на всичкото отгоре, не даваше и пет пари за нея. Беше флиртувала с доста мъже, но нищо сериозно. И ето, че сега сърцето ѝ биеше с непознато за нея вълнение. Зад нея, в бара, мъж

свиреше на китара и пееше любовна песен. Тя знаеше, че ще я запомни за цял живот.

Мъжът се обърна и я огледа, без да бърза. Тя приглади виновно червената си пола и изправи гръб, изгледа го надменно, с поглед, който трябваше да му подсказва, че тя, разбира се, не беше гледала него.

— Почувствах нечий поглед — каза той.

— Прав си — призна тя и се изчерви, — гледах те.

И двамата се засмяха. Той се доближи до масата ѝ.

— Аз съм Лукас Бронсън — каза той — и се радвам да се запозная с теб. Знаеш ли, че очите ти са с цвета на Средиземно море?

Тя му благодари за комплимента и се почувства странно замаяна, с олекнала глава, като че ли разпознаваше повика на съдбата. Той хвана ръката ѝ и повече не я пусна. Неговата беше твърда и малко студена от плуването в морската вода. Той я гледа дълго, сякаш я изпиваше с поглед. Беше толкова близо до нея, че тя усещаше мириса на морска сол, полепнала по тялото му. Накрая той каза:

— Харесваш ми, Рафаела Мартен, харесва ми и виното ти. — Тя кимна и той продължи: — Чувал съм всичко за теб. Някой дори ми каза, че ще бъдеш тук и ще се запознаем.

Той пусна ръката ѝ и се върна при стола си, взе хавлията си и я наметна на врата си.

— Ще се видим отново — каза ѝ с поглед, с който досега нито един мъж не я беше гледал. Беше пълен с чувствени обещания, от които коремът ѝ приятно затрептя. После той тръгна по пътеката към хотела и я остави с радостно чувство, в приятно очакване. Любовната песен все още не беше свършила.

След това тя цяла седмица се бавеше нарочно в бара с надеждата да го види или да чуе нещо за него. С надеждата, че той ще я покани на обяд в Антиб, на вечеря в Кан, на разходка на лунна светлина... Щеше да приеме всичко от него. Но не получи нито една покана.

Съкрушена, тя се върна у дома, в замъка, като си казваше, че е смешно да се чувства разочарована от мъж, когото беше срещнала само веднъж и с когото беше разменила само няколко думи. Но тя знаеше, че думите не бяха изразили нищо от това, което казваха погледите им. Онова, което не знаеше, беше, че това е обичайният подход на Лукас към жените. Разбира се, беше чувала, че той е известен играч на поло, но сега откри, че е също толкова известен с

любовните си афери, обикновено с богати жени или с такива, известни в обществото.

Това нямаше значение за нея. Желаше го, затова му писа и го покани в замъка през уикенда на парти, на което щеше да има още поне дузина гости. После нервно зачака отговора му. След два дни той се обади по телефона.

— Как си, красива Рафаела? — запита той, без да спомене факта, че беше получил поканата, и без да каже, че се обажда по тази причина.

Тя реши обаче, че това е единствената причина за обаждането му и че той никога не би го направил, ако не беше получил поканата ѝ, напомни си, че е на четирийсет и една години и със сигурност е достатъчно голяма да знае какво прави. Лукас беше опасен, но това не можеше да я спре. Той каза, че ще се радва да прекара уикенда с нея „насаме“ или поне така намекваше тонът на гласа му и тя, естествено, веднага отмени партито.

— Облечи червената пола — каза той и затвори.

Приятелка я беше предупредила, че Лукас обича и конете, и жените — в такава последователност. Обичаше конете заради красотата, заради силата, заради интелигентността им и заради усещането, когато те бяха между краката му и той яздеше. А жените обичаше заради красотата им и заради това, че бяха забавни и заради усещането, когато бяха под тялото му и той ги любеше. Същата приятелка ѝ каза, че Лукас се хвали, че е правил любов с много жени, че познанството му с някои от тях продължавало няколко часа, с други — няколко дни, с трети — няколко месеца, което, естествено, я караше да се пита в коя категория ли поставя той нея.

Очакваше го в замъка в петък следобед. Стоеше до прозореца, за да види колата му, когато влезе в алеята. Във въздуха се усещаше ароматът на кипарисите и глицинията. Той скочи от колата, без дори да отвори вратата, и Хей, който стоеше на входните стъпала, за да го поздрави, му хвърли кос поглед, който намекваше, че един джентълмен не може да се държи по този начин. А Лукас му отговори с усмивка, която казваше, че знае това, но пет пари не дава.

Незабелязана, тя го наблюдаваше през вратата на библиотеката, а той се оглеждаше неспокойно. Коридорът беше залян от късната следобедна слънчева светлина и миришеше, както винаги, на пчелен

восък, лавандула и на мимоза, която беше поставена във високите кристални вази и се отразяваше стотици пъти във високите огледала.

Беше облякла червената пола, както я беше помолил, с горнище от шифон, а косата си беше прибрала с рубинена шнола. Предполагаше, че изглежда като циганка от Арл. И тогава той я видя. Отиде при нея и я хвана за ръката. Целуна дланта ѝ и накара пръстите ѝ да стиснат здраво целунатото място.

— Не знаеш колко се радвам, че те виждам — каза той тихо и тя с изненада откри, че му вярва.

Чувстваше скептичния поглед на Хей, но не обърна внимание и помоли Лукас да се присъедини към нея за един коктейл на терасата. Като си спомняше сега сцената, Рафаела въздъхна, изгубена в чувствата на миналото. Като че ли и сега стоеше там с Лукас, в сянката на глицинията. Нейните цветове се спускаха над главите им. Бризът караше венчелистчетата им да трептят, те докосваха голите ѝ ръце и тя ги усещаше леки и нежни като целувки. А Лукас, строен, тъмнокос и толкова привлекателен, я гледаше така, че тя изведнъж се уплаши да остане насаме с него. Имаше нужда от други хора наоколо, за да не направи нещо неразумно, лудо — като например веднага да скочи в леглото с него. Вместо това реши да отидат да вечерят в кафенето в селото.

Усещаше ясно, че другите хора там ги наблюдават, макар да бяха полускрити в слабо осветения ъгъл. Местните ѝ кимаха и ѝ се усмихваха, а туристите, които бяха дошли за музикалния фестивал, ги гледаха любопитно — нея, защото беше боса и приличаше на циганка, а него — защото лицето му им беше странно познато и бяха сигурни, че са го виждали във вестниците. Но Лукас като че ли не ги забелязваше, той беше спокоен и отпуснат, разказваше ѝ за екзотичния си живот на състезател по поло, за това, че отглежда понита в ранчото си в Аржентина, където живее синът му.

Синът му! Рафаела изведнъж беше извадена от света на мечтите, където се беше изгубила. Изправи гръб, защото другата алтернатива беше да припадне от шока. Тя не знаеше, че той е женен.

Лукас я погледна и се засмя. Знаеше, че тя си задава различни въпроси за живота му. Каза ѝ, че е американец, че се е развел със съпругата си след раждането на детето и че отначало Джейк живеел с

нея в Кънектикът. Детето било на две години, когато тя умряла и то отишло да живее с Лукас, е, поне живеело в хасиендата.

— Нали знаеш какъв е животът на състезателите по поло — каза й Лукас. — Трябва да съм там, където е играта, независимо в коя точка на земята е това. Нали затова ми плащат спонсорите.

Сърцето на Рафаела отново заби. Нямахте съпруга, макар че сега пък я тревожеше мисълта за детето, което растеше без баща си.

— Спонсорите ти? — запита тя, защото не знаеше нищо за света на полото.

— Мултимиллионерите, които плащат за тази скъпа игра. Да превозваш четирийсет коня до различни точки на света не е евтино, нали разбираш. А аз мога да си позволя само моята малка хасиенда...

— Където живее синът ти — каза тя.

— Където живее Джейк, да.

Тя каза, че момчето сигурно е много самотно, но Лукас само сви рамене и отговори, че всичко, което интересувало Джейк, било язденето на коне. После смени темата и заговори отново за нея, понякога се заяждаше, понякога я размиваше.

Обикновено, тя не ходеше в кафенето сама с мъж. Винаги биваше придружавана от цяла тълпа. Чувстваше върху себе си погледа на мосю Жаре, който стоеше зад бара. Знаеше, че по-късно той ще разкаже на съпругата си, а мадам Жаре без съмнение щеше да го обсъди със съседите и с клиентите на магазина утре сутринта. Съседите пък щяха да го обсъдят с онези, които работеха във винарната, и до обяд цялото село щеше да знае, че Рафаела Мартен е влюбена. Но тя пет пари не даваше.

Сега, самотна стара жена, легнала в леглото, тя си спомняше колко беше щастлива в онази нощ. Въздъхна. Спомените я караха да изпитва носталгия по отминалото време, когато животът беше толкова сладък. А следващият спомен беше най-сладкият от всички.

Не бързаха да приключат с пиенето на вино и беше почти полунощ, когато се върнаха в замъка. Отидоха на разходка до езерото. От влажната земя се издигаше млечна мъгла. Тревата скърцаше под босите им крака и миришеше на топло сено, а във въздуха се усещаше магия.

Лукас възкликна, изненадан и очарован от вида на червения японски мост, и тя му разказа историята на пралядо си, който бил

влюбен в гейша. Обясни, че връзката помежду им, естествено, не се получила. Не биха могли да се оженят, защото разликата в двете култури... В онези дни не можело да откъснеш жената от нейния начин на живот. Може би това важи и сега, добави тя и призна, че не би могла да отсъди правилно. Когато отношенията им приключили, съкрушеният ѝ праядо построил моста, за да му напомня за красивата му любима.

Лукас обгърна раменете ѝ с ръце. Тя застина, страхуваше се дори да докосне ръката му, докато вървяха по красивия и необичаен червен мост.

— Рафаела — каза той и обърна лицето ѝ към своето. — Рафаела — каза отново.

Устните му бяха студени и неочаквано нежни, те я опитваха и се опиваха от нея, сякаш тя беше много вкусен и екзотичен плод. После той зарови лице в шията ѝ и Рафаела отметна глава назад, така че тежката ѝ коса се залюля. Той зарови пръсти в косите ѝ, целуна шията по цялата ѝ дължина, очерта с целувки извивката на челюстта ѝ, целуна затворените ѝ клепачи, погали с нежни пръсти очертанията на скулите ѝ. После устните му отново срещнаха нейните, езикът му се преплете с нейния, дъхът му се смеси с нейния, който имаше аромата на вино и плодове.

Рафаела склучи ръце около врата му, притисна се толкова силно в него, че дори бризът не можеше да намери пролука между телата им. Главата ѝ се въртеше. Отново почувства между краката си онази влага, почувства как зърната ѝ се втвърдяват, но почувства и горещина, която никога преди в живота си не беше изпитвала. Беше застанала на ръба на пропаст. Отдръпна се от него.

— Ела с мен — прошепна тя с глас, толкова нисък и гърлен, че едва го разпозна като своя собствен.

Хвана го за ръката и го поведе към малката бяла беседка, полускрита от дивите рози и жасмина. Вътре в нея имаше два малки дивана, маса и столове и стар боядисан шкаф, в който имаше напитки и чаши. Седнаха на единия диван и Лукас плъзна блузата ѝ от шифон надолу, чак до талията, и оголи раменете ѝ. Отдалечи я леко от себе си, на лицето му имаше израз на почуда.

— Не съм очаквал да си толкова красива, Рафаела — прошепна той, устните му намериха нейните, а тя го пожела толкова силно, че

нищо друго нямаше значение.

— О, Господи! — извика Рафаела, когато той влезе в нея.

Това беше много по-различно от онзи миг в Гърция, на плажа, когато Анри дишаше тежко над нея, а дребните камъчета се забиваха в гърба ѝ. Обзе я истински сексуален възторг, знаеше, че я очакват много удоволствия, и си помисли, че сигурно е така, когато обичаш истински мъжа, с когото се любиш.

Лукас беше дошъл само за уикенда. Но уикендът се превърна в две седмици, после в месец. Накрая, като се отделяше само за игрите по поло, изминаха повече от две години, преди Лукас Бронсън да напусне замъка, и Рафаела, завинаги.

ГЛАВА 49

Като обърна поглед назад, Рафаела видя, че през онези години е живяла, потопена в чувствени наслади. Кожата ѝ беше много почувствителна на допир, косата ѝ беше по-копринена и по-лъскава, гърдите ѝ — по-стегнати, а коремът — изпълнен с копнеж. Помнеше как се чувстваше, когато погледът на Лукас срещнеше нейния над масата за вечеря. Тъмните му, горещи очи я караха да се разтопява, караха соковете ѝ да потичат. Оставяха гостите още при масата да пият вино и да разговарят и, със смях, отиваха в нейната спалня с огромно легло, за да се хвърлят в прегръдките си, да шепнат, да изразят тихо удоволствието си, неспособни да задоволят насладата си един от друг. Когато Лукас беше далеч от нея (което, като се замислеше сега, беше през повечето време), тя пак излъчваше онова сияние, което излъчват влюбените жени, а домът ѝ беше пълен с приятелите ѝ и с приятелите на синовете ѝ. Макар синовете ѝ да бяха пораснали — Феликс беше на двайсет и три и беше в университета да учи бизнес, а Ален беше на деветнайсет и учеше в Сорбоната — тя им посвещаваше цялото си време, когато си бяха у дома, както беше правила винаги.

Правеше всичко възможно да се увери, че са щастливи, макар в случая с Феликс никога да не беше сигурна какво го прави щастлив и дали въобще съществува такова нещо. Но Ален винаги ѝ правеше компания и я забавляваше. Той беше усмихнат, винаги готов за шеги и около него винаги имаше момиче или дори две. Тя му казваше, че е като леля си Маргьорит, която също постоянно флиртувала и се смеела. А той се усмихваше и отговаряше:

— И какво лошо има в това?

— Нищо — отговаряше Рафаела и също се засмиваше.

В онези дни тя не долавяше другата страна на Ален. За нея щеше да разбере по-късно по неприятен начин.

Лукас беше живял в замъка около година, когато се върна от игра на поло в Аржентина и доведе сина си със себе си.

— Това е Джейк — каза. — Току-що навърши шестнайсет. Мисля, че е време да разбере, че в живота има и друга неща, освен

каубои, говеда и хиляди мили пампаси.

Като гледаше Джейк, Рафаела видя красив и срамежлив млад мъж, висок като баща си и с неговите светли сиви очи. Беше обут в дънки и оръфани каубойски ботуши, облечен в риза, която беше прекалено малка за широките му рамене. Той я гледаше с известна тревога и тя му се усмихна, като в същото време се питаше какво ли вижда с тези пронизателни очи, какво ли мисли за нея — все пак тя беше любовница на баща му.

— Красива си — бяха първите думи на Джейк.

— Et alors, vous etes un homme du monde^[1] — възкликна Рафаела и се засмя. — Ти май вече знаеш как да направиш комплимент на жена.

Джейк се изчерви и прехапа устни. Не знаеше какво друго да каже.

— Ела, Джейк. — Тя го хвана за ръката. — Нека ти покажа замъка. Сега ще живееш тук с нас и трябва да си избереш стая. Вземи тази, която ти харесва. Дори в нея да са се настанили гости, ще ги изхвърлим. Ще ги преместим в някоя друга. Просто ще им кажа, че съжалявам, но сега това ще бъде стаята на Джейк.

А Джейк наведе глава, защото срамежливостта му се оказа по-силна от всичко друго. Те вървяха, а той се оглеждаше наоколо, спря се да се възхити на стария сребърен свещник, поставен на полираната маса в трапезарията. Докосна го — радваше му се и с очите, и с ръцете си.

— Никога преди не съм бил на подобно място — каза той. — Тази къща има своя история. Прекрасна е. Тук ще се чувствам щастлив. Жив.

Рафаела кимна.

— Винаги съм се чувствала така по отношение на замъка. По-късно ще ти разкажа неговата история. Ще ти покажа и винарната, ще ти обясня как произвеждаме виното, ще ти покажа и конюшните, ще ти купим и кон, защото, предполагам, освен коня на баща ти, другите, които имаме, не са по твоите стандарти. А накрая ще се запознаеш и със синовете ми.

Тя се обърна и го погледна, а той се взря в очите ѝ. Погледът му беше също така фокусиран и пронизателен като на баща му, също така те караше да се чувстваш малко неудобно. И тя осъзна, че някой ден той също ще е неустойимо привлекателен и ще разбива женските сърца.

— Ти ме посрещна много добре, накара ме да се почувствам у дома си — каза той малко непохватно.

Тя се надигна на пръсти — защото той беше доста висок — и го целуна по бузата.

— Винаги си добре дошъл тук, Джейк — каза тя.

Разбира се, Рафаела знаеше, че Джейк се е влюбил в нея. Как би могла да не се досети, когато погледът му я следваше навсякъде, когато той винаги се оказваше там, където е тя? Рафаела мислеше, че той е като малко кученце, и го обожаваше, както би обожавала домашния си любимец.

Ален се върна у дома за двата месеца ваканция и ясно даде да се разбере, че ненавижда Джейк. Но той ненавиждаше и Лукас. Рафаела разбираше, но, както винаги, Ален живееше своя собствен живот, в свой собствен свят. А Феликс хареса Джейк. Правеше различни неща, за да го накара да се почувства у дома си. Но не се държеше с него точно като „приятел“, защото Феликс нямаше приятели, а, освен това той смяташе Джейк просто за дете. Но не се отнасяше покровителствено с него. Водеше го във винарната, обясняваше му как работят някои неща там. Пусна го дори в стаята си да види колекцията му от модели на състезателни коли. Джейк и Феликс се уважаваха, макар да не се разбираха един друг. И Рафаела оценяваше това.

Джейк никога не зададе въпроси на Рафаела относно връзката ѝ с баща му. Никога не запита дали ще се оженят, но пък и Рафаела също никога не беше задавала този въпрос. Докато заспиваше, си мислеше, че може би се беше страхувала да узнае отговора на този въпрос.

А сега животът беше направил пълен кръг. Джейк си беше „у дома“ отново, а беседката си имаше своята нова двойка любовници.

---

[1] Тогава, вие сте единствения мъж на света. (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 50

Клеър стана първа на следващата сутрин. Облече къса дънкова пола, бяла блуза и маратонки и излезе в коридора. Вратите на стаите и на Франи, и на Шао Лан бяха затворени и тя реши, че е по-добре да не ги буди.

На долния етаж цареше тишина, макар тя да подозираше, че Хей е буден. Все пак вече беше десет часът. Реши да не безпокои и него, защото не знаеше в какво настроение е след изминалата вечер, и излезе навън. Тръгна по дългата и права алея за коли, чакълът скърцаше под маратонките ѝ, а мирисът на кипарисите ѝ напомняше този на боровете и за дома. Скоро излезе на тесния път, който следваше периметъра на стената, която ограждаше земите на замъка. От двете страни на пътя тревата беше „украсена“ от диви цветя, чиито имена тя не знаеше — сини, пурпурни и жълти като слънцето. Тя откъсна няколко и си направи букет и отново се почувства като дете. Птичките пееха, утринният въздух беше чист и упойващ — такъв, какъвто градският въздух никога не би могъл да бъде.

Тя си каза, че е просто съвпадение това, че разходката и завърши на селския площад. Махна за „добро утро“ на мосю Алиер, който беше зает със слагането на етикети на своите плодове и зеленчуци.

— Добро утро, мадмоазел! — извика ѝ той в отговор. — Как сте?

Тя се усмихна и отвърна:

— Добре съм, благодаря, мосю Алиер, а вие?

Тръгна към кафенето. Имаше нужда от чашка силно добро кафе, а също и от два кроасана. Щеше да ѝ е забавно да си побъбри с мосю Жаре — дали той не беше истинската причина, поради която искаше да посети кафенето? Като отблъсна тази странна мисъл, Клеър изкачи с подскоци стъпалата, които водеха към терасата, и влезе в кафенето с усмивка. Но Жаре не беше там. Тя отиде зад бара, разгледа кафемашината и си наля една чашка. Сложи си захар и се върна на терасата, като взе със себе си и вчерашния брой на някакъв френски вестник. Настани се на маса в сянката на тентата, вдигна краката си на

съседния стол и отпи от кафето, заразгърща вестника, от който не разбираше нито дума, и зачака.

Не се наложи да чака дълго. Жаре се появи откъм градината зад кафенето в ръка с кошница, пълна с плодове и зеленчуци. Спря се изненадано, като я видя, а очите му станаха дори още по-тъмни. Клеър се облегна назад и го погледна през рамо с вдигнати вежди.

— Добро утро, мосю Жаре — каза тя, но устните ѝ бяха дяволито извити при произнасянето на думата „мосю“. — А дали трябва да наричам мъжа, с когото танцувах толкова много снощи, мосю?

Объркан, той каза бързо на френски:

— Това е учтивата форма, която сме приели в селото, мадмоазел.

Клеър стана от стола.

— Е, тогава просто ще трябва да променим това, нали? Какво ще кажете да ви наричам Жаре? Харесва ми повече от Лорен. А вие можете да ме наричате Клеър. Добре ли е така?

Жаре кимна, сериозен, както винаги.

— Добре — съгласи се неохотно той.

— Както виждате, обслужих се сама с кафето.

— Аз ще ви направя прясно. — Той забърза към бара.

— Жаре! — извика тя след него, той подаде отново глава навън и я погледна въпросително.

— Какво трябва да направя, за да ви накарам да се усмихнете?

Жаре се усмихваше, когато се върна при кафе-машината и приготви grand сгете за красивата жена, която седеше в неговото кафене. Приготви едно и за себе си, занесе ги навън и се настани на стола срещу нея.

— Танцувате много добре... Клеър — каза той.

— Както и вие... Жаре — каза тя.

— Бяхте много красива снощи.

— Вие също изглеждахте страшно привлекателен.

— Колко ще останете тук?

— Първоначално мислех да остана две седмици, но сега...
Зависи.

— Зависи?

— Зависи.

Той кимна. Гледаше я така, както никой мъж досега не я беше гледал. Клеър беше свикнала с възхищението на мъжете, дори с това, че обикновено изразяваха своето мъжко желание, но погледът на Жаре изразяваше доверие, което ѝ се виждаше странно.

— Ще направя всичко, каквото мога, за да бъде престоят ви тук приятен — каза той.

Идеята ѝ хрумна мигновено.

— Тогава, знам какво можете да направите. Можете да ми давате уроци по готвене. — Тя разпери ръце и поклати глава, като че ли сама беше удивена от прекрасната си идея. — Жаре, та аз не мога дори яйце да сваря. Вкъщи се опитах да си приготвя пюре и не можах, аз съм пълна катастрофа в кухнята. Мислите ли, че ще можете да промените това?

Той сви рамене.

— Ще видим — каза той на френски с известно съмнение.

— Значи сключихме сделка — каза щастливо Клеър. — Ще идвам тук всяка сутрин и ще ви помагам в кухнята, а вие ще ме учите да готвя. — Тя му подаде ръка. — Съгласен?

Той я пое.

— Съгласен — каза той и този път вече се усмихна.

ГЛАВА 51

Разглеждането на винарната щеше да започне в шест часа, а след това щеше да последва вечеря в „Молин д'Аржен“ в Сен Силвестър. Както обикновено, Клеър се приготви първа и седна върху каменния лъв до входната врата. Залюля крака и зачака. След нея от къщата излязоха Шао Лан и Франи, следвани почти по петите от Жулиет и кучетата ѝ. Жулиет изглеждаше доста пищно. Беше облечена в кафтан на цветя, беше си сложила огърлица от едри мъниста и много златни гривни, които дрънчаха при всяко поклащане на тялото ѝ. Джейк се появи по алеята, която идваше откъм селото, като водеше Престъпник на въже вместо каишка — нещо, от което преди нямаше нужда.

— Прекарва повече време в селото, отколкото у дома — каза Джейк, подсъзнателно наричайки замъка „дом“, защото всъщност винаги беше мислил за него като за такъв.

— Това е зовът на дивото! — извика весело Жулиет. — Престъпник сигурно се е влюбил в някое от онези кучета, които по цял ден се навъртат около шадравана. Повярвай ми, сигурно има някоя френска мадмоазел, на която не може да устои.

Нямаше нужда Клеър да поглежда към Франи, тя просто усещаше сексуалното напрежение между нея и Джейк. Започна бързо и тревожно да си задава въпроси относно Джейк Бронсън, знаеше, че неговата работа е опасна, усещаше, че той е мъж с много тайни и че вероятно някои от тях са свързани с миналото му. Надяваше се, че този път Франи няма да сбърка.

— Помниш ли, ще избираме само обикновени мъже, такива, които са солта на земята? — каза тя, като гледаше многозначително Джейк.

— О... О, определено.

Франи се усмихна щастливо и лъчезарно и Клеър кръстоса суеверно пръсти. Междувременно се запита какъв ли ще е нейният „правилен избор“. Последни към тях се присъединиха Рафаела и Хей. Шао Лан, красива в жълтата си памучна рокля, побърза да поздрави баба си.

— Бабо Рафаела! — извика тя. — Липсваше ми!

Рафаела се закова на място. В този момент тя позна истинското щастие. Усмихна се лъчезарно и целуна внучката си.

— И ти ми липсваше. Искам да се качиш при мен в „Бентлито“. Жулиет — също. А Франи и Клеър ще се качат при Джейк.

Като седеше до Джейк, а колата пътуваше по пътя, който се виеше сред лозята, натежали от гроздове, Франи се чудеше как е възможно едно място да става все по-красиво и по-красиво. После Джейк ѝ каза, че трябва да види красотата на лозята и през зимата, когато нямат нито плодове, нито листа и клоните им приличат на костеливите пръсти на вещица.

— Понякога вали толкова силно — каза им той, — че мистралът поваля дървета, сваля керемиди от покривите и разваля настроението на всички. Понякога, в навечерието на Нова година, той вече се промъква към нас, макар все още да е възможно да хапнеш на терасата. Нощният въздух изпълва и реже дробовете ти и е толкова свеж, че те опиянява. Студен е и потреперваш, намяташ се с нещо и отиваш при Жаре да вечеряш супа с песто и прекрасното му еленово задушено и, може би, да изпиеш бутилка или две вино от онова, което ще опитаме сега. — Той въздъхна щастливо. — Казвам ти, животът не може да бъде по-добър.

— Но как си спомняш всичко толкова ясно, след като са минали толкова много години? — запита Франи изумена.

— А как бих могъл да забравя? — каза той простичко.

Като стигнаха винарната, Скот ги чакаше. Каменната арка зад него блестеше в топъл златист цвят на стопяващата се слънчева светлина, а старото звънче на манастира „Сан Силвестър“ отброи часа.

— Точно навреме! — извика той и отвори вратата на „Бентлито“. — Добре дошли, дами — каза той.

Стигна до другата кола точно навреме, за да отвори вратата на Клеър. Прибрала скромно колене, тя спусна дългите си крака на земята. Погледна Скот и сърцето ѝ прескочи удар. Господи, колко беше красив, той наистина беше солта на земята... Той беше всичко, което тя търсеше.

— Дойдохте точно в подходящия момент — каза той на Рафаела. — Прибирането на реколтата по западния хълм ще започне утре.

Работниците емигранти са тук, всички се приготвят и са почти готови. Местните работници — също. Ще започнем утре вечер.

Рафаела все още се вълнуваше по време на гроздобер, както някога. Вълнуваше се, когато гледаше гроздовете да се въртят в големите машини, които ги отделяха от стъблата, после със същото вълнение ги гледаше как падат в каците. Мирисът на пресния гроздов сок беше опияняващ. По-късно тя го опитваше, за да прецени неговата сладост. Прекалено сладък? Прекалено кисел? От каците, в които той ферментираше, след няколко седмици щеше да излезе онова, което щеше да сложи началото на виното „Домейн Мартен“. И тогава щеше да дойде ред на знанията и уменията на Скот. Той беше „носът“, единственият човек, който можеше да смесва сортовете, да използва знанията и интуицията си, за да добавя или отстранява, да помирисва и вкухва, да поправя, докато не остане доволен от новото вино.

Скот им обясняваше какъв е процесът на производство на вино, докато те обикаляха около огромните машини. После ги заведе до пещерите, които датираха от шестнайсети век и които сега се използваха за склад. Каменните стени бяха извити и подпрени със стари греди, а от аромата на вино наистина ти се завиваше свят. На каменната маса бяха поставени чаши и бутилки, готови да бъдат дегустирани. Скот отвори първата и наля малко количество във всяка чаша.

— Това „Домейн Мартен“ беше наистина страхотно! — каза той гордо и им показа как първо да завъртят чашата, после да отпият, да оставят виното да погъделичка езика им. — И после го изплюват — каза той.

Шао Лан втренчи поглед в него, шокирана. Китайските селяни плюеха, но тя не очакваше да види баба си, елегантната францужойка, да прави това. Но те всички се подчиниха, завъртяха чашите в ръцете си, поеа аромата на виното, отпиха, оставиха го да погъделичка небцето им и... Клеър и Франи преглътнаха виното, вместо да го изплюят.

— Прекалено е хубаво, за да го пилеем — каза Клеър с усмивка на Скот.

След като разгледаха винарната, те отидоха до историческото селище, като минаха покрай ферми, сякаш прилепени за скалистите хълмове, и край странни конусовидни каменни сгради, наречени bories,

за които се вярваше, че някога са били овчарски колиби. Стените на стария замък сякаш израстваха от скалите, павираните улици се виеха и все още изглеждаха така, както са изглеждали преди стотици години.

Джейк държеше Франи за ръката, Рафаела стискаше тази на Шао Лан, а Жулиет не изпускаше каишките на своите кучета. Скот вървеше редом с Клеър. Тя усещаше остро присъствието му, стройното му тяло до своето, увереността и грацията на походката му.

— Кажи ми, ние танцувахме ли заедно снощи? — запита тя, престорила се, че не помни.

— Да.

— Хм, ако е било хубаво, сигурно щях да си спомня. А?

Тя флиртуваше с него и той се забавляваше.

— Нима не си спомняш? Казах ти, че си много красива.

Тя наклони глава на една страна и го погледна изпод мигли.

— А все още ли мислиш така?

— Да — каза той с тон, все едно приемаше брачната клетва, с което я накара да се засмее.

— Харесва ми, когато мога да се смея с някого — каза тя и непринудено го хвана за ръката.

Отидоха до отвореното кафене на площада, където хапнаха печено пиле и най-добрите пържени картофи, а първите пориви на мистрала поклащаха чадърите, развяваха косите им и караха салфетките да отлитат от масите. Джейк и Франи държаха ръцете си под масата и Франи вярваше, че е в рая с мъжа, когото обича. С мъжа, който също я обичаше и чието легло тя нямаше търпение да сподели вечерта. Практиката ѝ на ветеринарен лекар в Санта Моника ѝ се струваше на цели мили и години разстояние.

Звънчето на манастира отброи единайсет удара, когато пътуваха по виещия се път към замъка, и този път Франи също си помисли, че се завръща у дома.

ГЛАВА 52

Същата вечер Шао Лан не можа да заспи, защото се тревожеше за Бао Чу. Мислеше за кашлицата на баба си, как тя разтърсваше цялото ѝ тяло, за потта, която се стичаше по изтощеното ѝ лице. Ужасена, тя осъзна, че Бао Чу може да умре съвсем скоро и затова беше настояла Шао Лан да отиде сама във Франция.

Стана много рано сутринта и седна с кръстосани крака пред вратата на стаята на Рафаела. Видя Хей, който носеше таблата със закуска. Помоли го да попита Рафаела дали може да говори с нея.

— Разбира се, влез, малката ми! — извика Рафаела и Шао Лан влезе в онова, за което тя мислеше като за „вълшебното царство на баба“.

Погледът ѝ пробяга по високите рафтове, пълни с книги, попи множеството рисунки, масите със снимките, поставени в рамки, копринения шал, праметнат през стола до прозореца, и огромното легло, в което, подпряна на възглавници, лежеше Рафаела и я гледаше.

— Е? Харесва ли ти? — Рафаела се засмя на изуменото дете.

— Сигурно всичките книги на света са тук — каза то, наистина удивено.

Рафаела се засмя.

— Не всички, но са няколко хиляди. Ела, малката ми, и целуни баба си, а после ми кажи за какво искаш да говориш с мен.

Шао Лан се качи върху огромното легло и несъзнателно се стгуши в баба си.

— Тревожа се за Бао Чу — каза тя едва чуто, с треперещо гласче.

Рафаела въздъхна. От Джейк знаеше, че състоянието на Бао Чу наистина е лошо, макар сега тя да получаваше възможно най-добри медицински грижи.

— Не мога да ти кажа да не се тревожиш, малката ми, защото баба ти е болна от дълго време — каза тя нежно.

Шао Лан вдигна глава, втренчи големите си сини очи в Рафаела и каза:

— Бабо, а как умира човек?

Рафаела си пое дълбоко дъх. Едва ли можеше да каже на детето, че всеки сам открива това. Макар понякога да се питаше дали човек не умира малко по малко от ударите на живота. Замисли се, после каза:

— Хората вярват, че когато умрат, те просто заспиват. Понякога това става внезапно, при злополуките например. Понякога на човек му е необходимо много време като например на Бао Чу. А понякога смъртта е тиха и нежна и ти се сбогуваш с този свят с усмивка на уста. Баща ми умря така — като че ли беше щастлив, че най-после си е отишъл от този свят.

— И Бао Чу ли ще умре така?

— Надявам се, детето ми.

— И ти също, бабо Рафаела? И ти ли ще умреш с усмивка в очите?

Рафаела отново се замисли за смъртта, както беше правила много пъти през последните няколко години.

— Да, вече мога и така да умра — съгласи се тя.

— И тогава, ще видя ли отново Бао Чу и теб?

Рафаела пак се замисли.

— Вярваме, че всички ще сме отново заедно на небето.

Шао Лан въздъхна облекчено и ѝ благодари. После заедно изядоха закуската от сварени яйца и препечен хляб и за момента въпросът беше забравен.

ГЛАВА 53

Всички станаха рано, облечени в къси панталони и тениски, с прибрани и завързани коси, готови за гроздобер. С изключение на Рафаела и Жулиет, разбира се, макар те да обещаха да отидат да нагледат работата по обяд и да им занесат храна и напитки.

Скот ги посрещна в подножието на западния хълм, по който вече пълзеше непрекъсната редица от гроздоберачи, а големите им лозарски ножици проблясваха на слънчевите лъчи. Някои от тях вече бяха започнали работа — режеха сочните гроздове и внимателно ги поставяха в големи сламени кошници. Тази сутрин Скот беше напълно делови и едва погледна Клеър. Просто ги заведе до редица лози и им показа как да режат гроздовете и кои гроздове трябва да режат. По-неразвитите и по-неузрелите трябваше да останат на стъблото. Предупреди ги да се пазят от осите и стършелите, които винаги са наоколо, пожела им късмет и ги остави да се справят сами. Клеър погледна Франи.

— Връщаме се към корените си — каза тя и прибра косата си на конска опашка. — Родителите ми също работеха на полето. Само че едно време вадох лук, не берях грозде. На мен не ми изглежда да има голяма разлика — тежката работа си е тежка работа.

И така беше. След час Франи вече я болеше гърбът, а Клеър беше ужилена два пъти. След два часа дори малката Шао Лан намали скоростта, с която береше гроздето. След три часа всички се потяха обилно под горещите лъчи на слънцето и се молеха Хей и освежителните напитки да дойдат скоро. Спираха и пиеха вода от пластмасовите шишета, но тя беше топла, напечена от слънцето. Кошниците с грозде носеха до камиона, където ги проверяваха и изсипваха, а после те се връщаха на горещия хълм, за да продължат беритбата.

Франи знаеше, че никога вече няма да изпитва същите чувства към нито една бутилка вино. Изтри потта от челото си и с копнеж помисли да се откаже и да отиде да вземе студен душ. Виждаше Джейк

по-нагоре по хълма. Той работеше методично и напредваше по-бързо от тях. Тя въздъхна.

Колата от замъка се показва на пътя и Скот обяви обедната почивка. Работниците се скриха в сянката на дърветата, за да изядат каквото си бяха донесли — изстинал омлет, картофено пюре, сандвичи, а компанията, която беше дошла да им помага от замъка, беше закарана до вътрешния двор, където ги чакаха маси, застлани с покривки на червени и бели карета. Измиха лицата и ръцете си, погрижиха се за ужилените места и се отпуснаха с благодарност на столовете. Загледаха, изгладнели, онова, което им предложи Хей — салата, топъл омлет и топли франзели, шунка и сирене.

— Е, харесва ли ви работата? — Въпросът беше отправен от Скот към Клеър.

Тя се усмихна и побърза да си вземе от омлета.

— Обичам наградата — каза тя. — Храната е превъзходна. Трябва да помоля Жаре да ми покаже как го приготвя.

— Жаре? — Той я погледна изненадан.

— Той ще ми дава уроци по готварство. Започвам утре. Може би, когато се върна в Калифорния, ще си намеря работа като главен готвач.

— Значи ще се върнеш там?

Изведнъж, при мисълта за заминаването, Клеър се натъжи.

— Да не говорим за това.

— Добре. Но, знаеш ли, свикнах да си наоколо. Не искам да те поставям в категорията на хората, които ми липсват.

— Така ли? — Тя отново флиртуваше с него, трепкаше с мигли.

— Виж — каза той, — по време на гроздобера съм зает най-много. Не знам кога ще мога да се освободя, но когато и да е, ще вечеряш ли с мен? Моля те.

— Искаш да кажеш, само ти и аз? Сами? — Тя му се усмихваше.

— Сами — каза твърдо той, тя кимна и се съгласи.

След обяда отново започнаха да берат грозде.

Франи смяташе, че напредват бавно и трудно, но Шао Лан, заредена с енергия от храната, отново работеше бързо. Джейк беше започнал третия си ред, а Франи още не беше довършила първия. Мислеше, че ръцете ѝ ще се откъснат от носенето на тежката кошница, а берачите от Северна Африка, които идваха тук всяка година за гроздобера, я носеха лесно на главите си. Беше подгизнала от пот,

ръцете ѝ бяха изцапани в тъмночервено от сока на гроздето, косата ѝ беше разбъркана и залепнала за главата под шапката, чувстваше се мръсна и уморена и се зарадва, когато Скот каза, че работниците от замъка могат да приключат работа, макар останалите да се канеха да работят, докато довършат целия хълм.

Върнаха се в замъка и Франи реши, че душът е най-великото изобретение на човечеството. А мисълта за спокойна нощ с мъжа, когото обичаше, никога не беше изглеждала по-примамлива. Франи искаше просто да се сгуши в прегръдките на Джейк. Искаше да почувства топлината на тялото му, да усети мириса на кожата му, да почувства ръцете му по себе си. Искаше да спи в прегръдките му, преливаща от любов.

По-късно, след обикновената храна, поднесена на вечеря, Рафаела и Жулиет се настаниха да играят „Монополи“ с малката Шао Лан и Хей. Клеър обясни, че ще трябва да стане рано утре, защото ще помогне на Жаре да приготви специален обяд, и отиде да си легне, а Франи и Джейк излязоха на разходка.

Той я прегърна през кръста и двамата отидоха до езерото. Престъпник се криеше в тръстиката, но се подхлъзна, намокри лапите си и изляя, с което подплаши ято патици. Двамата седнаха на тревата и загледаха как патиците се връщат в езерото и потапят глави във водата, за да хванат това, което патиците ядат, каквото и да е то. По далечния бряг патрулираше лебед, който усещаше присъствието на кучето и се тревожеше за другарката си и за малките си. Порив на вятъра раздвижи клоните. Джейк каза, че това е мистралът, който идва чак от Сибир, минава през Северна Европа, прехвърля върховете на планинските вериги и стига чак до Прованс.

— Добре ще е, ако Скот прибере гроздето по-бързо, защото, в противен случай, е възможно да има проблеми — каза той.

Легнаха на меката трева, започнаха непринуден разговор, от време на време разменяха по някоя целувка: После, уморени, се върнаха в смълчаната къща. В края на стълбището Джейк взе ръцете на Франи в своите. В погледа му се съдържаше въпрос. Тя се усмихна, кимна и отиде с него в стаята му. Сгуши се в прегръдките му и заспа почти в мига, в който тавата ѝ докосна възглавницата. Това беше още

един от най-щастливите ѝ дни. Колко още такива би могъл да ѝ предложи животът? Това беше последната мисъл, която мина през главата ѝ, преди сънят да я победи.

ГЛАВА 54

Клеър стана с изгрева на слънцето и се облече като за работа. Изтича по пътеката към селото и стигна в кафенето тъкмо когато Жаре вдигаше щорите.

— Добро утро, Жаре! — извика тя. Той се обърна и я погледна изненадан. — Тук съм, за да започна работа — каза тя. — Не помниш ли?

— Но аз не мислех, че говориш сериозно — каза той, все така изненадан.

— Но ето ме тук, готова за действие — каза тя.

Жаре я погледна със съмнение, като че ли все още не ѝ вярваше. Реши да я подложи на тест, да види дали не е дошла просто от скука, или защото иска да привлече вниманието му върху себе си.

— Е, добре, първо трябва да се измият зеленчуците — каза той и я заведе в малката кухня, в която двамата трудно можеха да влязат едновременно. — После трябва да се приготви салатата от домати, марули и краставици. Червените пиперки трябва да се изпекат и обелят, после трябва да се нарежат. А мидите трябва да се — почистят.

Показа ѝ дъската, поставена до мивката, метални купи и смъртоносно остри ножове.

— Внимавай с ножовете — каза той и я остави да работи.

Клеър гледеше тревожно след него. Не точно това беше очаквала. Мислеше, че ще е заета край печката, че ще поръсва вкусна риба с подправки, че ще подрежда красиви блюда. Взе един нож и го погледна тревожно. Помисли си, че с него лесно би могла да убие човек. Огледа се, за да види къде са гумените ръкавици, но нямаше такива. Очевидно беше, че Жаре не се тревожи особено за ръцете си. Както и да е, след гроздобера нейните и без това бяха покрити с пришки, имаше още две ужилвания и няколко счупени нокътя, та едва ли беше необходимо да се тревожи допълнително. Взе четката и започна да търка зеленчуците. Усмихна се, защото това напомняше детството ѝ, корените ѝ.

Когато Жаре се върна след половин час, зеленчуците бяха измити и подредени в купите, червените пиперки се печаха. Клеър вдигна

поглед от дъската, върху която внимателно режеше домати. Усмихна му се, не уцели домата и почти си отрязва пръста.

— О, по дяволите! — каза тя, когато кръвта шурна.

— Да не съм съсипала доматиите!

Жаре извика разтревожено и отиде бързо при нея, огледа пръста ѝ и спря кръвта. На лицето му беше изписана мъка, когато изми раната ѝ със студена вода. Клеър се усмихна. Реши, че, все пак не е толкова лошо, защото вниманието му ѝ харесваше.

— Вината е моя — нададе стон Жаре. — Не трябваше да ти давам тези ножове, та ти си аматьор. Трябваше да се сетя, че може да се порежеш.

— Всичко е наред — каза тихо и нежно Клеър, която наблюдаваше лицето му докато той беше наведен над ръката ѝ. — Не е толкова лошо, а и никак не боли.

— А, ти си много смела — каза той и срещна погледа ѝ.

Лицата им бяха толкова близо, само на сантиметри едно от друго, и Клеър не устоя. Целуна го по устните.

— Ето, сега се чувствам съвсем добре — каза тя и го погледна изпод мигли, а той се изчерви.

Тя си помисли, че този мъж е удивителен — той се изчервяваше, вместо да сграбчи момичето, което го е целунало. Тя наистина беше в страната на чудесата. Запита се дали целувката му е харесала толкова, колкото и на нея. Хареса ѝ гъделът на мустаците му, харесаха ѝ твърдите му устни, мускусният аромат на афтършейва му и чистата миризма на кожата му. Объркан, Жаре отиде да донесе куфарчето за първа помощ. Превърза пръста ѝ. После седнаха до бара и мълчаливо започнаха да отпиват от горещото кафе.

— Не трябваше да правиш това — каза той накрая.

— Да правя какво? — запита го невинно тя.

— Да... ъ-ъ... ме целуваш — каза той, като избегна да я погледне и вместо това отпи от кафето си.

— О! И защо не?

Жаре въздъхна.

— Мисля, че си жена, която винаги прави точно онова, което желае. Не е ли така?

— Да, така е — съгласи се Клеър и отхапа от франзелата, намазана с масло, защото Жаре отново нямаше кроасани.

Той беше сериозен, когато каза:

— Но, тогава, как въобще някой мъж да се разбира с теб? Откъде да знае какво ще направиш в следващия момент?

— Не знае — каза Клеър. — Това е част от забавлението.

И този път Жаре се засмя и показа здрави зъби, които я накараха да се запита кой ли е зъболекарят му. Но в този момент пристигнаха хората, които щяха да помагат в кухнята за приготвянето на обяда и отново беше време за работа.

Като се върна в кухнята, Клеър загледа как Жаре приготвя сосовете за рибата и за патешките гърди. Той я остави да опита домашно приготвения прасковен сладолед и ѝ обясни как се прави. После ѝ каза да почисти и измие дивите ягоди, съвсем пресни, и двамата заедно подредиха голямата маса на терасата, където щяха да седнат гостите от замъка. След това Клеър забърза към замъка, за да смени не само дрехите си, но и личността си — от помагач в кухнята тя трябваше да стане почетен гост.

Точно в 12:30 Хей закара Рафаела и Жулиет до селото с „Бентлито“, а по-младите тръгнаха пеш. Шао Дан подскачаше отпред в удобните си нови маратонки. По едно време се спря и се загледа втренчено в кучетата, които лежах в сянката на шадравана.

— Погледни, Джейк! — извика тя и посочи с пръст.

— Там е и Престъпник.

Той се беше излегнал до другите кучета, изплезил език, и съвсем приличаше на френско улично псе. Когато ги видя, вдигна глава и замаха мързеливо с опашка, после отново легна, с което ги накара да се засмеят.

В кафенето Шао Лан седна, както винаги, до баба си. Сложи пухкавото агънце от лявата си страна и започна да отпива от лимонадата си като истинска дама и да бърбори на смесица от френски, английски и мандарин, която, по някакъв начин, всички разбираха.

Сериозен, Жаре отиде да поздрави гостите си и да им налее вино от собствените си лозя, и зачака, както винаги, знак на одобрение, макар този ден Скот да не беше с тях, защото беше на гроздобера. Духаше слаб и тих ветрец и донасяше аромата на дивите цветя и билките, които растяха в изобилие по хълмовете.

Говореха, смееха се и похапваха от блюдата на Жаре, подправени с чесън и пелин, когато мобилният телефон на Джейк звънна. Той се извини и се отдалечи. Рафаела го проследи с поглед. С разрошената си от вятъра коса приличаше на момчето, което беше дошло в замъка преди толкова много години.

Джейк завърши първия разговор, проведе втори, после се върна на масата.

— Съжалявам, но трябва да се върна в Ню Йорк — каза той.

Гледаше Франи и Рафаела знаеше, че той не иска да я остави, когато всичко беше още толкова скорошно, толкова сладко, а и бяха на мястото, което обичаше най-много на света.

— Самолетът ще ме вземе от Авиньон довечера. Ще се върна веднага, щом мога.

Започнаха отново да се хранят и Рафаела улови погледа на Франи през масата. Знаеше съвсем точно какво си мисли тя — как ще преживее следващите дни без любовника си. Усмихна ѝ се със съчувствие — това беше чувство, което тя самата познаваше прекрасно.

ГЛАВА 55

По-късно същата вечер, след като Джейк беше заминал, а останалите си бяха легнали, Франи и Рафаела останаха сами в малкия салон. Седяха една срещу друга, от двете страни на малката масичка за игра на карти, заети в игра на табла. Както обикновено, Мими и Луиз лежах в краката на Рафаела, а Престъпник се въртеше край вратата и наблюдаваше вероятно за да предотврати идваща опасност.

— Джейк сигурно вече ти липсва — каза Рафаела, като обмисляше внимателно следващия си ход, защото обичаше да печели.

Франи въздъхна.

— Не знаех, че е възможно някой да ти липсва толкова много. Как е възможно? Та аз го познавам толкова отскоро.

— Достатъчно време, за да се влюби човек.

— Ти си била влюбена в бащата на Джейк, нали?

— Бях. Всъщност признавам, въпреки всичко аз още го обичам.

Рафаела направи хода си, спечели играта и се облегна, доволна, назад. Погледна Франи и почувства симпатията, която съществуваше между тях.

— Обичах го и то много — каза тя с горчива усмивка. — Аз все още вярвам в истинската любов, във вечната любов. И защото знам, че и ти вярваш, Франи, ще ти разкажа за него.

Рафаела пусна тиха музика, настани се в голямото кожено кресло и се заслуша в познатата стара песен. Струваше ѝ се, че Лукас е с нея в стаята, докато разказваше на Франи за първата им среща, за любовта им, за идването на Джейк в замъка и за това, как после Лукас го беше прогонил. И как оттогава всичко се объркало.

Когато свърши разказа си, Рафаела остана седнала, замислена за това, как любовта постепенно се разрушава и си отива, а Франи я гледаше мълчаливо.

— Нещата станаха трудни, след като Джейк си тръгна от замъка — каза Рафаела най-последно. — Бях ядосана на Лукас, че е прогонил сина си, че го е лишил от дом, и му го показвах ясно. И за да ми отмъсти, той се отдаде на нови завоевания. Като завладееше нова жена,

Лукас се чувстваше повече мъж. Но аз съм сигурна, че тази мъжка черта ти е добре известна, мила моя — добави тя.

Франи си спомни за Маркъс и кимна.

— Не знаех какво да правя — каза Рафаела. — Обичах Лукас. Не можех просто така да го напусна. Казах на Жулиет, че такава е съдбата ми. Но Жулиет каза: „Не знаеш ли, че в съдбата няма бъдеще. Всичко е въпрос на избор, мила“. Една нощ след няколко седмици бях сама в леглото и се питах къде е Лукас, какво прави и с кого е — въобще, неща, които жените правят, когато са лудо влюбени. Разбира се, знаех много точно къде е той. Винаги знаех. Този път той беше в Англия да играе поло с принца и двама дукове. И изведнъж почувствах, че не мога да бъда отделена от него нито миг повече. Взех куфара си и хвърлих малко дрехи в него. Слязох долу и видях Хей да стои в коридора в старомодната си нощна риза, а слабите му крака стърчаха отдолу като две голи пръчки през зимата. „Отиваш да го видиш, нали?“, каза той. „И какво, ако е така?“, казах аз предизвикателно. Хей ми каза, че правя грешка, но аз бях безпомощна. Разбираш ли, просто не можех да постъпя другояче. Той пое куфара и ме запита имам ли паспорт. Беше се отказал от идеята да ме спре. После ме попита имам ли пари и аз го изгледах втренчено. Разбира се, въобще бях забравила за парите. Той каза: „Знаех, че ще решиш да постъпиш така, както знаех и какво правиш, когато започна да трополиш горе“. Бръкна в джоба на нощната си риза и извади няколко сгънати банкноти. Пожела ми приятно пътуване, а аз въобще не го слушах. Просто исках да стигна до Лукас, да го видя. Шофирах дълга нощ, стигнах в Париж, после до Кале, откъдето хванах ферибота до Дувър, а после с кола отидох до Лондон. Бях изтощена от умора, чувствах се ужасно. Знаех, че сигурно изглеждам още по-ужасно, а трябваше да изглеждам добре, когато застанех пред Лукас, затова наех апартамент в „Риц“. Стоях дълго във ваната, после си облякох топли дрехи. — Тя погледна Франи и се засмя. — Можеш ли да повярваш, че дори сега си спомням с какво точно бях облечена — палто на „Шанел“ в пастелен цвят, пола в същия цвят и пуловер. Беше доста по-студено, отколкото в Прованс. После отидох до „Бърлингтън Аркейд“, улица, известна с мъжките шивашки ателиета и купих на Лукас хубави подаръци. И изведнъж бях обхваната от страх от онова, което се канех да направя. Никога преди не бях тръгвала след Лукас, никога не се бях осмелявала да се появя без

предизвестие... Върнах се в „Риц“, отидох в бара и си поръчах чаша шампанско, за да се успокоя. Огледах красивото помещение, после започнах да разглеждам другите посетители, толкова щастливи и отпуснати да пият чай от сребърни чайници и да ядат сандвичи с краставица и сладоледи, украсени с ягодово сладко и девънска сметана. Всички те, изглежда, нямаха никакви грижи. С изключение на мен. Казвам ти, Франи, изпих шампанското много бавно, отлагах момента, когато трябваше да се обадя на Лукас в неговия хотел. Красивите подаръци бяха струпани на съседния стол и аз се опитвах да си представя израза на блаженство, когато щеше да ги отвори. В някои отношения, Лукас беше като дете. Дори най-обикновеният подарък му доставяше огромно удоволствие. Най-после се върнах в апартамента си и се обадох в неговия хотел. Чиновникът от рецепцията ми каза, че Лукас не отговаря. Казах, че това няма значение, защото ще бъда там след около час. После се обадох до нашата рецепция и поръчах да ми изпратят кола и слязох долу. Хотелът на Лукас се намираше на затревена и залесена площ до река Темза. Все още го виждам, изискан и елегантен, в стил провинциално имение, с квадратен бял портал и прозорци в джорджиански стил, със завеси в богат златист цвят. Спомням си и чиновника зад рецепцията. Беше около седемдесетгодишен, приличаше на бивш офицер от армията с мустаците си и малките стъкла на очилата. Попитах за мистър Бронсън и той ме погледна внимателно над тях. Дълго гледа в книгата с имената на гостите — като че ли беше написана на някакъв странен и непознат за него език. „Той е в стая 23“, казах аз, защото знаех този факт след телефонното обаждане. „Ах, да, стая 23. Хм... Съжалявам, мадам, но мистър Бронсън отсъства в момента“. Загледах се в таблото зад него, където висяха ключовете и видях, че е казал истината. Ключът за стая 23 беше там, така че Лукас сигурно беше навън. Казах на портиера, че ще почакам. Неохотно, както ми се стори, той ме заведе в студеното фойе и ми поръча чай. Както и да е, никога не съм обичала да чакам и ето че и тогава видях друга възможност. Спуснах се като стрела към таблото и взех ключа. Изтичах по застланите с червен килим стъпала и видях стрелката, която сочеше към стаите с номера от 21 до 25. Усмивах се, когато пъхнах ключа в ключалката. Мислех за това, как ще чакам гола Лукас в леглото, когато се върне. Щях да поръчам шампанско, вместо този вечен английски чай, щях да напръскам

възглавниците с парфюма си, за да се чувстваме като у дома, в замъка. Отворих вратата и пристъпих в полумрака. Усетих топлина в стаята и изведнъж осъзнах, че не съм сама. Лукас беше тук, все пак! Напипах пътя между столовете и масите към голямото легло. И тогава ги видях. Лукас вдигна глава от възглавницата и, за секунда, погледите ни се срещнаха, после аз се обърнах и побягнах, като изтървах подаръците му на пода и затръшнах силно вратата на стаята след себе си. Не исках да знам коя е жената, не исках да слушам обясненията му, че още ме обича. В сърцато си знаех, че това не се случва за първи път. По време на дългото пътуване до Прованс мислех за думите на Жулиет за съдбата и за личния избор. Сега беше мой ред да направя избора си. Знаех, че трябва да сложа край на връзката. — Рафаела седеше със сведени очи. Известно време мисли. После каза на Франи: — Проблемът е в това, че никога не съм преставала да го обичам.

— И никога повече не го видях? — запита Франи.

Рафаела се поколеба миг, преди да отговори:

— О, да! — каза тя. Погледна Франи. — На никого друго не съм казвала, че го видях отново, дори на Жулиет и, разбира се, не и на Хей. То беше моя тайна, но сега, защото знам, че вярваш в истинската любов, ще ти разкажа тайната си.

И разказа на Франи историята, която никога нямаше да забрави.

ГЛАВА 56

Лукас се върна при нея накрая. Никой не знаеше, дори Хей, само Лусиен и Жанин, пазачите на вилата, защото всичко свърши там, където и започна — на нос Антиб. Хей се беше върнал в Англия да се погрижи за някои свои дела и Рафаела, която не беше свикнала да стои без него в замъка, реши да отиде във вилата. Щеше да бъде сама с кучетата си.

Седеше на верандата в полумрака и гледаше как морето проблясва като син опал, слушаше песента на птиците в боровите дървета и се приготвяше за нощта, когато чу друг, различен звук. Стъпки по алеята, която водеше от портата към къщата. Макар да беше сама, не се уплаши. Никога, когато беше във вилата, не се страхуваше, но беше любопитна. Може би беше Лусиен с кошница пресни праскови, набрани в градината. Или Жанин, която се връщаше поради някаква друга причина. Загледа нататък и ето, че се появи той — висок мъж в бяла риза. Ръкавите му бяха навити, ръцете и лицето му бяха така загорели, че почти не се виждаха в нощта. Не можеше да различи чертите на лицето му, но познаваше тялото така добре, както познаваше своето.

— Лукас! — прошепна тя много тихо, но той я чу.

Стоеше там и я гледаше, а тя не можеше да стане, защото коленете ѝ бяха омекнали, а в главата ѝ се въртеше онази мелодия, която изпълняваха на терасата при първата им среща.

— Върнах се у дома, Рафаела — каза той.

Гласът му беше дрезгав, по-дрезгав, отколкото го помнеше, и тя веднага разбра, че нещо ужасно не е наред. Най-сетне събра ума си и изтича надолу по стъпалата, през коридора и излезе на входните стъпала, втренчи поглед в онова, което беше останало от онзи Лукас, когото познаваше.

Той беше толкова слаб, че беше болезнено дори да го гледаш как върви. Стъпките му бяха колебливи — като че ли изпитваше страхотни болки. Тя го гледаше, замръзнала на мястото си. Когато той се приближи, тя загледа изпитото му и измъчено лице и разбра, че той

умира. Обаче очите му бяха същите, блестяха със същата сила и жизненост и тя разбра, че той не иска да се предаде.

— Открих къде си и се върнах при теб, Рафаела — каза той, като че ли нещата наистина бяха толкова прости.

Тя отвори прегръдки и го прие — точно както беше направила и в началото. Беше очевидно, че той няма много време, и те прекараха тези последни няколко дни заедно, така близки, както винаги и може би дори още по-близки. Въобще не излязоха от вилата. Той спеше в леглото ѝ, а тя лежеше будна и го слушаше как се бори за въздух, спомняше си го млад, силен и изпълнен с живот. Никога вече нямаше да има мъж като Лукас Бронсън. Никога.

Тя го хранеше, но той не можеше да поеме много храна и тя дори мислеше, че той се насилва да преглъща, единствено за да ѝ достави удоволствие. Всъщност той не искаше храната, не искаше да удължава агонията си. Двамата сядаха на верандата и гледаха как морето променя цвета си, как се смесва с небето, пиеха вино, държаха се за ръце и намираха такова доволство, каквото никога преди не бяха изпитвали. И той каза следните думи:

— Обичам те, Рафаела. Винаги съм те обичал. Никога не съм познавал жена, която би могла да се сравни с теб. Вината беше моя, бях арогантен и обичах игрите, това се оказа фатално за мен. Жените бяха там, можех да ги взема и аз ги вземах. Няма смисъл да казвам, че бих искал нещата да са по-различни, защото сега всичко е приключило. Върнах се, за да те видя още веднъж, защото ти си моят вечен спомен.

Прекараха пет дни заедно, после тя се събуди една сутрин и него вече го нямаше. Търси го навсякъде и накрая го откри в частна клиника в Кан. Той умря там на следващия ден. Някога беше добре известен на света и смъртта му беше отразена във всички вестници. Беше направил ново завещание, в което изцяло пренебрегваше сина си, както беше правил и през всичките тези години, и беше оставил всичко за благотворителност и за конете. Искаше прахът му да бъде разпръснат сред дивите рози около беседката в замъка. „Мястото, което винаги ще ми напомня за теб, Рафаела“, беше написал.

Тя се беше погрижила да бъде изпълнена последната му воля.

По бузите на Франи се стичаха сълзи.

— Ти си толкова смела, толкова добра — прошепна тя. — Надявам се само моята любов да е толкова силна, колкото твоята.

— Повярвай ми, детето ми — Рафаела я потупа по ръката, — също толкова силна е. А сега имам едно предложение. Нуждаеш се от промяна, докато Джейк го няма. Защо да не отидеш до вилата? Вземи Шао Лан със себе си. Искам вие двете да видите колко е красив Лазурният бряг. Бих дошла с вас, но сега разстоянието е прекалено голямо за мен. Артритът няма да ми позволи да го измина.

Това беше втората голяма покана в живота на Франи. Лазурният бряг беше мечтано място, което беше виждала само по реклами по телевизията, а ето, че сега щеше да отиде там! Рафаела не само ѝ беше доверила историята на любовта си, а ѝ беше дала нещо, което да очаква, докато нейната любов беше далеч. Тя скочи и я прегърна.

— Благодаря ти — каза тя и Рафаела я разбра правилно — тя ѝ благодареше за разказаната история.

ГЛАВА 57

Скот Харис беше приятно изненадан, когато Клеър пристигна по залез-слънце на следващата вечер и донесе кошница за пикник. Появи се изневиделица в заслона, където големите машини работеха на пълни обороти.

— Хей! — каза тя, застанала на прага. — Донесох вечеря. Мисля, че всички трябва да се хранят от време на време, дори супермените, които правят вино като теб.

Скот се усмихна и отметна уморено косата си назад.

— Предполагам, че си права. Сигурно щях да изям все същия сандвич с шунка и сирене някъде към полунощ.

— Ако не бях дошла да те спася. — Клеър остави кошницата на масата, върху която имаше лаптоп и няколко празни бутилки „Бадое“. — Виж, сега ще размахам вълшебната пръчица! — извика тя и отвори капака, после замаха елегантно с ръка, както правят фокусниците след някой труден за изпълнение номер.

— А ще ме превърнеш ли в принц? — запита Скот с надежда, а тя се засмя и поклати глава.

— Това вече е прекалено много дори за мен, но обещавам да те превърна в щастлив човек, макар и за кратко. Виж, тук има печено пиле, направо от Алиер и... — Тя му показа кутията. — Печени картофи със сос! Плюс фразели и евтино вино от магазина на мадам Дорите и буца сирене. Питам те какво повече би могъл да иска човек?

— Теб — каза той и я целуна.

Тя отстъпи назад — изненадана, но не и недоволна.

— Винаги ли благодариш на хората с целувка?

— Само на красивите жени.

Тя смръщи вежди, изпитала внезапно подозрение.

— Не искам да получиш погрешно впечатление.

— Моето впечатление е, че си хубава и че обичаш да си похапваш. Вярно ли е?

— Вярно е — призна тя с въздишка. — Обичам храната. Затова вземам уроци по готварство. Някой ден ще бъда дебела стара дама, ще

се радвам на печено пиле и печени картофи със сос и на осемдесет години.

— И на чаша вино, надявам се — каза той и разгледа бутилката, която беше донесла, преди да я отвори. Наля в чашите и каза: — Знаеш ли какво, навън е прекалено ветровито, защо не си направим пикника в пещерата? Ще запалим свещите и ще се преструваме, че това е романтична вечеря.

— Но ние няма защо да се преструваме, това е романтично! — каза Клеър след няколко минути, като седеше срещу него на масата за дегустация, а храната беше поставена в хартиени чинии.

— Какво всъщност правиш тук, Клеър? — запита я той и нарязва пилето с джобното си ножче, защото тя беше забравила да вземе нож.

Тя отхапа от пилето и мълчаливо задъвка, замислена. Сви рамене.

— Придружих приятелката си до Париж. — Вдигна глава и срещна погледа му. — Истината е, че напуснах неверния си съпруг и потърсих отмъщение от последната жена, с която той ми изневеряваше. Подадох молба за развод, преди да си тръгна, и се погрижих да използвам кредитните му карти.

— Разярена жена?

— Точно така!

— И какво ще правиш сега?

Тя знаеше, че въпросът не е случаен.

— Сега? Ще стана главен готвач, разбира се, ще си намеря работа в някой ресторант в Лос Анджелис, ще си скъсвам задника от работа за пари, но ще се храня спокойно.

— Е, поне няма да умреш от глад.

— А нима това ще те разтревожи? — Тя го погледна с усмивка.

— Знаеш, че няма да позволя това да се случи.

Клеър скромно наведе поглед към чинията си, вече пълна с пилешки кости.

— Хубаво е да знам, че се тревожиш за мен. Е, сега, като се погрижих да си нахранен, мисля, че мога да се върна у дома.

— У дома? Така ли мислиш за замъка?

Тя се поколеба.

— Не само за замъка. За цялото село Мартен, за Сан Силвестър, това е... За Прованс. — Тя сви рамене. — Разбира се, моят дом не е

тук. Нямам истински дом. Но това място е далеч по-хубаво от дома на родителите ми сред полята с лук, където работех наравно с баща си. Господи, не искам никога вече да живея така!

Тя говореше с усмивка, но Скот виждаше, че спомените от детството още ѝ причиняват болка. Помогна ѝ да опакова останалата храна и да я прибере в кошницата, изкачиха се по стъпалата и излязоха навън, в топлата и ароматна нощ. Клеър си пое дълбоко дъх и застана до колата с ключовете в ръка.

— Човек може да се напие дори само от това тук.

— Трябва първо да го изчакаш да стане на вино. Благодаря за храната, беше страхотна.

Той направи неуверено крачка назад от нея, защото не знаеше дали пак да я целуне. Тя го направи вместо него — леко докосване на устни до устни и тя вече беше в колата и беше запалила двигателя. Подаде глава през прозореца и го погледна. Той също стоеше и я гледаше.

— Наистина си много привлекателен, Скот Харис, знаеш ли? — извика тя и той чу смеха ѝ, когато тя потегли, малко прекалено бързо, надолу по хълма към замъка.

ГЛАВА 58

Клеър не беше сигурна кое ѝ доставя по-голямо удоволствие — да готви с Жаре или да опитва вина със Скот. Всъщност уроците по готвене се състояха от онова, което, каза ѝ Жаре, е основната работа на помощник-готвача, и то този с най-нисък ранг в кухнята на ресторанта. Клеър се забавляваше. Харесваше ѝ закачката със Скот, който продължаваше да я преследва, когато успееше да се откъсне от гроздобера. Той ѝ изпращаше цветя, обаждаше ѝ се по телефона, караше я да сподели сандвича с него, показва ѝ дома си — очарователна стара каменна къща, засенчена от бугенвилия и смокиня, вътре цареше мъжки безпорядък от стари мебели, купове книги и списания за коне. Старо и красиво английско седло на дървена поставка заемаше почетно място в коридора. Показва ѝ конюшнията си и разбира се, коня си. Въпреки че тя не можеше да язди, той я качи на малка и много послушна кобила и я разведе из хълмовете, докато не я заболя гърбът. Тя много се забавляваше, макар да не го целуна нито веднъж.

Но всяка сутрин, докато бързаше нетърпеливо към селото, тя се хващаше, че очаква с трепет срещата си с Жаре, които щеше да я поздрави, застанал зад бара, щеше да я гледа с невинните си черни очи така, сякаш тя е най-красивата жена на света, изумен, че е с него в кухнята му. Щеше вече да ѝ е приготвил двойното еспreso с бита сметана и кроасаните, които вече печеше специално за нея. Тя усещаше физически присъствието му ясно в тясната кухня и му бърбеше весело на френски с провансалски акцент, точно като неговия.

Проблемът беше в това, че ѝ харесваха и двамата, би могла да се влюби във всеки един от тях. Но нито един от тях не беше от нейния свят и беше сигурна, нито един от тях не би могъл да я разбере правилно. Имаше нужда да сподели проблема си с Франи, която се приготвяше за пътуването си до Лазурния бряг. Но Франи също трябваше първо да узнае истинския ѝ произход и Клеър реши да ѝ разкаже всичко за себе си. Между приятели не би трябвало да има и най-малкото заблуждение. Нито между любовници. Независимо дали ще спечелиш, или ще изгубиш, това беше моментът на истината.

Престъпник скочи и залая, когато чу Клеър да влиза в стаята на Франи, но после притихна и замаха с опашка.

— Здравей, Престъпник! Здравей, Франи! — каза Клеър.

— О, здравей! — Франи хвърли и последната тениска в чантата си. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас? Ще бъде толкова забавно, пък и как би могла да пропуснеш Лазурния бряг?

В момента, в който Франи произнесе думите, Клеър разбра истинската причина, поради която не можеше да отиде. Мисълта ѝ дойде като просветление, но още не можеше да я сподели с Франи. Беше дошла с определена цел и по-добре да действаше по план. Настани се на огромното легло и втренчи нещастно поглед във Франи.

Франи я погледна тревожно. Никога не беше виждала Клеър толкова сериозна — дори и в ресторанта, когато ѝ разказваше за Маркъс. Дори тогава беше весела, саркастична и забавна.

— Франи, трябва да ти призная нещо.

Клеър звучеше толкова сериозно, че Франи отиде да седне до нея.

— Признание?

— Не бях съвсем искрена с теб за... За това коя съм аз. Казах ти, че съм била мис Джорджия. Е, не съм била. Всъщност бях, но по друг начин. — Раменете ѝ увиснаха, дланите ѝ се отпуснаха между коленете. Не знаеше по какъв начин да каже това, което имаше. — О, добре! — каза накрая и сви примирено рамене. — Предполагам, че единственият начин е да започна началото. — Погледна Франи, която седеше до нея с поглед, изразяващ загриженост и обич, и ѝ се прииска да се разплаче. — Това е най-трудното нещо, което съм правила някога в живота си — прошепна нещастно, после добави: — Е, не точно най-трудното, както ще видиш след малко.

Франи я хвана за ръката и Клеър си пое дълбоко дъх.

— Казах ти, че бях бедно дете. Никога не съм имала истински дом. Родителите ми се местеха непрекъснато и търсеха работа, аз непрекъснато сменях училището и приятелите си. Повечето хора мислят, че този вид мизерия не съществува вече, защото никога не се сблъскват с нея. Мислят, че това е нещо, останало в миналото, но повярвай ми — каза тя с горчивина, — този вид нещастие все още го има. Е, кратката версия е — успях да се измъкна от това. — Погледът и отново срещна този на Франи. — Точно както си успяла и ти. Получих

образование. Учех и работех през нощта. Избрах по-лесния вариант. Е, поне мислех, че ще е лесен.

Тя прехапа устни. Гледаше втренчено в пода. Франи, както винаги, изпитваше съчувствие и каза:

— Всичко е наред, Клеър. Няма нужда да ми казваш. Разбирам. Наистина разбирам.

— Не. Не, не разбираш — каза Клеър безизразно. — Няма как да знаеш, освен ако не си го преживяла. Както и да е, когато навърших шестнайсет, избягах в Йорк. Бях красива. Излъгах за възрастта си и започнах работа като танцьорка в нощен клуб. Всички момичета там бяха като мен — искаха да избягат от собствения си свят, бяха отчаяни някой да ги прегърне и да им каже, че ги обича.

— О, Господи! — каза Франи и Клеър повдигна примирено рамене.

— Хей, няма нищо! Харесвах ми онези дрехи. Харесваше ми да се събличам и да усещам възхищението на мъжете. Дотогава дори не знаех, че съм хубава. Наричаха го клуб за джентълмени, но това беше най-тъжното място на света. Наричаха ме мис Джорджия и танцувах около пилон като същевременно събличах дрехите си. Държах се така, сякаш наистина обичах това, което правех, преструвах се, че мъжете ми харесват, и те ме обсипваха с дребни пари. После, като свърших номера, гола, трябваше да събирам доларите от пода, а мъжете се смееха весело. — Тя погледна Франи. — Нали знаеш какво става, Франи? Излъчваш сексапил, някои от мъжете го вдигат, плащат ти и се озоваваш в задната стаичка с тях и... — Тя отново сви рамене. — Правиш това, което иска той. Не ми харесваше, не ми харесваше тези мъже да ме опипват. Всъщност мразех работата си, но продължавах да я върша. Не знаех нищо друго, не можех нищо друго. Накрая все пак напуснах. Другите момичета ме изгледаха така, сякаш съм полудяла. „Отказваш се от добри пари“, казаха ми те и аз видях лицата им, истинските им лица, негримирани, груби, тъжни лица, онези, които никога не показваха на клиентите, и видях своята собствена реалност зад тези лица с фалшивата красота и фалшивия блясък, фалшивите изкуствени мигли, фалшивите усмивки. И ми стана лошо. Някои от тези жени имаха деца, други вземаха наркотици. Не бяха свободни като мен да направя избора си. — Тя си пое дълбоко дъх. — Но аз направих своя. И отново бях без пукната пара и без бъдеще. Казах си, че със

същия успех можех да остана у дома и да вадя лук на полето. Както и да е, съвзех се, изхвърлих прашките, облякох си черна рокля и започнах работа като домакиня в ресторант. Понякога помагах зад бара, не е кой знае какво. Работех, излизах на срещи с мъже, успявах някак си... И тогава се появи Маркъс. Той ме накара да се чувствам добре, накара ме да се почувствам харесвана, накара ме да се почувствам важна. Мисля, че предложението му за женитба беше съвсем случайно. Сякаш така, изведнъж, се оказахме пред свещеника в Лас Вегас. Каква глупачка съм била, още не мога да повярвам. И тогава, разбира се, дойде голямото разочарование. О, повярвай ми, Франи, Маркъс ме използва много повече, отколкото теб — всичките онези други жени, всичките животи, до които се докосна и разруши. А после срещнах теб и дойдохме тук, в Прованс, запознах се с всичките тези истински хора и изведнъж почувствах, че съм се освободила от миналото и съм господар на себе си. — Погледна смирено и умолително Франи. — Ето, вече знаеш всичко — каза с треперещ глас. — И ако не искаш повече да си ми приятелка, ще те разбера.

Франи разтвори ръце и ги протегна към нея.

— Винаги ще ми бъдеш приятелка — каза тя. — Как въобще си могла да помислиш, че това има значение? Харесах те още първата вечер, онази, в която ми каза за Маркъс. Не би трябвало да те харесам, но те харесах. Защото ти си ти.

По бузите на Клеър се стичаха сълзи.

— Обичам те, Франи — каза тя и преглътна сълзите си.

— Знам. — Франи приглади косата ѝ назад. — Аз също те обичам.

Клеър подсмръкна.

— Като говорим за любов... Случи се. Искам да кажа, влюбена съм.

— Прекрасно!

— Проблемът е... Той вече, може би, подозира, но все пак ще трябва да му го кажа. И, нали разбираш, ще трябва да му разкажа миналото си... Защото само така ще е справедливо. — Тя потрепери и Франи се помоли Скот да е достатъчно силен и толерантен да приеме това.

— Той е добро момче — каза тя. — Всичко ще бъде наред. — Тя се усмихна окуражително. — Солта на земята, нали така?

— Точно така!

Клеър подсуши сълзите си и каза, че вече се чувства добре. Щеше да направи онова, което трябваше, и да се надява на най-доброто.

ГЛАВА 59

На следващата сутрин Франи и Шао Лан тръгнаха за нос Антиб, но детето, което седеше на задната седалка на „Фиата“, беше доста различно от онова, което седеше сковано във влака до Авиньон. В къси сини панталони и бяла тениска, със сламена шапка, слънчеви очила и усмивка, то приличаше на всяко нетърпеливо дете, което очаква да се гмурне в морето и да играе на плажа.

— Колко още остава? — питаше Шао Лан на всеки петнайсет минути, както прави всяко дете по време на пътуване.

Престъпник седеше търпеливо на предната седалка с изплезен език и гледаше движението по пътя с обичайния си скептицизъм. От време на време, Франи спираше пред някое кафе, за да може кучето да потича, а Шао Лан да пийне оранжада и да изяде един сандвич, защото детето беше добило апетит, който изглеждаше неутолим.

Най-после, приспана от монотонността на пътуването, Шао Лан задряма и Франи беше оставена сама с мислите си. А мислеше предимно за Клеър.

Признанието на Клеър я беше изненадало силно. Тя винаги беше съвършената дама, винаги беше с перфектен външен вид, винаги напълно се владееше, беше съвършената красавица. Но Франи разбираше какъв е произходът ѝ, както и отчаяното ѝ желание да избяга от тази среда. Не обвиняваше Клеър, само ѝ се искаше на приятелката ѝ да не се беше налагало да поеме по този път. Но сега животът на Клеър щеше да има друга посока — миналото беше зад нея, можеше да очаква по-добро бъдеще с мъж, който щеше да се грижи за нея, мъж, който щеше да се смее с нея и да я обича така, както заслужава. И със сигурност Скот Харис беше от хората, които са солта на земята. Той дори работеше със земята, изкарваше си прехраната от нея и при това — успешно.

Докато чакаше търпеливо реда си да завие зад един „Мерцедес“ (шосето беше доста натоварено), Франи се опита да си представи Джейк в Ню Йорк, но не можеше да си го представи в голям град или в офис. Странно, макар никога да не беше ходила там, тя виждаше

съвсем ясно колибата му в планината, можеше да си представи как се чувства той там, защото ѝ беше разказвал за нея с толкова любов в онази първа тяхна вечер, когато бяха вечеряли заедно. Беше ѝ казал, че това е единственото място, където не се чувства самотен и самотата е добре дошла, и тя го беше разбрала.

Най-после излязоха от натовареното шосе и излязоха на второстепенен път, който водеше към морето. Лазурният бряг, с неговите сенчести борови гори, закътани вили и богати на аромат градини, беше доста различен от калифорнийското крайбрежие и широките плажове с огромните вълни, подходящи за сърфисти. Като караше бавно покрай спокойния синьо-зелен залив, Франи видя как няколкото самотни облака се отразяват във водата — толкова ясно, все едно ги виждаше в огледало. Събуди Шао Лан, за да ги види и тя. Детето и кучето показаха глави през прозорците на колата, вдъхнаха свежия морски въздух и загледаха хората в рибарските лодки, които много приличаха на някоя от картините на Моне.

Като следваше указанията на Рафаела, тя подкара по тясната, обточена от двете страни с дървета, алея, докато излезе на свободно от дървета пространство и видя огромни дървени порти между каменни стълбове, на които беше издълбано „Вила Мартен“.

Шао Лан скочи от колата, за да натисне звънеца, и запристъпва нетърпеливо от крак на крак. Най-после вратата се отвори. Детето отскочи изненадано назад, като видя дребен старец със сбръчкано, потъмняло от слънцето, лице и усмивка, която не разкриваше нито един зъб.

— Bienvenue, bienvenue, les nouveaux Martens. Je suis le gardien, Lucien. Eh bien, c'est un beau jour... Venez, mesdemoiselles, venez.^[1]

Старецът им махна да влязат и те се озоваха на пясъчна алея, от двете страни, на която растяха борове, и видяха двуетажната вила. Видяха и зелената дървена веранда, на която изобилстваше бугенвилията и която ограждаше целия втори етаж, а под нея имаше вътрешен двор с множество колони и шадраван с каменни делфини. Прозорците имаха зелени щори, но бяха отворени, за да пропускат морския въздух, а на стъпалата ги чакаше също толкова стара жена, облечена в синя рокля и бяла престилка.

Усмивката на Жанин беше същата като на съпруга ѝ, защото с Люсиен бяха женени повече от шейсет години. Те познаваха Рафаела

през целия си живот. И сега тя беше щастлива да поздрави семейството на Рафаела, щастлива да види отново отворена старата вила, щастлива да види дете и дори куче да тичат из двора.

Старата двойка вече не живееше в къщата на пазача в границите на вилата, а в доста по-удобен апартамент в града. Жанин каза на Франи, че ще идват всяка сутрин и ако Франи иска, тя ще пазарува и ще приготвя вечерята, която те ще заварват готова, макар, както предполагаше тя, през деня да се хранеха в кафето на плажа.

Престъпник вече проверяваше как стоят нещата тук, душеше навсякъде — мина през коридора, кухнята и излезе в задния двор. След секунди се появи отново, а в зъбите си стискаше агнешки крак. Жанин изпищя и Люсиен дотича толкова бързо, колкото можеха да го носят старите му крака, но Престъпник успя да им избяга. Той се стрелна край протегнатите им ръце и се скри в олеандровите храсти, където скрит и в безопасност, продължи вечерята си.

— Много съжалявам, Жанин — каза Франи, като се опитваше с всички сили да не се засмее. Все пак Престъпник трябваше да защити репутацията си. — Това е едно лошо куче.

Все още малко ядосана, Жанин им показа къщата. Тя беше неочаквано семпла — на долния етаж имаше огромни, просторни и хладни стаи, водещи към терасата и градината, която стигаше чак до морето. Жанин с гордост им показа също така голямата и просторна кухня, чийто таван беше от груби греди и в която имаше стара пещ. Като я гледаше, Франи искрено си пожела никога да не ѝ се налага да приготвя храната. Имаше още удобни дивани, меки килими и най-малкият телевизор, който Франи някога беше виждала. Около огромната маса в трапезарията лесно можеха да се съберат двайсет души, а във вътрешния двор имаше също толкова голяма маса. В градината беше и къщата за гости, но тя стоеше заключена вече много години.

Кипяща от възмущение, Шао Лан изтича на горния етаж, за да си избере стая. Накрая реши това да бъде голямата ъгълна стая с изглед към залива, а Франи реши да вземе съседната. Разопаковаха багажа си и облякоха банските си костюми, казаха „довиждане“ на Жанин и Люсиен и тръгнаха към плажа. Престъпник непрекъснато дърпаше верижката си, искаше да спира на всеки две минути, за да души, но те бяха гладни и не го оставяха. Стигнаха до плажа, където още имаше

много хора, които седяха под жълтите чадъри или похапваха в кафене „Сезар“. Бутилки вино се изстудяваха в кофички с лед, носеше се аромат на омари и макарони, на зехтин и пържени картофи.

Франи поръча салата за себе си и калмари за Шао Лан, а Престъпник се скри в сянката и заспа. Докато чакаха да им сервира, Шао Лан изтича да види другите деца, които скачаха от трамплина във водата и щедро излагаха голите си тела на слънчевите лъчи. Франи се отпусна на стола си, обзе я сладка летаргия. Помисли си за голямото, бяло и меко легло в хладната стая във вилата и разбра защо хората от Южна Франция си почиваха на обед и дори имаха име за тази почивка — сиеста. С полузатворени очи, тя чу тихото шепнене на вълните в далечината, крясъците на чайките и виковете на децата. Мечтаеше да има сиеста с Джейк.

От една от близките маси я наблюдаваше Ален. Той беше сам, макар няколко жени да проявяваха интерес към него. Беше облечен в бяла риза и къси панталони и носеше много тъмни слънчеви очила. Косата му отново беше руса, беше загорял и изглеждаше в добра форма и беше почти невъзможно да бъде разпознат — толкова различен беше от тъмнокосия мъж в елегантния костюм, появил се на семейната среща. Поръча си още чаша „Рикард“, отпи бавно и с наслада, без да откъсва поглед от Франи.

Шао Лан дотича обратно до масата, седна и се засмя, разказа й какво си беше говорила с децата. Ален мрачно си помисли, че двете май добре се забавляват. Реши да остане и да ги наблюдава.

След обяда отидоха на плажа, където наеха шезлонги и чадър. Детето отиде да играе на ивицата, където се разбиваха вълните, и Франи, съвършеното калифорнийско момиче в тюркоазен бански, го последва.

Ален я огледа от горе до долу като познавач на жените, за каквото се смяташе. С доволна усмивка реши, че не е лоша. Понякога животът просто ти поднасяше онова, което ти трябва. Този път му беше поднесъл единствените двама души, които стояха между него и наследството, което му се полагаше по право.

---

[1] Добре дошли, добре дошли, на братовчедките Мартен. Аз съм пазачът, Люсиен. Е, днес е един прекрасен ден... Хайде, дами, хайде. (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 60

Когато напусна замъка, Ален знаеше, че няма избор. Една дума от страна на Джейк в полицията и той щеше да прекара остатъка от живота си в затвора, ако не получеше смъртна присъда. Наркотици, оръжие, беше се забъркал в какво ли не, но беше престъпник от онези, които наричат „дребни риби“ и това го правеше бесен. След всичките тези години трябваше да е дори по-богат от Феликс, по-богат от майка си и по-богат от Джейк. Но съдбата беше против него и затова, когато беше помолил Феликс за пари и той му беше отказал, беше забил острието на сребърното ножче за разрязване на писма в слепоочieto му, без да се замисли. Беше се засмял на шока, изписан по лицето и в очите на Феликс малко преди смъртта.

Беше пъхнал тялото на Феликс в пластмасов чувал, който беше намерил в гардероба, за да няма издйнически следи от кръв, беше го преметнал през рамо и го беше занесъл до шахтата. Знаеше, че хората, които падат от високо, обикновено се приземяват на главите си, и за негово щастие, така стана и с Феликс, което прикри всички следи от използването на ножчето.

Инстинктът му подсказа какво да направи после. Като братя, той и Феликс си приличаха достатъчно по телосложение и височина, така че можеше, ако иска, да заблуди хората. Беше облякъл един от елегантните костюми на Феликс и беше обул чифт негови обувки, макар да му бяха малко големи. Беше взел куфарчето на брат си и беше сложил собствените си дрехи в него. После беше взел ключовете на Феликс, беше отишъл до сейфа и взел петдесетте хиляди долара, които беше намерил там. Като познаваше Феликс, мислеше, че никой не знае за тези пари и следователно нямаше кой да докладва за отсъствието им, но въпреки това беше решил да остави бижутата и часовника, за да не прилича всичко това на обир. После беше взел асансьора до фойето и с наведена глава беше минал бързо край портиера. Само за секунди беше на улицата, свободен човек.

След като отиде на семейната среща и беше отстранен от Джейк, той гореше от гняв, причинен от мисълта, че врагът му живее в такъв

лукс, а той, въпреки всичките си смели планове за забогатяване, все още беше на дъното. Самолетът го отведе в град Хо Чи Мин, без дори да му предложат нещо за пиене и ядене по време на дългия полет. Едрият бодигард не сваляше поглед от него през цялото време и това само засилваше гнева на Ален. Каза си, че ще го върне тъпкано на Джейк, на всички тях.

Свалиха го от самолета, без да му кажат и дума, а той веднага взе първия полет до Европа. Приземи се в Женева, взе кола под наем и шофира до Южна Франция.

Вилата винаги беше едно от любимите му места. Когато беше млад, водеше тук момичета, а също и момчета. Ален обичаше оргиите. Те му даваха чувство за сила и власт над жените и това му харесваше. Знаеше, че сега никой не идва във вилата и ще може да се скрие там, но първо провери точно в колко часа Люсиен идва да нагледа собствеността, което ставаше само в събота сутрин. Ален влезе в къщата за гости, като махна стъклото на входната врата и насили старомодната ключалка. Взетата под наем кола скри в гараж в Антиб. Изруси косата си, купи си нови дрехи с парите на убития си брат и се почувства отново като самия себе си, имунизиран срещу реалността и готов за отмъщение. Единственият му проблем беше кога и как, а ето, че съдбата го беше решила вместо него.

ГЛАВА 61

Слънцето залязваше, когато Франи и Шао Лан се върнаха във вилата. Застанала под душа, Франи се питаше защо човек се чувства добре след ден, прекаран на плажа. Подсуши с хавлия мократа си коса, загърна се в пухкав хавлиен халат и отиде да види какво прави Шао Лан. Тя се беше излегнала мързеливо на леглото.

— Какво ще кажеш да си направим омлет за вечеря? — предложи Франи с надеждата, че ще успее да се справи с огромната старомодна фурна, без да вдигне тях двете и къщата във въздуха.

Обаче малката Шао Лан каза, че е прекалено уморена, за да яде, Франи я остави да дреме и слезе сама в кухнята. Откри мляко, сок, вино и кубче златисто масло в хладилника. На тезгяха беше оставена прясна франзела, кошница белезникави яйца и дълбока синя купа, пълна с летни плодове. Тя си взе една праскова и я помириша, после с наслада я захапа, а сокът потече по брадичката ѝ. В шкафа в килера откри чиния сирене с прекрасен аромат. Отрязва няколко филийки от франзелата, намаза ги с масло, сложи върху тях малки парченца сирене и... готово. Чаша студено вино и беше напълно щастлива.

Настани се до кухненския плот с намерението да се наслади на протичката вечеря. Престъпник се излегна до нея и я загледа с надежда. Неспособна да издържи на молбата в погледа му, тя му хвърли парченце сирене. Той го глътна бързо, без дори да го опита, което беше жалко, защото сиренето беше превъзходно. През прозорците здрачът влизаше вътре, а вятърът поклащаше завесата от мъниста на вратата на кухнята. Франи се опита да си представи как изглежда вилата в разгара и горещината на деня, пълна с млади хора, деца и домашни любимци. Като замъка на семейство Мартен, вилата също имаше нужда да бъде събудена за нов живот, но Франи знаеше, че Рафаела никога няма да се върне тук.

Стана и отиде в градината. Единствените звуци бяха песента на птиците в боровете и скърцането на пясъка под босите ѝ ходила. Беше все още топло, растенията започваха да изпускат своя нощен аромат —

жасминът, розите, розовите морски водорасли и плодовете. И тя се радваше, че Лукас се беше върнал в този рай, за да намери Рафаела.

Най-после, тя влезе вътре и заключи голямата входна врата след себе си. Престъпник си беше намерил хладно местенце на пода в кухнята, беше легнал по гръб и беше вдигнал четирите си лапи във въздуха. Май беше заспал. На горния етаж, Шао Лан също спеше по гръб, с разперени ръце и крака, и похъркваше тихо.

Франи остави вратата към верандата отворена, за да влиза ветрецът, и легна гола на леглото. Затвори очи и унесена от нощните звуци и топлия бриз, заспа с прекрасната мисъл, че утрешният ден ще е пак така прекрасен и освен това ще скъси времето до завръщането на Джейк.

Спеше толкова дълбоко, че не чу тихите стъпки по верандата, не видя мъжа, който я наблюдаваше през френските прозорци. Не видя усмивката върху лицето му. Всъщност Франи не усети нищо чак до сутринта, когато беше събудена от тракането на съдове в кухнята и мириса на прясно кафе. Жанин приготвяше закуската.

ГЛАВА 62

Току-що се бяха върнали след още един ден, изпълнен със слънце, и очакваха сиестата, когато звънна телефонът. Франи вдигна слушалката на третото позвъняване.

— Липсваше ми — каза Джейк и тя се разтопи само от звука на гласа му.

— Ти на мен — също — каза тя тихо. Чувстваше се така, сякаш е сама с Джейк на света. — Харесва ми тук, но щеше да ми харесва много повече, ако бях с теб.

И тя му разказа за дните им на плажа, за това, че много иска той да е тук и двамата заедно да прекарат сиестата. Той ѝ отговори, че веднага след като свърши работата си в Ню Йорк, ще лети до Ница и двамата ще могат да прекарат поне една сиеста заедно.

— Но има друго място, където искам да те заведа — каза той. — Едно прекрасно местенце в Сен Тропе, наречено хотел „Ривиера“. Собствениците, Лола и Джек Фарар, са прекрасна двойка. Сигурен съм, че ще ги харесаш. Всъщност защо не вземеш Шао Лан и не отидеш сама да се порадваш на тяхната магия, поне само за една нощ. Повярвай ми, ще се влюбиш в мястото.

— Аз съм влюбена — каза тя тихо, след като той затвори.

На следващия ден отидоха в Сен Тропе. Видяха знака, на който пишеше „Хотел Ривиера“, и Франи следва алеята, която се виеше между дърветата, и накрая стигна до розова вила, чиято тераса гледаше към Средиземно море. Пищни градини водеха до плаж с фин пясък, обсипан със сини чадъри и слънчеви жълти шезлонги, където няколко загорели двойки се наслаждаваха мирно на слънчевите лъчи. На дървения пристан беше завързана малка лодка, а на петдесет ярда навътре в залива се поклащаше, хвърлила котва, черна яхта.

Красива жена на възрастта на Франи с боядисана в червено коса застана на стъпалата на хотела и им се усмихна.

— Здравейте или може би трябва да кажа bonjour? — извика тя. — Аз съм Лола Фарар. Стая ли търсите?

Франи каза, че е така, после се представи и ѝ каза, че ги е препоръчал Джейк.

— Всъщност той каза, че не бива да пропуснем това място за нищо на света — добави тя.

— А, Джейк Бронсън, красивият загадъчен мъж — каза Лола със сърдечна усмивка. — Той бие всяка вечер съпруга ми на табла, а те играят за пари — пет евро на игра. Кълна се, на Джейк никога не му се налага да си плати сметката в края на престоя си. — Тя погледна Франи — остро и проникателно. — Добре ли го познавате? — Когато Франи призна, че е така, Лола добави: — И аз реших така, заради сиянието, което излъчвате.

После влязоха вътре, Лола ги разведе из вилата и провери кои от стаите са свободни.

— Имаме две свободни — каза Лола, след като погледна в книгата. — „Колет“ и „Бардо“. Кръстила съм всички стаи на френски художници, артисти и писатели, не че има много — стаи, искам да кажа. Стаите са само осем, но всички са различни.

Влезе Шао Лан, като дърпаше верижката на Престъпник, който подскачаше. Лола каза, че приемат и кучета, особено кучето на Джейк.

— То вероятно ще се сприятели с нашето — каза тя.

— Нашето се казва Лошо куче по очевидни причини, а и двете имат вид на обикновени улични псета. Както и да е, мисля, че „Колет“ е подходящата стая за вас. Тя е малко по-голяма и има две еднакви легла. Хайде, елате, ще ви я покажа.

Стаята беше боядисана в прасковен цвят, леглата бяха покрити с бял муселин, чаршафите бяха безупречно чисти, плочките — измити, рогозките — меки. Всичко беше просто съвършено. Шао Лан побърза да вдигне металните щори.

— Погледни, о, погледни! — извика тя. — Точно до прозореца расте смокиня, а виждам и деца на плажа... О, хайде да вървим, Франи, да вървим!

Лола им каза, че могат да отидат, а тя ще нахрани Престъпник и ще му намери хладно местенце в кухнята. И така, те облякоха банските си костюми и изтичаха долу, минаха през терасираната градина, изобилстваща от цветя и плодове и заслонена от чадърите на прекрасните борове на Южна Франция, по дървените стъпала и слязоха на мекия пясъчлив бряг.

Франи остави Шао Лан да се плиска на плиткото в компанията на две други деца и заплува, като се наслаждаваше на това, как водата се плъзга, хладна и копринена, по тялото ѝ. Въздъхна от удоволствие, обърна се по гръб и загледа най-синьото небе на света, замисли се за Джейк и как двамата ще дойдат тук заедно някой ден. След малко заплува отново към черната яхта. Засмя се, като прочете името ѝ — „Лошо куче“. Знаеше обаче, от житейски опит и по интуиция, че Джек Фарар е добър човек.

Вечерта тя и Шао Лан вечеряха на терасата с изглед към морето. Светлините на Сен Тропе блестяха като кристална огърлица около залива. Франи беше щастлива и се чувстваше на цели светлинни години от ветеринарната клиника, отпиваше от добре изстуденото розе, което ѝ беше препоръчала Лола. Ядоха печени скариди, от едрите, които, както им каза Лола, се наричали букети, и агнешко от подножието на Алпите и още крем брюле, който им се стори божествен. Веднага след вечеря Шао Лан се хвърли на леглото, което беше по-близо до прозореца, и заспа за минути.

Франи се присъедини към Лола на терасата, където беше представена на красивия ѝ съпруг, Джек Фарар, който каза:

— Предай на Джейк, че ще се постарая да го бия на табла при следващото му идване и че заплахата ми е съвсем сериозна.

В момента обаче той отново губеше — противникът му беше един огромен червеносок гост — и заплахата не се стори много сериозна на Франи.

Тя бърбеше с мис Найтингейл, англичанка, която, за нейна изненада, имаше връзки със Скотланд Ярд. Оказа се, че мис Н., както беше известна, е била омъжена за детектив. Мис Найтингейл ѝ разказа как Лола почти била изгубила хотел „Ривиера“ преди две години заради един безскрупулен милиардер.

Главата ѝ се въртеше от виното и от разказите и Франи спа непробудно онази нощ. Чувстваше се тъжна, когато на следващата сутрин тръгнаха за нос Антиб с целувки и прегръдки и обещания следващия път да дойдат тук с Джейк.

Ален ги гледаше как слагат чантите в колата и прокле на глас, когато потеглиха към Сен Тропе. Страхуваше се, че ще си тръгнат,

преди да е успял да изпълни плана си. Изпаднал в паника, той се изкачи на верандата на горния етаж и влезе в стаята на Франи. Въздъхна облекчено, като видя, че нещата й са още там. После слезе в кухнята, за да види в какво състояние е фурната. Беше заредена с газ, а не с пропан, излезе през вратата на кухнята и я заключи след себе си. Отиде и изкара своя автомобил „Веспа“ от бамбука, където го беше скрил, отиде до Антиб, взе взетата под наем кола от обществения паркинг и подкара с превишена скорост към Кан — към казиното и клубовете. Докато мишките бяха далеч, котката можеше да си поиграе, каза си той и се усмихна, защото май беше изкривил старата поговорка. Да, можеше да се позабавлява, докато чака своя миг.

ГЛАВА 63

Клеър знаеше, че моментът е настъпил. Бъдещето ѝ щеше да се реши днес. Взе душ и облече най-сеплата си дреха — бяла памучна рокля, с високо изрязано деколте, но ниско изрязан гръб, с меки поли, които падаха нежно около краката ѝ и стигаха до средата на коленете. Обу чифт еспадрили с дебели подметки, прибра косата си на конска опашка и я завърза с оранжева панделка, купена от местния магазин, където опаковаха красиво, с елегантна хартия и панделка, дори най-малката покупка. Гледа се дълго в огледалото.

— Това е, момиче — каза си тя.

Без грим и в девствената бяла рокля, тя изглеждаше като малко по-тъмна версия на невинната Франи. Сложи си златни обеци, после реши, че не са необходими, и ги свали. Пръсна малко от лавандуловия парфюм, който беше купила от магазина на мадам Дорите и който се произвеждаше тук, в селото, специално за туристите. Струваше само две евро и тя за нищо на света не би го използвала у дома. Но тук, в провинцията, беше свършен. Сложи си сламена шапка, отново реши, че е излишна, и я свали. Завърза около главата си син шал в стила на Джаки Кенеди. Взе със себе си английско — френския речник, с помощта на който учеше езика и в който беше записала някои полезни и подходящи фрази.

Все още се колебаеше. И така. Добре. Вече беше готова. Ако се побавеше още малко, можеше да промени решението си. Грабна ключовете си и изтича долу, спря се в коридора, за да види кой е в замъка, и въздъхна облекчено, като не видя никого наоколо. Никой нямаше да я пита къде отива. Не видя Хей, който надничаше от трапезарията. Той я видя как седна в колата и подкара малко по-бързо от необходимото по алеята. Запита се къде ли отива, но реши, че може би вече знае отговора. Хей винаги знаеше какво става в замъка.

Беше малко след два часа и както обикновено във Франция, навсякъде беше затворено. Площадът в селото беше безлюден, както и кафенето. Дори старците не бяха по пейките, а кучетата се бяха прибрали в сенките по алеите.

Клеър паркира под дърветата, слезе от колата, приглади полите на роклята си, пое си дълбоко дъх и тръгна решително към кафенето.

Жаре бършеше тезгяха, когато чу звънчето. Мустаците му настръхнаха, той ококори широко очи, когато видя видението в бяло. Остави парцала, излезе отпред и избърса длани в престилката.

— Клеър — каза той, а тъмните му очи изразяваха възхищение. — Обядът вече свърши, но може би ще успея да намеря нещо, ако си гладна.

Слухът на Клеър вече напълно беше привикнал към провансалския акцент на Жаре.

— Не съм гладна, благодаря.

— Добре. Може би ще изпиеш едно питие? Чаша вино? „Рикард“! Дори шампанско?

Беше готов да отвори най-доброто шампанско за нея, да ѝ предложи всичко, каквото поиска. Клеър си помисли, че може би е рано да бъде отворено шампанското, и поклати глава.

— Не, благодаря. Трябва да говоря с теб, Жаре.

Той я изгледа с големите си очи, които изразиха съчувствие, и сърцето на Клеър се сви.

— Разбира се, мадам Клеър.

— Клеър — каза тя твърдо.

Той кимна.

— Клеър.

Тя седна на високото зелено столче пред бара, подпря лакът и се зачуди как да започне. Той седна до нея — едър мъж, топъл мъж с истинско сърце... Солта на земята. Тя осъзна, че в такъв момент жестовете имат по-голямо значение от думите, и взе ръката му в своята. Приблужи се до него.

— Целуни ме, Жаре — каза тя и се усмихна, като видя изненадата в красивите му очи.

За такъв едър мъж, устните му бяха много нежни, сладки и търсеци — все едно че опитваше вино.

— Клеър — прошепна той, после я прегърна и отново я целуна. Тя слезе от столчето, той я притисна към себе си. — Ах, Клеър — прошепна отново и отново я целуна. Свали шала от главата ѝ и освободи косата ѝ. Хвана няколко кичура и с любов ги прокара между

пръстите си, погледна дълбоко в очите ѝ. Клеър щеше да умре от щастието, но се сети, че то още не ѝ принадлежи.

— Влюбих се в теб в мига, в който те видях — каза Жаре на френски, но Клеър го разбра със сърцето си.

— И аз те обичам — каза тя.

За нейна изненада, той смръщи вежди.

— Клеър, ти си богата жена, която живее в големите градове на Америка — каза той сериозно. — А аз съм само собственикът на кафенето в селото. Никога не съм бил в Париж. Как бих могъл да помоля жена като теб да се омъжи за мен? Освен това — добави той тъжно, — знам, че вече си омъжена.

— Няма още дълго да съм омъжена — каза твърдо Клеър. — И със сигурност не съм богата. И разбира се, че можеш да ме помолиш да се омъжа за теб, но преди да го направиш, искам да ти разкажа нещо.

Тя отдръпна тяло от неговото, вирна брадичка във въздуха, ръцете ѝ бяха спуснати сковано до тялото ѝ, опитваше се с всички сили да запази достойнство.

— Погледни ме, Жаре — каза тя. — Защото искам да разбереш, че това, което виждаш, няма да е точно това, което ще получиш.

Направи пауза, извади тетрадката си и речника от джоба си и потърси фразите, от които имаше нужда.

— Жаре — каза тя нервно, като малко не ѝ достигаше дъх, — когато бях много млада, бях много бедна. Толкова бедни могат да бъдат само чуждите емигранти в САЩ и аз работех на полето също като тях. Не можех да понасям това и трябваше да избягам на всяка цена. Знаех, че съществува и друг свят — красив и засмян свят, направен за мен. Но за да избягам, имах нужда от пари. — Спря да говори и го погледна. — Имаше само един начин за момиче без образование, за красиво момиче като мен, да изкара пари. — Погледна го право в очите и каза: — И аз го приех.

Жаре нищо не каза. Само я гледаше сериозно. Клеър продължи полу — на английски, полу — на несигурен френски, и му разказа историята точно така, както я беше разказала на Франи. Не пропусна нищо. Когато свърши, си пое дълбоко дъх и остана така, със затворени очи. Искаше той да каже нещо, пък дори това да е само една дума — довиждане. Но Жаре не казваше нищо и тя разбра, че всичко е

приключило. Стисна здраво устни, за да не заплаче, обърна се и тръгна към вратата.

Почувства го зад себе си, ръцете му я хванаха за раменете, но тя се отскубна и побърза да сложи тъмните си очила, за да не види той сълзите, които щяха да дойдат без съмнение. Жаре я обърна към себе си, погледна я, свали очилата ѝ и нежно избърса сълзите ѝ с огромните си пръсти, които миришеха леко на магданоз и чесън.

— Никога не съм срещал жена като теб — каза той много тихо, а Клеър гледаше тъпо и втренчено еспадрилите си. Разбира се, че не беше. „Жени като нея“ не се появяваха много често в провинциални френски градчета. — Клеър, ти вече не си бедно момиче. Няма да се наложи да танцуваш гола по баровете — каза той. — Просто си направила онова, което трябва, за да останеш жива. Ти си красива жена, жена с дух. Ти си това, което си сега. — Погледът, замъглен от сълзите, срещна неговия и в очите ѝ блесна надежда. — Обичам те, Клеър — каза той, — но съм само собственик на кафене. Отглеждам зеленчуци и готвя за местните и за туристите. Животът ми е прост и обикновен и винаги ще е такъв. Не мога да те помоля да споделиш този живот с мен. — Той сви тъжно рамене. — Няма какво да предложи на жена като теб.

Сърцето ѝ се сви. Ето, той отново го каза. Жена като нея. Отдръпна се от него.

— Довиждане, Жаре — каза тя, но той я спря.

— Не мога да се променя — каза той. Лицето му беше само на сантиметри от нейното. — Това е моят живот, моят свят. Искаш ли да го споделиш с мен?

Тя го гледаше втренчено, очите ѝ бяха така ококорени, че щяха да изхвъркнат, едва вярваше на ушите си.

— Искам! Готова съм веднага да го направя! — каза и го прегърна здраво през врата.

Той вероятно не разбра думите ѝ, но разбра израза на очите ѝ. И каза:

— Значи си готова да се омъжиш за мен, моя красива и мила Клеър?

И тя отговори:

— Да.

ГЛАВА 64

Джейк направи нещо, което рядко правеше преди — прехвърли работата на свой колега. Не защото не се интересуваше какво ще стане с клиентите му, а защото приоритетите му се бяха променили, както и щеше да се промени начинът му на живот. Не се обади на Франи да ѝ каже, че е на път, защото искаше да види изненадата в големите ѝ сини очи, искаше да чуе тихия ѝ вик на удоволствие, искаше да види усмивката на слънчево момиче, която озаряваше лицето ѝ. Искеше да се наслади на всяка малка частица от Франи Мартен, да скъта всеки мил спомен в паметта си, да напише там дневника на техния живот.

Преди да тръгне, се отби в „Тифани“ и купи годежен пръстен. Мислеше, че Франи е дълбоко романтична натура, затова избра старомоден модел — диамант, вграден в платина. Планираше да ѝ го даде във вилата. Късно вечерта в градината. В далечината ще се чува шепотът на морето, бризът ще поклаща листата на дърветата, а щурците може би, поне веднъж, ще замълчат. Той се засмя с мисълта, че май той самият се превръща в романтик. Вече беше поръчал да изпратят шампанско за празнуване във вилата и помоли Жанин да се погрижи то да бъде добре изстудено. Поръча също така там да бъде занесен огромен букет лилии.

Вече беше на борда на своя „Гълфстрийм IV“, някъде над Южна Франция. Джони Ланг, негов пилот и приятел от много години, винаги пилотираше, когато Джейк беше на борда. Имаше също така стюард и готвач. Самолетът беше само достатъчна единица, втурнала се през небесата към Франция.

Погледна часовника си, после запита пилота къде точно се намират. Направи си още една чашка кафе, защото не можеше да заспи, и закрачи неспокойно напред-назад, като от време на време хвърляше поглед на синята кутийка от „Тифани“, завързана с малка панделка, оставена върху масичката. Видът ѝ го караше да се усмихва. Надяваше се, че Престъпник се грижи добре за момичетата. Ако не, щеше да си има проблеми.

Ален се беше върнал в къщата за гости в градината на вилата. Чу завръщането на колата и тръшването на входната врата. Кучето залая, а техните щастливи гласове поздравиха Жанин. Той легна на леглото, постави длани под главата си, усмихна се. Беше направил плановете си. След няколко часа щеше да ги отвлече. Трябваше само да чака.

Любимото място за дрямка на Престъпник беше на горната веранда. Като улично псе, той спеше с едно отворено око, за да вижда какво става наоколо, докато дреме. Изсумтя доволно, опъна се, постави глава на изпънатите си предни лапи. Затвори едното си око и задряма.

На долния етаж, Франи вдигна телефонната слушалка с намерението да се обади на Клеър и да ѝ каже, че ѝ липсва. Приблужи слушалката до ухото си, после я отдалечи и я погледна озадачена. Линията беше мъртва. Тя сви рамене. Е, можеше да се обади и утре.

Качи се горе, за да прочете приказка на Шао Лан. Престъпник ги чу и отиде да се излегне до тях. След няколко секунди и той, и Шао Лан бяха заспали.

Франи взе душ и облече тънка памучна роба, отиде и се подпря на перилата на верандата, зарея поглед в звездното небе и редицата светлини по крайбрежието. Нощта беше неочаквано влажна, щурците мълчаха, но над морето, красиви и шумни, експлодираха фойерверки и го оцветяваха в златно, синьо и яркочервено. Тя изгледа шоуто, легна в леглото и изгаси нощната лампа. Утрешният ден щеше да е техният последен във вилата, щяха да се върнат „у дома“, в замъка. При Джейк.

Джейк прие обаждането на колегата си от Ница малко преди самолетът да започне да се спуска. Беше му съобщено, че Ален Мартен е видян в казиното в Монте Карло, където спечелил голяма сума — трийсет хиляди евро. И това привлякло вниманието към него. Косата му отново била руса, определено бил той. Карал малко „Рено Лагуна“, но не знаели къде живее. Сърцето на Джейк се качи в гърлото, когато си помисли за Франи и Шао Лан. Къде другаде би могъл да отиде Ален, освен във вилата? Набра номера на вилата, но линията беше абсолютно глуха. Космите по врата му настръхнаха. Знаеше, че ги

очаква истински проблем. Обади се на свой познат полицаи в Кан, представи се и даде сведенията за Ален, каза, че двама души са в опасност. После се обади в службата за хеликоптери и поръча един „Сикорски“ да го чака на пистата. Каза, че той сам ще го пилотира.

Ален чакаше, седнал на каменна пейка в градината. Най-после всички светлини угаснаха. Беше се погрижил да остави къщата за гости в абсолютен ред. Дори беше поправил счупеното стъкло на вратата. Беше сигурен, че няма и следа от присъствието му. Държеше найлонова торбичка, в която имаше пържолата. Стана и отиде тихо под верандата, като се молеше проклетото куче да не го чуе. Протегна се, пъкна пържолата под перилата на верандата и се скри в сенките. Чу драскането на кучешките лапи, чу го да души, чу и доволното му ръмжене, когато ухапа пържолата.

Седна зад дългата маса, където, като момче, се беше хранил толкова пъти, заобиколен от приятелите на майка си. Тя наричаше онова време „щастливи времена“, но Ален винаги беше знаел, че е различен. Понякога му се струваше, че живее извън собственото си тяло, че стои някъде отзад и наблюдава останалите, че им се присмива мислено, пак така мислено, той ги стъпкваше един по един, докато не останеше сам, господар на всичко. Точно това се канеше да направи и сега. Трябваше да е много умен, да се погрижи всичко да изглежда като злополука, макар че едва ли някой щеше да заподозре противното. С изключение на Джейк, разбира се, който щеше да се досети, а така също и Рафаела, но дотогава той отдавна ще е изчезнал, пък и какво, както в случая с Феликс, те нищо няма да успеят да докажат.

Чу как кучето започна да се задавя, после и шума от падането му на верандата. Отиде до задната страна на вилата и влезе през вратата на кухнята с ключа, който имаше от дете. Отиде право при старомодната фурна и изгаси лампичката ѝ. Отвори вратичката и пусна газта. Включи котлоните и сбърчи нос при неприятната миризма, после излезе навън, заключи вратата на кухнята след себе си, прехвърли се през перилата и се озова на горната веранда.

Обутите му в маратонки крака не издаваха никакъв шум. Отиде до стаята на Шао Лан и Франи. Спря се и погледна кучето. То лежеше

на една страна, широко отворило уста, с облещени очи. Побутна го с крак. Беше мъртво.

Спря се до отворената врата на стаята на Франи. Тя спеше като дете с ръце, вдигнати над главата, в мир със света. Той затвори вратата, заключи я и взе ключа. После отиде в стаята на Шао Лан.

Тя спеше, свита на кълбо, косата ѝ беше разпиляна по възглавницата като ореол. Той си помисли, че тя скоро ще се присъедини към ангелите, и се усмихна.

Слезе на долния етаж, видя и помириса парите, които вече излизаха от фурната, после отиде в дневната и запали свещите над камината. Скоро парите и пламъците щяха да се срещнат и вилата и гостите ѝ нямаше да съществуват повече.

Беше вече в своя автомобил „Веспа“ на път за Антиб, когато чу шума от хеликоптер над главата си и воя на полицейски сирени. Каза си, че няма начин да търсят него, защото още беше прекалено скоро, но винаги предпазлив, излезе от главното шосе и пое по страничен път. Познаваше всички пътища и пътеки тук, всяка отбивка, всяка алея.

Полицейските сирени събудиха малката Шао Лан. За миг си помисли, че е отново в Шанхай, седна и се огледа за Бао Чу, но, разбира се, Бао Чу не беше там. Не се виждаше и Престъпник, който винаги спеше наблизко. Усещаше някаква странна миризма. Познаваше тази миризма от газовия котлон в апартаментата.

— Франи, Франи! — извика тя и изтича до вратата на съседната стая. — Събуди се, събуди се, ще се случи нещо лошо!

Франи чу паниката в гласа ѝ дори още преди да е усетила миризмата на газ и да е чула воя на полицейските сирени. Скочи от леглото и се опита да излезе на верандата. Помнеше, че беше оставила вратата отворена, така че, как би могла сега да е заключена? Обзе я страх и по гръбнака ѝ полазиха студени тръпки. Освен ако някой не се опитваше да ги убие.

За миг остана така, смразена от страх, след това грабна една обувка и удари силно по стъклото до ключалката. То изпука, но не се счупи и отчаяна, тя го разби с юмрук и чу как Шао Лан изпищя, като видя как кръвта шурна от китката ѝ. Но успя да отвори вратата и двете излязоха на верандата и се спънаха в Престъпник. Спряха се и

втренчиха погледи в него... Дори малката Шао Лан разпозна смъртта и започна да пици все по-високо и по-високо, после към нея се присъедини и Франи. А после сякаш целият свят изчезна в огнена оранжева експлозия.

ГЛАВА 65

Хеликоптерът се спусна като оса над празния паркинг близо до плажа и тъкмо се канеше да кацне, когато експлозията отне всичкия въздух и го залюля. Само след секунди Джейк беше вече на земята и тичаше.

Ето същия кошмар отново, експлозията и той тича, за да намери трупа на жената, която обича.

Тича, докато не стигна до онова, което някога беше вила Мартен. Зад себе си чу воя на сирени, скърцането на гуми, викове. Пред себе си видя ад. Затича към него.

Някакви гласове му завикаха да се върне. Чу шума от пожарникарски маркучи, редом с него тичаха пожарникари, сграбчиха го, задърпаха го назад. Горната веранда я нямаше, пламъците ближеха останките на вратите на стайте, в които сигурно спяха Франи и Шао Лан. Той се освободи от ръцете и залитна напред, завика ги по име. Пред себе си видя куп изкривени тела, хаос от окървавени ръце и крака. Падна на колене до тях. Лекарите бяха непосредствено зад него. Франи лежеше върху Шао Лан, той чуваше стоновите на детето. Докосна я нежно по ръката и каза:

— Всичко е наред, Шао Лан. Аз съм Джейк, тук съм. Сега вече ще бъдеш добре, обещавам.

Все още не смееше да погледне Франи. Струваше му се, че се повтаря случилото се с Аманда.

— Това е естествен газ... изтичане. По-добре всички да се махнат оттук, докато не разчистим! — извика някакъв глас, но Джейк не помръдна. Гледаше как лекарите се захващат на работа.

— Живи са — каза един от тях и сърцето на Джейк отново заби ритмично.

— Ако бяха останали вътре в къщата, щяха да са мъртви — каза друг глас. — Експлозията ги е изхвърлила на верандата. Кучето — също, само че то е нямало такъв късмет, ако това може да се нарече късмет.

Джейк обърна глава. Погледна кървавата маса, която някога беше негов верен приятел и компания. Отново извърна глава.

Франи лежеше по гръб, а лекарите ѝ оказваха първа помощ. Шао Лан беше поставена на носилка. Беше в безсъзнание, но ръцете ѝ потрепераха — като че ли се страхуваше от някого, от нещо.

Той не искаше да... Не можеше да понесе да види всичко това отново, не отново. Насили се да погледне към Франи, умът му се върна назад във времето. *Гледаше Аманда, тя лежеше встрани от шосето, лицето ѝ беше отнесено от експлозията. Беше мъртва и тяхното бебе беше мъртво.* Беше блокирал този спомен, но ето че сега всичко се случваше отново, само че този път с Франи... Франи. Устните ѝ бяха сини, сини като очите ѝ, помисли си той с почуда, но лицето ѝ беше недокоснато — никакви рани. Изглеждаше спокойна — като че ли просто спеше. Поставиха кислородна маска на лицето ѝ, поставиха врата ѝ в скоба, имаше толкова много кръв. На китката ѝ имаше турникет, на крака ѝ — още един. Поставиха я много внимателно на носилка и тръгнаха към линейката.

Джейк отиде и вдигна трупа на кучето си. Вървеше зад тях, като носеше Престъпник. Опитаха се да го изхвърлят от линейката, но той се противопостави толкова ожесточено, че уплашени, те му позволиха да ги придружи. Трупът на кучето все още беше на коленете му.

След половин час той седеше в чакалнята на болницата, втренчил поглед в часовника на стената, а той, безкрайно бавно, отмерваше минутите. Минути, които можеха да бъдат последните за Франи и Шао Лан. От време на време до него се доближаваше служител и му казваше, че наистина не може да държи трупа на кучето си тук, но той не им обръщаше никакво внимание и накрая те го оставиха на спокойствие.

Измина час, после два. Дойдоха пилотът и екипажът на самолета му. Бяха чули какво се е случило от компанията, осигурира хеликоптера. Донесоха му кафе, което той не изпи, казаха му думи на съчувствие, на които той не отговори, предложиха да се погрижат за Престъпник вместо него. Джейк нищо не каза, все още беше смразен от връщането във времето и преживяния кошмар — преживяваше отново кошмара от смъртта на съпругата си и мъчението от изгубената любов.

Часове по-късно, хирургът отиде да говори с него.

— Имаме късмет, мосю Бронсън — каза той и се усмихна уморено. — Нямаха лоши изгаряния. Били са изхвърлени през балкона от експлозията. Детето е в безсъзнание и ще трябва да следим за неврологични увреждания, макар да се съмняваме, че ще последват такива. То има счупен крак, многобройни порезни рани и натъртвания, но ще се оправи.

Джейк се зарадва, сърцето му заби малко по-спокойно и той знаеше, че ще продължи да бие за Шао Лан.

— Мадмоазел Мартен е поела по-голяма част от удара на експлозията и е все още в безсъзнание. Има фрактура на четвъртия гръбначен прешлен, което означава, че вратът ѝ е счупен. Загубила е много кръв, защото има разкъсана артерия. Направихме, каквото можахме. Следващите двайсет и четири часа ще са критични.

Хирургът се усмихна, много уморено, и му подаде ръка, но Джейк дори не забеляза.

— Тя е жива? — каза той, като че ли не беше разбрал нито дума от казаното му. — Тя е жива! — повтори той с такова дълбоко облекчение, че другите се усмихнаха. После зарови лице в козината на мъртвото куче и зариди.

ГЛАВА 66

Ален лежеше на леглото в евтината хотелска стая в Кан и гледаше новините по телевизията. Не беше щастлив. Вилата беше разрушена, но жертви нямаше. Беше се оказал прав, все пак. Нямаше начин да свържат изтичането на газ с него, защото всичко беше на парчета. Вилата не беше използвана дълго време и всички приемаха изтичането на газ за един от онези нещастни случаи.

Дълго лежа и мисли какво да предприеме после. Накрая стана от леглото, стоя дълго под душа, за да му се проясни главата, после отиде да вземе колата си. Стигна до старото пристанище на Кан и седна в бара, който гледаше към залива с множеството яхти и пътнически кораби. Пиеше бира и се самосъжаляваше. Беше изгубил парите, които беше спечелил в казиното, и отново беше разорен. Нямаше достъп дори до парите на Феликс, защото Шао Лан го беше наследила. Запита се защо, по дяволите, Феликс беше направил такова завещание. Та той дори не беше признал детето, докато беше жив. Разбира се, това беше така, защото Феликс винаги се беше страхувал да открие кой точно е бащата. Беше се страхувал, че това може да се окаже Ален.

През годините, Ален винаги беше държал Феликс под око. Винаги знаеше къде се намира и какво прави. Не само това, беше използвал няколко пъти името му при измами, макар Феликс нито веднъж да не беше повдигнал обвинение. Беше прекалено горд със семейното име, пазеше го, мислеше сега Ален с мрачна усмивка.

Преди години беше открил бара, където работеше любимата на Феликс. Тя трябваше да работи, защото Феликс беше отказал да се ожени за нея, а тя нямаше пари. Ален се погрижи да узнае всичко за нея. Следеше я непрекъснато. Разбра, дори преди Феликс, че тя е бременна, защото се беше сприятелил с едно от момичетата и то му беше казало. Беше се засмял тогава. Мислеше, че е забавно, че старата история отново се повтаря — бременното момиче, той и Феликс — кой беше бащата?

Беше се обадил на Феликс и поискал среща. Никога не забрави гротескното изражение на Феликс в онзи момент. Блъфира, каза, че

жената е бременна и че детето не е негово, че той, Ален, е бащата. Отначало Феликс не повярва, после може би повярва... после реши, че това не е възможно.

— Тя не е бременна — каза той тихо, смразяващо. Как би могло да е вярно? Винаги внимаваше, когато правеха секс.

— Попитай я — каза Ален уверено. — Попитай я сам дали не е бременна. После се запитай откъде бих могъл да знам, Феликс, ако не съм бащата.

Феликс не видя повече жената. Плати на Ален да не се занимава с това, а когато жената умря, изпращаше малка сума на детето, за да успокои донякъде съвестта си. И то живееше в мизерия с болната си баба. Така стояха нещата.

Поне до идването на Джейк с поканата на Рафаела за голямата среща на семейство Мартен. И Ален отново беше принуден да потърси финансова помощ от Феликс. Когато му беше отказано, изпадна в гняв и уби брат си.

Онази нощ беше извадил късмет, но сега късметът не беше на негова страна. Голяма експлозия като тази би трябвало да убие всеки наоколо, а ето, че не беше станало така.

Ален си поръча още една бира и мислите му се върнаха при майка му. Ако Рафаела му беше дала онова, което искаше — замъка и лозята, които му се полагаха по право — щеше да има достатъчно пари да се наслаждава на предпочитания от него начин на живот и нищо лошо нямаше да се случи. Рафаела стоеше в дъното на проблемите му.

Пресуши чашата си и си поръча още една. Докато четеше статията във вестника за експлозията във вила Мартен, гневът отново забушува в гърдите му. Дълго стоя до бара, пи бира и размишлява за живота си и какво да предприеме, докато накрая не издържаше вече. Решението беше взето. Щеше отново да си отиде у дома. И този път Рафаела нямаше да го изхвърли.

ГЛАВА 67

Франи лежеше напълно неподвижно, но имаше усещането, че лети с огромна скорост надолу в някакъв тунел. Беше безтегловна, въздухът, който галеше бузите ѝ, беше нежен и носеше уханието на лилии. Клепачите ѝ потрепнаха и тя се огледа около себе си. Светлината беше бяла, остра, ослепителна. Опита се да седне, но не можеше да помръдне. Внезапно я обзе паника и тя започна да трепери, зачуди се дали не е затворник някъде. Но не можеше да е така, защото тя се намираще в градина, нали усещаше аромата на лилии.

Отвори по-широко очи и видя превързан крак, вдигнат във въздуха. Нейният крак. Премести поглед вдясно, видя отворен прозорец, чу шепота на бриза... Плъзна поглед вляво. На масата стоеше огромна ваза лилии. Мислеше, че е сънувала, но лилиите бяха съвсем истински. Протегна ръка да ги докосне и болка, остра като светкавица, проряза гърба ѝ. Почувства как ръката ѝ падна върху чаршафите, видя нещо да проблясва. Вдигна бавно ръка и втренчи поглед в красивия диамант на третия си пръст. И се засмя.

Това беше първият звук, който чу Джейк, докато вървеше по коридора на болницата. Франи се смееше. Беше излязла от комата.

Погледите им се срещнаха през пространството от вратата до леглото.

— Можеше първо да ме попиташ — прошепна тя дрезгаво, защото имаше тръба в гърлото ѝ, а и защото известно време не беше говорила.

Той се усмихна широко, щастливо.

— Попитах те, но ти не отговори. Но аз исках да съм сигурен, че ми принадлежиш и че никога вече няма да те изпусна от очи.

— Добре — каза тя. — Тогава защо не дойдеш да ме целунеш?

И той я целуна — нежно и с много любов.

ГЛАВА 68

Веднага щом научи за „нещастния случай“, Клеър отиде с колата до Кан. През всичките дни и нощи, в които Франи беше в кома, тя стоя стоически до леглото ѝ и сега беше повече от бясна, че е пропуснала „събуждането“ ѝ. Но когато видя Франи, жива и усмихната, тя най-после се подаде на умората.

— О, мили Боже, та ние почти те изгубихме! — каза тя и зариде. — По дяволите, Франи, а аз току-що те бях намерила!

— Не се тревожи. Никъде няма да отида — каза Франи. Вратът ѝ беше все още стегнат в скоби и обездвижен и Джейк ѝ беше казал, че прилича на немската овчарка, която тя беше спасила. — Имам изненада — каза тя и показа пръстена на Клеър.

Клеър каза:

— Ти и Джейк сте луди от любов. Тази покана е била волята на съдбата, тя ви събра. А, между другото — добави тя, уж така, — аз също съм сгодена, макар още да нямам пръстен, който да го докаже.

— Скот! — Франи присви очи и се усмихна доволно. — Той ти подхожда.

— Хм, всъщност не съм сгодена за Скот — каза Клеър с толкова скромнен вид, колкото беше възможно за нея.

— Не ми казвай, че ще се върнеш при Маркърс! — Франи изглеждаше истински шокирана.

— Разбира се, че няма да се върна при Маркърс. Ще се разведе с това копеле колкото мога по-бързо и ще се омъжа отново. За Жаре — каза и се усмихна, като видя изумлението на Франи.

— А аз през цялото време мислех, че вземаш уроци по готварство! — Франи се смееше.

— Вземах... Всъщност продължавам да вземам. Ще помагам на Жаре в кафенето. Ще бъда помощник, готвачът, който приготвя сосовете, ще сервирам, ще мия чиниите — въобще всичко, от което има нужда моят мъж. Включително, ще бъда негова любовница. — Клеър я погледна колебливо. — Истината е, Франи, че ние още не сме се любили. — Клеър сведе поглед и започна да изучава ръцете си,

които в момента бяха без маникюр и дори имаше няколко порязвания от кухненския нож. — Аз... Е, исках това да стане, след като се оженим. Наистина искам да съм „девствена“ за него. Никога преди не съм се чувствала така и... Е, трябва да разбереш, че той е много добър и много нежен мъж, много загрижен, много...

— Солта на земята — каза Франи вместо нея, двете се погледнаха и се засмяха.

ГЛАВА 69

Джейк не беше забравил онова, което беше видял онази вечер. Не беше забравил и за Престъпник. Знаеше със сигурност, усещаше, че онова не беше нещастен случай. Ален се беше опитал да ги убие. Бяха направили аутопсия на кучето и бяха намерили следи от отрова в стомаха му. То е било мъртво преди експлозията. Очевидно Ален първо се беше отървал от кучето, за да не лае и да не вдигне тревога.

Джейк кремира любимия си приятел. По-късно щеше да занесе праха му в колибата си. Щеше да застане на върха на планината и да върне Престъпник на природата, да се надява, че той най-сетне ще намери вечна и неограничена свобода в мястото, което обичаше толкова много.

Междувременно, Ален беше жив. Беше зъл. Беше опасен. И щеше отново да опита. Ален беше още жив и никой не беше в безопасност. Особено Рафаела.

Мисълта се яви толкова ясно в главата на Джейк, все едно самият Ален му я беше предал. Ален обвиняваше Рафаела за всичко, което се беше объркало в живота му. Рафаела щеше да е следващата мишена на Ален.

Джейк знаеше, че Ален не е отишъл далеч и връзките и служещите му по южното крайбрежие — от Марсилия до Ментон, както и в самия Прованс — бяха на крак и нащрек. Също и полицията. Като Феликс, Ален беше много висок, шест фута и четири инча, слаб и дългокрак. Дори да променеше цвета на косата си, да носеше слънчеви очила, да си пуснеше брада, все щяха да останат тези отличителни белези. Щеше да го издаде наперената му походка, арогантността му. Ален мислеше, че е по-добър от всички останали, и Джейк знаеше, че егото на Ален ще причини падението му.

Не мина много време и му докладваха, че Ален е видян близо до Авиньон. Карал бяло „Рено Лагуна“ и заемал стая в мотел, разположен на магистралата в покрайнините на града. След два часа Джейк беше в

Авиньон, но птичката беше отлетяла. После бялото „Рено“ беше видно по виещия се път край каньона да пътува към Сен Силвестър и Мартен-де-Прованс.

Джейк вдигна хеликоптера във въздуха след две минути. Пилотираше сам. Закръжи над каньона, доближи се толкова много до скалния релеф, че храстите и тревата се снишиха под него, а зайците и другите диви животинки изпаднаха в паника. Най-после видя „Реното“, което вземаше завоите като състезателна кола. Прозорецът беше отворен и той видя Ален да поглежда към хеликоптера. Очевидно разбра, че е наблюдаван, и зави по тесен и криволичещ път, който щеше да го изведе до края на каньона, където започваше шосето.

Ален беше въодушевен от гонитбата. Адреналинът изпълваше тялото му. Сега беше на равен терен, на прав път, от двете страни, на който растяха тополи. От едната страна беше железопътният насип, а от другата — спокойна река, по която плаваха туристически баржи. В гонитбата се беше включил хеликоптер на полицията и кръжеше ниско над главите на туристите, като предизвикваше малки вълни, а децата, радостни, играеха в тях.

Ален зави и влезе в по-маловажен горски път, после изостави „Реното“ сред дърветата. Изкачи насипа, който водеше към железопътните релси. Пред него зейна тунел. Той влезе в него и притисна тяло в стената. Чу хеликоптерите непосредствено над главата си, после те продължиха напред. Усмихна се и тръгна през тъмния тунел. Отново ги беше надхитрил. Познаваше всяка пътечка тук. Все пак щеше да стигне до замъка, щеше да стигне до майка си.

Джейк се обади по радиото на хеликоптера на полицията.

— Не може да е отишъл далеч — каза той. — Най-вероятно се крие в гората.

После отново се спусна ниско над върховете на дърветата. По релсите пътуваше влак, той наду силно свирка, преди да влезе в тунела, и изведнъж Джейк се сети къде се е скрил Ален.

ГЛАВА 70

Шао Лан се беше върнала в замъка и беше там вече няколко седмици, когато Франи най-после беше изписана от болницата. Тя щеше да лети до „дома“ с Джейк.

— Не мисля, че някога ще свикна с това — каза му тя, впечатлена от лукса на самолета му.

— Това е добре — каза той. — Защото няма да го имам още дълго. — Тя го погледна озадачена. — Ще продам бизнеса и ще купя ранчото, за което отдавна мечтая. Дали ще ти хареса да бъдеш ветеринарен лекар в провинцията?

— Хм. — Тя го погледна надменно. Харесваше ѝ тази игра — да го държи в напрежение. — И какво, няма да имаме луксозен апартамент в Сохо? Няма да имаме частен самолет? Няма да пътуваме по света и вече никакви подаръци от „Тифани“?

— Да — каза той. — Е, може би ще ти купя още един или два пръстена.

— Ох... Добре. — Тя се престори, че мисли по въпроса. — Може би ще успея да го преживея. Може и да ми хареса да бъда ветеринарен лекар в затътената провинция.

— О, слава Богу! — прошепна той, прегърна я внимателно, а тя се засмя.

Хей ги чакаше с удобното старо „Бентли“. Поздрави Франи със сълзи в очите, прегърна я и я целуна три пъти. Докато пътуваха през селото, тя подаде глава през прозореца, а селяните, които я разпознаха, ѝ махнаха с ръка. Колата зави и влезе в познатата алея и тя втренчи нетърпеливо поглед пред себе си в очакване да види замъка.

И ето го, с приглушен златист отблясък във вечерния здрач. И сърцето ѝ се разтопи като от отдавна позната любима мелодия. Рафаела ги чакаше на стъпалата с Мими и Луиз. Жулиет също беше там с всичките си кучета. Малката Шао Лан се спусна към тях, следвана по петите от две малки кученца.

Стиснала здраво Джейк за ръката, Франи си помисли, че независимо къде в света се намира, този стар замък в Прованс винаги

ще бъде за нея дом.

ЧАСТ IV

ЕПИЛОГ

*„О, сезони, о, замък,
коя душа няма недостатъци?
О, сезони, о, замък,
аз познах магията на
щастieto,
която никой не трябва да
пропусне.“*

Измина година. Рафаела стоеше в коридора и гледаше през прозорците вълшебната гледка, която я беше очаровала през целия ѝ живот. Лъчите следобедна слънчева светлина стопляха поизбелелия паркет под босите ѝ крака, червената пола обгръщаше тесните ѝ глезени, докато вървеше към вратата, следвана от Мими и Луиз и едно псе, което, много слабо, приличаше на Престъпник.

Забеляза пухкавото плюшено агънце на Шао Лан, завито с одеяло и подпряно на един от столовете. Скейтбордът ѝ беше оставен на входните стъпала без съмнение, за да препъне някого. Пуловерът ѝ беше небрежно захвърлен до него. Шао Лан се беше научила как да бъде дете, но това не ѝ беше лесно.

Франи и Джейк я бяха придружили до Шанхай. Два дни бяха стояли до леглото на Бао Чу, Шао Лан ѝ разказваше щастливи истории за живота си в Прованс.

Шао Лан отчаяно се молеше баба ѝ да не умира. Сърцето я болеше, като я гледаше толкова дребна и крехка, толкова уморена от живота. Беше ѝ дала пухкавото агънце да го държи за утеха. Като си спомни какво ѝ беше казала Рафаела за смъртта, тя беше потърсила следа от усмивка в очите на Бао Чу. Когато я видя, разбра, че баба ѝ е

щастлива, и макар да плака за нея, тя също така се радва, че е намерила края на мъките си.

Рафаела беше успокоила внучката си, когато тя се беше върнала у дома. Прекарваше много часове с нея, но на Шао Лан все пак ѝ беше необходимо време, за да се превърне в щастливо и безгрижно дете.

Рафаела чуваше откъм кухнята надменния глас на Хей и веселото чуруликане на детето, после чу висок и звънлив смях. От кухнята навън се стрелна малко кученце с пържола в уста. То притича покрай Рафаела, надолу по стъпалата и се скри в храстите. Беше истински наследник на Престъпник в това отношение.

Появи се Хей с почервеняло от гняв лице и нож в ръка.

— Това проклето куче! — изрева той. — Не ми оставя свободна минутка!

— Надявам се, че няма да използваш този нож срещу него — каза спокойно и благо Рафаела.

Хей отговори, че много му се иска да го направи, но няма — поне този път.

— Време е мистър Джейк да научи кучето на обноски — каза той с горчивина. — Или ще вечеря всяка вечер с омлет.

— Не се тревожи! — извика му Рафаела, когато той се върна, мърморещ, в кухнята. — Ще отидем да вечеряме в кафенето. И без това искам да видя Клеър.

Сватбата на Клеър се беше състояла преди няколко месеца в селската църква. Беше помолила Хей да играе ролята на неин баща и да даде ръката ѝ на младоженеца и в онзи ден Хей беше много горд. Клеър беше много красива младоженка в семпла рокля от сатен и диви цветя в косата. Франи беше почетната ѝ шаферка, деликатна в синя рокля от шифон, която перфектно подхождаше на очите ѝ. Малката Шао Лан приличаше на дива роза в розовата си памучна рокля.

Рафаела беше забелязала пълните с възхищение тъмни цигански очи на Жаре, докато Клеър вървеше към него. Тя се радваше на щастието им, докато те казваха клетвите си с треперещи от вълнение гласове, които не оставяха съмнение колко много се обичат.

Рафаела им беше предложила да играе ролята на тяхна домакиня на приема в замъка, но Клеър беше отказала. Кафенето беше техният дом и там щяха да организират празничната гощавка, сами щяха да свършат цялата работа.

Гостите бяха разположени на малката тераса на кафенето, но се наложи част от масите да бъдат поставени на селския площад. Те се огъваха под многобройните букети цветя и бутилки вино. Вечерта имаше фойерверки, които осветиха прашните върхове на високите борове. Уличните кучета, които се навъртаха непрекъснато около фонтана, бяха прогонени, защото заплашваха агнешкото печено, което беше предназначено за гостите. Всички се гощаваха, а храната сякаш нямаше да свърши — толкова богат беше бюфетът. Свиреше местният оркестър и имаше танци. Празникът продължи до ранни зори.

Скот Харис беше един от първите, които поздравиха Клеър.

— Печели по-добрият — беше казал той с горчивина, а тя го беше целунала нежно и беше отговорила, че тук не става въпрос кой е по-добрият, а сърцето само решава.

Там беше, разбира се, и Жулиет в блестящ златист кафтан, златна огърлица и множество гривни — пицна както винаги. Кучетата ѝ носеха златисти панделки, дори на Мими беше завързана една розова панделка, а Луиз ръмжеше недоволно, защото знаеше, че е смешен с черната вратовръзка. Поне веднъж, кучетата се държаха прилично, макар всички да забелязаха, че харесаха много повече бюфета, отколкото церемонията.

Рафаела изглеждаше величествена и прекрасна — в яркочервена рокля на Валентино, естествено. Беше много доволна да види, че тя все още ѝ стои добре. Дългата ѝ и все така изящна шия беше украсена с рубинена огърлица, а ушите ѝ — с рубинени обеци. Рубините блестяха като щастливата ѝ усмивка.

Когато Рафаела най-после беше целунала Клеър и Жаре за довиждане, беше казала на Клеър:

— Надявам се поне, че няма сама да измиеш всичките тези чинии.

Клеър се беше засмяла и отговорила:

— Жаре ще ми даде свободна вечер.

После, като целуна Франи и Шао Лан, мадам Жаре се беше прибрала в новия си дом с щастливия си съпруг.

След сватбата, Жулиет се беше върнала в Ню Йорк, но беше казала, че ще се върне, с кучетата, разбира се, за сватбата на Франи и ще остане повече тогава. Рафаела щеше много да се радва на компанията ѝ, защото Франи и Джейк щяха съвсем скоро да отведат

Шао Лан със себе си. Джейк беше продал компанията си и беше щастлив да води обикновения и спокоен живот в ранчото, да отглежда конете, които обичаше толкова много.

Шао Лан щеше да тъжи за баба си, но щеше да гостува всяко лято в замъка. Рафаела разбираше, че е по-разумно да я отглеждат млади хора, които по-лесно и по-добре щяха да играят ролята на нейни родители.

Сватбата на Франи щеше да се състои следващия месец — в беседката при езерото. Франи не искаше голяма сватба, а само семейството. А Рафаела мислеше, че нито една дума на света не звучи толкова добре, колкото тази — семейство.

Наистина ли само преди година тя стоеше в същия този коридор и се чувстваше самотна и само тишината я оглушаваше? Часовникът отново отброи ударите. Шест часът. Всички прозорци бяха отворени, от кухнята долиташе пеене и тракане на съдове. От басейна долитаха щастливи викове.

А Рафаела мислеше за голямата си любов и за това как, някой ден, двамата отново ще се намерят. Но историята на любовта вече не принадлежеше на нея, а на младите хора — на Франи и Джейк, на Клеър и Жаре. Бъдещето принадлежеше на тях и на внучката ѝ. Любовта се беше настанила отново в замъка „Дивите рози“. И Рафаела отново беше щастлива жена.

Издание:

Елизабет Адлър. Покана за Прованс

Английска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2006

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.